

Dr. EGIDIJ:

Nedeljsko branje

POUK, ZGODOVINA, LEGENDE

TRETJE KNJIGE SEDMI ZVEZEK.

Cena 4 Lire.

EDITORE: DR. ANDREA PAVLICA — GORIZIA.
TIPOGRAFIA CONSORZIALE - TRIESTE,

+ 82065

82065

F2C 1001 / 1953

NIHIL OBSTAT.

Goritiae, die 17. Maji 1939

Prof. Dr. Joannes Tul
censor

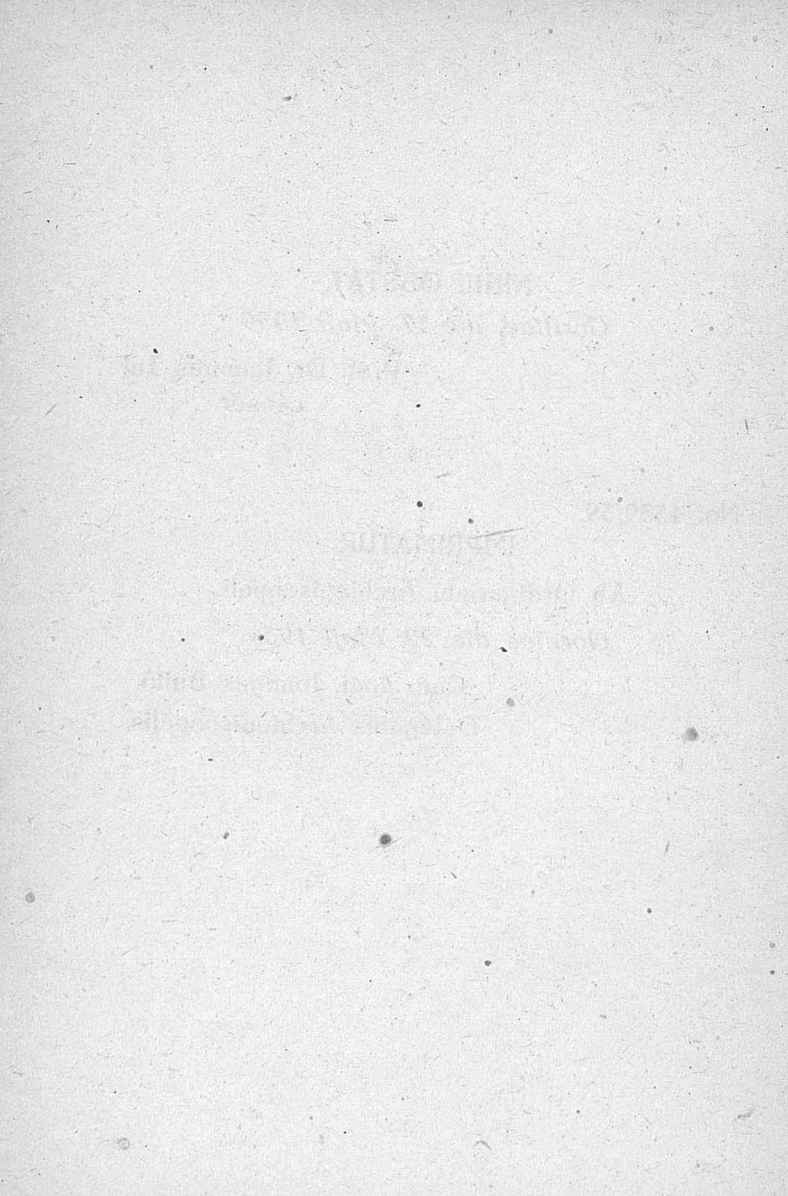
No. 1539/39.

IMPRIMATUR.

Ab Ordinariatu Archiepiscopali

Goriliae die 22. Maji 1939.

Can. doct. Joannes Buttò
Delegatus Archiepiscopalis.

Šestinsedemdeseto Branje

ZA DVAINDVAJSETO NEDELJO PO BINKOŠTIH.

1. Današnje berilo nas uči, da mora naša ljubezen rasti bolj in bolj v znanju in v vsej razumnosti. To je nauk, ki nam ga daje sv. Pavel. Vsak človek naj živi v ljubezni, miru in potrpežljivosti s svojim bližnjim. Ta ljubezen, mir in potrpežljivost naj raste bolj in bolj, od dneva do dneva v znanju in v vsej razumnosti. Bog nam je dal radi tega razum, da spoznamo, kaj je njegova sv. volja, da spoznamo njegove sv. nauke in da živimo po njih v ljubezni do Boga in bližnjega, da se proti Bogu in bližnjemu kdaj ne pregrešimo.

Če bomo živeli v ljubezni s svojim bližnjim, če bomo živeli v Božjem miru in potrpežljivosti na tem svetu, bomo res čisti in brez krivice na dan Kristusov. Tisti dan Kristusov je sodni dan, ki se za človeka začena takoj po smrti.

Sv. Jeronim pravi, da ni dovolj, da govorimo: «Moj nasprotnik ve, da sem mu odpustil, ve, da mu nisem nič slabega storil, le govoriti ne maram ž njim, imeti ne maram ž njim nobenega opravka, ker me je razžalil in je hudoben. Bog bo sodil!» Take besede se pogostoma slišijo mej kristjani. Ljudje se sami sebe s tem tolažijo in slepijo. Toda to ni na-

vadno dovolj za kristjana. Kristjan mora vse iz srca odpustiti, ker drugače tudi Bog njemu ne bo odpustil in ga bo na sodni dan ostro sodil in obsodil.

Kristus nas je učil moliti: Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom!

Kdor nima prave ljubezni, ne more govoriti o pravičnosti, še manj o krščanski pravičnosti. Tak bo na sodni dan podoben drevesu, ki nima sadu, t. j. sadu pravičnosti. To je drug nauk, ki nam ga daje v današnjem berilu sv. Pavel, ki nas uči, da moramo biti pravični, napolnjeni s sadom pravice po Jezusu Kr. v slavo in hvalo Božjo. Ta nauk nam daje tudi današnji sv. evangelij: «Dajte cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je Božjega.» Farizeji so bili hinavci, zato niso imeli nobene ljubezni in niso bili pravični ne v besedi ne v dejanju. Ti hinavci so hoteli Jezusa le ujeti z lepimi besedami in ga potem cesarju zatožiti.

*

* *

2. Koliko je tudi dandanes takih farizejev-hinavcev, ki nimajo nobene ljubezni in nobene pravičnosti, čeprav se kažejo pobožne in dobre. Ko gre za njih koristi, se ne ustrašijo nobene hudobije in krivice, da le dosežejo svoj namen; ko gre za njih čast in slavo, se ne ustavijo pred nobeno Božjo in cerkveno zapovedjo. Le spomnite se, kako lahko-mišljeno in razbrzdano so živeli ljudje, preden je napočila velika sodba Božja v obliki svetovne vojne. Ljudje so se med seboj sovražili, si delali krivice, se drug drugega preganjali in zatirali. Mej narodi ni bilo nobene pravičnosti in ljubezni. Zastonj je bilo

vse opominjevanje v cerkvi, zastonj so bili vsi opomini papežev, ki so narode pozivali k pravičnosti in mejsebojni ljubezni. Svetovna vojna je bila le posledica krivičnosti *in ne more prav za prav niti nehati*, dokler se narode ne spametujejo in ne povrnejo k pravičnosti in medsebojni ljubezni. Krivdo imamo vsi, ker smo vsi delali prepir in zdražbe. Zato pa moramo vsi delati pokoro za grehe, ki smo jih storili proti pravičnosti in ljubezni do bližnjega. Svetovna vojna bodi vsem, ki so dobre volje, velika šola, ki naj nas uči, kako moramo biti v vseh rečeh vestni in pravični nasproti vsem. Pravičnost dela posameznike in cele narode močne in srečne.

Bodimo torej pravični! Glejmo vselej in povsod, da se ne pregrešimo zoper pravičnost. Zato nas sv. Pavel opominja *v današnjem sv. berilu*, naj tako živimo, da bomo čisti in brez krivice na dan Kristusov. Naše življenje bi moralo biti za tisti dan napolnjeno s sadovi pravičnosti in svetosti. Te sadove pričakuje Bog od nas in le ti sadovi nas bodo rešili sodni dan, ko bo prišel Gospod na oblakih neba sodit živih in mrtvih.

*

* *

3. Ni ga lepšega prizora, ko sadno drevo, ki je na jesen polno dozorelih zlatih sadov. Tako bomo mi stali na sodni dan, obdani z vencem prekrasnih sadov pravičnosti in svetosti, ako se bomo v življenju trudili z dobrimi deli. Dela pravičnosti bodo rumenela in se zlatila na naših glavah. To bo najlepši svatovski venec, ki bomo ž njim šli na nebeško ženitnino.

*

* *

4. Sv. Jožef je bil pravičen mož, kakor ga imenuje sv. evangelij ali bolje rečeno sam Bog v sv. evangeliju. Bil je pravičen, ker je bil poln ljubezni Božje. Nihče ni tako ljubil Jezusa, ko sv. Jožef, ki je bil njegov rednik in nihče ni tako srčno ljubil Marije, ko on, ki je bil njen deviški zakonski mož. Ker je imel večjo ljubezen ko vsi drugi ljudje, je bil najpravičnejši človek na svetu, da hvali sam Bog njegovo pravičnost. Kjer ni ljubezni, ni tudi pravičnosti in čim večja je ljubezen, tem večja je pravičnost. Kdor ima v srcu mesto ljubezni in sovražstvo, nima nobene pravičnosti, še manj krščanske pravičnosti. To si moramo dobro zapomniti, da se ne bomo sami sebe slepili. Kristus je rekel: «Ljubi svojega Boga iz celega svojega srca, iz cele svoje duše in iz vseh svojih moči, bližnjega pa kakor sam sebe. V teh dveh zapovedih je postava in so vsi preroki.» Kdor torej nima ljubezni, ne izpolnjuje Božje postave, ni pravičen in se vsled tega ne more zveličati.

Sv. Janez, evangelist, pravi celo, da je dovolj, če ljubimo svojega bližnjega, kakor zahteva Kristus. Tudi to je resnično, kajti kdor ljubi svojega bližnjega, kakor uči Kristus, ga ljubi zavoljo Boga. Zato ljubi tudi Boga, kakor uči Kristus in to je za zveličanje dovolj.

Bodimo torej občutljivi, kar se tiče ljubezni, potrpežljivosti, prizanesljivosti in spravljivosti z bližnjim, kajti to je gotovo znamenje krščanske pravičnosti in najboljše poročilo večnega zveličanja. Zato ni nobena reč tako dragocena za človeka ko ljubezen do Boga in do bližnjega, kajti s tem si kupi večno zveličanje.

Kristus je rekel: «Po tem bodo ljudje spoznali, da ste moji učenci, če se mej seboj ljubite (Jan 13, 35).» Kako bi se vera naglo širila, ko bi ljudje videli, da se kristjani res ljubijo mej seboj! Tudi v misijonskih deželah ima širjenje sv. vere največji zadržek v sovraštvu in v prepirih kristjanov mej seboj.

Katoličani žrtvujejo mnogo za sv. misijone, a prav tako važno je, da začnemo izpolnjevati zapoved Kristusovo: «Po tem bodo ljudje spoznali, da ste moji učenci, ako se mej seboj ljubite.» Odložimo torej farizejstvo, sovraštvo, prepire, razkole in začnimo si nabirati za Kristusov dan sadov resnične ljubezni in pravičnosti.

Krasen zgled, kako si moramo nabirati sadov pravičnosti in svetosti za dan Gospodovega prihoda, nam je sveta Frančiška Fremiot. Po smrti njenega moža je tast ravnal ž njo nad vse ostro in osorno. Takoj v začetku je prepovedal, da ne smejo prihajati berači in siromaki v hišo. Če bo te ljudi vabila v hišo, je rekel, da jih bo dal pretepti in odpoditi. Posebno veliko je morala svetnica trpeti od strani hudobne hišre, ki je zbadala in zasramovala Ivano Frančiško neprestano. Ona pa je prenašala zbadanje molče in potrpežljivo. Čedila, prala, umivala in učila je njene otroke, kakor svoje lastne otroke. Pa je kljub temu ni mogla pridobiti. Zbadala jo je tako, da se je še drugim poslom zdelo grdò.

Tako si je sv. Ivana Frančiška v molčečnosti in potrpežljivosti zbirala zasluge. Objubila je Bogu, da bo vedno storila le to, kar bo spoznala za najboljše. Nabrala si je najboljših in najplemeni-

tejših sadov pravičnosti in svetosti za prihod Zveličarjev na sodni dan.

Zgled nam je dala v tem tudi sv. Terezija, ki jo praznujemo dne 15. oktobra. Naredila je obljubo, da bo vselej to storila, kar bo spoznala za bolj popolno. Po tem načelu se je zvesto ravnala in si dan za dnem zbirala novih zaslug, ki so jo o prihodu Zveličarjevem spremljale pred sodni stol, kjer je dobila večno plačilo.

Sv. Alojzij je opravljal v samostanu najnižja opravila in je prosil ob času kužne bolezni predstojnike, naj ga pošljejo mej te bolnike.

Tudi bičal se je sam sebe, da bi bil Kristusu podoben, ki je za nas bičan bil. Oče mu dolgo časa ni hotel dovoliti, da bi smel vstopiti v samostan. Ko je pa zvedel, da se pred Božjim razpelom celo biča, se je vdal in mu dovolil. Nekega dne je poslal slugo naj gre glédati, kaj dela Alojzij v sobi. Sluga je skozi ključavnico opazoval. Videl ga je klečečega pred Božjim razpelom in bičajočega se. Jokaje teče k očetu in mu pove, kar je videl. To je očeta tako presunilo, da se je vdal in mu dovolil vstop v samostan.

To so angelski zgledi, ki jih bomo težko dosegli. Bližati pa se jim moramo in skrbeti iz vseh moči, da bomo čisti, vsaj brez smrtnega greha, brez krivice in brez farizejske hinavščine v dan Kristusov, napolnjeni s sadom pravice po Jezusu Kristusu v čast in slavo Božjo.

*

* *

*

*

* *

* *

5. Farizeji so bili nepoboljšljivi. Videli so čudeže, slišali prelepe besede Jezusove, a se niso poboljšali. Ostali so sovražniki Jezusovi in se pogubili, če se niso na koncu izpreobrnili.

Če bomo hodili po njih potih, bomo zašli v pogubo. Zato se moramo skrbno čuvati njih poti.

*

* *

6. Kristus je pred vsem grajal njih *napuh*. Zato se moramo pred vsem čuvati njih napuha. Farizeji so hoteli pred ljudmi veljati za najbolj učene, najbolj modre in najbolj svete. Zato jim njih napuh ni dovolil, da bi jih Jezus grajal ali podučeval. Napuh je bil njih poguba. Ta greh je prvi mej sedmimi poglavitnimi grehi. Kdor ima ta greh, ima večinoma tudi vse druge poglavitne grehe, ki so lakomnost, nečistost, nevoščljivost, požrešnost, jeza in lenoba in kdor ima vse te poglavitne grehe, ima sploh vse grehe, kar si jih moremo misliti.

Napuh zalezuje vsakega človeka. Z napuhom so grešili celo angeli, z napuhom so grešili prvi starši. Satan je Evo zapeljal z besedami: «Če boste jedli od tega drvesa, *boste kakor Bog*.» Te besede so našo prvo mater zapeljale, da je grešila z napuhom. Hotela je biti kakor Bog. Ta napuh so nam prvi starši zapustili kot dediščino. Človek ga prinese že z rojstvom na svet.

Napuh je peklena kača, ki jo moramo neprestano odganjati, da nas ne upiči. Kristus je farizeje imenoval gadjo zalego, ker so bili polni na-

puha. Po njih poti torej ne smemo hoditi. Biti moramo ponižni, ker bi se drugače ne mogli zveličati.

*

* . *

7. Farizeji so imeli hude napake, ki so bile posledica njih napuha. Bili so skrajno trdovratni. Trdovratnost pa je zadnji greh mej šestimi grehi zoper sv. Duha. Ta je najhujši. Kdor ima ta greh, ima tudi drugih pet, ki so: Predrzno v milost Božjo grešiti, nad Božjo milostjo obupati, spoznani krščanski resnici se ustavljati, svojemu bližnjemu zavoljo milosti Božje nevoščljiv biti in do lepega opominjevanja otrplo srce imeti. Zadnji in najhujši greh zoper sv. Duha je: V nespokornosti trdovratno ostati.

Trdovratnost prevzetnih farizejev je presejala vse meje. O taki zagrizenosti do Jezusa beremo tudi v današnjem sv. evangeliju. Ker ga v učenosti niso mogli premagati, so se zbrali in posvetovali, kaj bi storili, da bi ga v besedi ujeli. Zato so poslali svoje učence in služabnike Herodove k Jezusu, da bi ga skušali. Sami se niso upali niti stopiti predenj, ker so se bali, da bi jih pred ljudstvom ne osramotil.

Proti tej trdovratnosti, ki se človeku pozna že pri krstnem kamnu, se moramo bojevati od rojstva do groba, ako se hočemo zveličati.

*

* . *

8 Poleg trdovratnosti so farizeji pokazali ob tej priložnosti tudi grdo *hinavščino*. Jezus jim je

večkrat ostro očital to grdobo ter jih imenoval hinavce. Na zunaj so se ti hinavci kazali dobre, v resnici pa so hoteli le škoditi.

Zgledov grde hinavščine imamo v zgodovini izraelskega ljudstva mnogo. L. 135, pred Kristusom je Ptolomej, zet velikega duhovnika Simeona, povabil svojega tasta na obed in mu bogato postregel z vinom. Ko je bil pa veliki duhovnik z vinom dobre volje in ni slutil nič slabega, ga je Ptolomej umoril, ker je sam hotel biti veliki duhovnik. Kazal se je sicer na zunaj dobrega, v srcu pa je klepal hudo.

Hinavec je bil tudi Juda Iškarriot, ki je pristopil k Jezusu in ga s poljubom izdal sovražnikom.

Tako beremo tudi v današnjem sv. evangeliju o grdi farizejski hinavščini. Na zunaj so se farizeji kazali dobre prijatelje Jezusove, v resnici pa so kovali hude reči. Rekli so: «Učenik, vemo, da si resničen, da učiš pot Božjo po resnici in da ti ni mar za nikogar, ker ne gledaš na osebe: Povej nam tedaj, kaj se ti zdi, ali se sme dajati davek cesarju?» Hinavci so se delali dobri, v resnici pa so si mislili to-le: Če poreče, da se sme dajati davek cesarju, bomo razkričali in vsem povedali, da je sovražnik jedovskega ljudstva, ker uči, da morajo Judje biti podložni rimskemu cesarju; če pa poreče, da se rimskemu cesarju ne sme dajati davka, ga bomo ovadili, da je sovražnik cesarjev.

Zanka je bila dobro nastavljena. Farizeji so bili prepričani, da se bo Jezus ujel. Toda Kristus je bil Bog, zato jih je spet prav dobro osramotil. Rekel jim je: «Kaj me skušate, *hinavci*? Pokažite mi davčni denar!» Ko so mu podali denar, jim reče Jezus: «Čigava je ta podoba in napis?» Hinavci rečejo: «Cesarjeva!» Tedaj reče Jezus: «Dajte torej

cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je Božjega!» Ko so hinavci to slišali, so ga popustili in odšli.

*
* * *

9. Farizeji pa so ob tej priložnosti povedali tudi nekaj resničnega: Rekli so o Jezusu, da je resničen, da uči pot Božjo po resnici, da mu ni mar za nikogar, ker ne gleda na osebe.

To so farizeji dobro povedali. Tak je bil Jezus v resnici. Dal nam je zgled, da hodimo po njegovi poti. Ne glejmo na osebe, kakor tudi Kristus ni gledal na osebe. Gospodi in bogatinom se vsi radi klanjajo, dočim govorijo s siromaki trdo in brezsrčno. Tako ni delal Jezus, ki je z ubogimi hodil in ubogim oznanjeval sv. evangelij. Hodimo v ponižnosti za Kristusom!

*
* * *

10. «Dajte cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je Božjega,» Jezus je hotel reči: Če sprejemate denar od cesarja, morate tudi cesarju dati, kar mu tiče. Kristus pa je še nekaj dostavil: «Dajte Bogu, kar je Božjega.» S tem jim je hkrati povedal, da ne dajejo Bogu, kar je Božjega in kar Bogu tiče. Farizeji so bili *hinavci*. Častili so Boga le po zunanje, da so jih ljudje videli, v srcu pa so bili hudobni, častihlepni in zamerljivi, če jim je kdo kaj očital. Udarec, ki jim ga je Jezus zadal s tem odgovorom, je bil torej dvojen. Bil je hud poper za prevzetneže, ki niso dovolili, da bi jim kdo kaj

svetoval ali jih opominjal, kajti hoteli so sami biti najbolj sveti in modri.

Odgovor našega Gospoda je tako lep in veličasten, da dokazuje že sam na sebi, da Jezus ni bil samo človek.

*

* *

11. Farizeji so Jezusa v *obraz* hvalili: «Učenik, vemo, da si resničen in da učiš pot Božjo po resnici.» S tem so ga hoteli pridobiti in zavesti, toda Jezus se ni zmenil za njih hvalo in čast, ampak jih je zavrnil kot hinavce. To bodi nam v poduk. Ne dovolimo, da bi nas kdo v obraz hvalil! Kdor v obraz hvali, nima čistih namenov. To so le hinavci, ki se jih moramo čuvati.

*

* *

12. To so zlati nauki iz današnjega sv. evangelija. Čuvajmo se napuha, trdovratnosti, farizejske hinavščine, klečeplastva in prazne hvale, ki bi nam jo dajali hinavci. Hodimo po ravni poti, ki nam jo je pokazal Zveličar, da se ognemo farizejstvu in večni pogubi.

*

* *

*

* *

*

* *

13. Mej najgršimi napakami, ki jih ima človek, je hinavščina in zvičajnost. Zoprna je Bogu in ljudem.

Zvijačnost in hinavščina je večja pregreha ko laž. Kdor namreč laže, laže samo z jezikom; kdor pa uganja hinavščino in zvijačnost, laže ne-le z jezikom, ampak tudi z obrazom, ker se prijazno smeje in hlini, laže s celim životom, ker se globoko poklanja in podaja roko. Hinavec in zvijačnež laže torej z dušo in s celim telesom.

Laž je zoprna Bogu in ljudem, a še bolj zoprna je hinavščina in zvijačnost. V sv. Pismu (Skriv. razod. 21; 8) beremo: «Lažniki bodo imeli svoj del v gorečem in žveplenem jezeru.» Na drugem mestu (Pregov. 12, 22): «Lažniva usta so gnusoba pred Gospodom.» Te besede veljajo o navadnih lažnikih, koliko bolj o hinavcih in zvijačnikih.

*
* *
*

14. Kako Bog kaznuje hinavce in zvijačnike, naj pojasni zgled. Beremo o prvih kristjanih, da so imeli premoženje skupno. Kar je kdo imel, je prinesel k nogam apostolov. Apostoli pa so skrbeli za vse. Silili pa niso nikogar, da bi premoženje izročil apostolom, ampak so vse delali le iz gorečnosti. Zgodilo pa se je tisti čas, da sta neki mož Ananija in njegova žena Safira prodala njivo in prinesla denar apostolom. Na skritem sta del tega denarja pridržala zase, a hlinila sta, kakor da bi iz gorečnosti izročila ves denar apostolom. Ko je prinesel Ananija denar apostolu Petru, se je hinavski obnašal, kakor da bi izročil ves denar, a sv. Peter mu reče: «Ananija! Zakaj je skušal satan tvoje srce, da si lagal sv. Duhu in pridržal nekoliko cene? *Ali ni*

bila v tvoji oblasti? Nisi lagal ljudem, ampak Bogu.» Ko je Peter te besede izrekel, je Ananija padel na tla in umrl. Vstali so mladeniči, ga dvignili, odnesli in pokopali. Za nekaj časa pa je prišla k Petru tudi njegova žena Safira, ki ni vedela, kaj se je bilo zgodilo z možem. Peter ji reče: «Povej mi, žena, ali sta njivo res prodala za toliko?» Ona reče: «Prav za toliko!» Peter ji reče: «Zakaj sta se pogovorila, da bi skušala Gospodovega Duha? Glej, noge njih, ki so pokopali tvojega moža, so pred vrati in poneso tudi tebel!» Pri tej priči je omedlela in se zgrudila mrtva in velik strah je objel vse kristjane.

Tako kaznuje Bog hinavce in zvijačnike!

Pa ne samo Bogu, tudi poštenim ljudem je hinavščina zoprna. Zvijačnega človeka spoznajo ljudje kmalu. Že o laži pravi pregovor: Laž ima kratke noge. Te besede veljajo še bolj o hinavskih in zvijačnih ljudeh. Takim govorijo za hrbtom: Ne zaupajte jim! Čuvajte se jih! To govorijo, drugo mislijo. Pojdite od njih, ker so hinavci!

*

15. Dasi pa je zvijačnost Bogu in ljudem tako zoprna, je vendar le mej ljudmi zelo razširjena. Če se le kam obrneš, pa ti že kaj na hrbet obesijo, da te osleparijo. Hinavci se ti hlinijo, se dobrikajo, se poklanjajo, se ti prijetno smehljajo, ko pa od njih greš, ti za hrbtom vse izrečejo.

Ker je ta napaka tako grda, skušajmo jo izriti iz svojega srca s koreniko! Bodimo poštene, resnicoljubni in stanovitni značaji.

*

* * *

16. Ali je pa vsaka zvijača grešna? Ali si ne smemo prav nobene zvijače dovoliti? Tudi v sili in potrebi ne?

Na to odgovarjamo: Zvijača je prepovedana, ako je lažniva in ako delamo ž njo krivico in škodo svojemu bližnjemu. Ako zvijača ni lažniva, ampak samo modro in prebrisano nastavljena, ni prepovedana in torej tudi ne grešna. Mnogo je zvijač, ki niso lažnive in tudi ne škodljive, ampak prav nedolžne. Lagati ne smemo, resnico pa zvito in prebrisano zakriti in zamolčati iz dobrega vzroka je dovoljeno, saj nismo dolžni vsem povedati vsega. Včasih smo celo dolžni molčati ali vsaj resnico zakriti.

Ako pride k tebi malopriden postopač, ki te vpraša veliko svoto, da bi mu jo posodil, kako mu moraš odgovoriti, ako veš, da je zapravljivec in da ti ne bo nikdar vrnil? V tem slučaju smeš reči: «Sedaj nimam, da bi ti posodil.» To ni laž. On te je vprašal, ali imaš, da bi mu posodil. Ti v resnici nimaš, da bi mu posodil, Imaš sicer, pa ne da bi malopridnemu posodil.

Ako te kdo vpraša, ali je gospodar doma, ker bi rad ž njim govoril, smeš odgovoriti, ako gospodar nima časa: «Sedaj ga ni doma, da bi mogel ž njim govoriti.» To ni laž. Gospodar je sicer doma, pa da bi sedaj kdo hotel ž njim govoriti, ga ni doma.

Naj pojasnijo te nedolžne zavitosti zgledi iz življenja svetnikov!

Nekoč zasačijo sv. Frančiška Serafinskega tatovi. Izvedeti so hoteli, je-li šel kdo tod mimo? Sv. Frančišek jim ni hotel povedati resnice. Kaj je storil. Vtaknil je svojo roko v široki rokav in rekel: *Tod ni šel nihče!*

Sv. Atanazija so nekoč lovili biriči cesarja Julijana. Sv. Atanazij je bežal pred njimi s čolnom. Preden so ga mogli doteči, je dal ukaz, naj čoln obrnejo proti preganjavcem. Ko je prišel do njih in ga ti niso spoznali, ga vprašajo: «Povej nam, ali je daleč Atanazij?» Sv. Atanazij odgovori: «O ne, ni daleč! Le urni bodite in ga gotovo ujamete.» Biriči so naglo odveslali, sv. Atanazij pa se je mej tem skrnil.

Sv. Tomaž Kandelberški je moral bežati pred angleškim kraljem Henrikom Drugim, ki je bil zelo krvoločan. Skrivati se je moral po raznih krajih, da bi se ognil vojakom, ki jih je kralj razposlal na vse strani, da bi ga ulovili. Nazadnje se je tudi preoblekel v meniško obleko in zajezdil konja, ker ni mogel več peš hoditi. Ko je nekoč jezdil po potu, pridrvijo mu vojaki naproti in mu rečejo: «Ali nisi ti škof kandelberški?» Sv. Tomaž pa se jim prijazno nasmeje ter reče: «Kako morete to vprašati, saj vidite meniško obleko! Ali se oblači morda škof kakor menihi?» Na ta način je sv. škof ušel.

Najlepši zgled nam je dal Kristus kakor bremo v današnjem sv. evangeliju. «Ali se sme dajati davek cesarju?» vprašajo farizeji. Kristus je zasuknil govor in rekel: «Pokažite mi davčni denar! Ko mu ga pokažejo, jim reče: «Čigava je ta

podoba?» Farizeji odgovore: «Cesarjeval!» «Dobro» — reče Kristus, «dajte cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je Božjega.» Farizeji so sicer nekaj drugega vprašali, toda Kristus je zasuknil govor in zamašil hinavcem usta.

Kristus je tudi druge kratki zasukal govor, da je zamašil hinavcem usta. Ko je izgnal prodajavce iz templja, so brž pristopili farizeji k njemu in ga vprašali: «S čigavo oblastjo delaš to (Mat. 21, 23.)?» Jezus jim odgovori: «Poprašal bi rad tudi jaz vas nekaj. Odgovorite mi in potem vam tudi jaz povem, s čigavo oblastjo to delam: Krst Janezov, ali je bil iz nebes ali od ljudi? Odgovorite mi!» Farizeji so bili sedaj v pasti. Ako bi bili rekli, da je bil krst Janezov od ljudi, bi jih bilo ljudstvo kamenjalo, ker je ljudstvo častilo sv. Janeza kot velikega preroka. Zato so farizeji osramočeni odgovorili: «Ne vemo!» Tedaj jim reče Kristus: «Zato pa tudi jaz vam ne povem, s čigavo oblastjo to delam!»

Taki zaviti in zasukani odgovori niso hinavščina ali zvijača, ampak potrebno zakrivanje resnice, ki je ne moremo ali nočemo v teh ali onih okoliščinah razodeti.

*

* *

17. Teh zavitosti pa se ne smemo vedno posluževati, ampak le, ko smo v sili in potrebi in nima bližnji nobene škode. Bodimo raji odkritosrčni v vseh rečeh. Naš govor bodi nedolžen, kakor je Kristus učil: Da, dal Ne, ne! Ne bodimo farizeji, ki jih je Kristus imenoval hinavce, pobeljene grobove in kačjo zalego, ker niso imeli nobene ljubezni. Ži-

19. Ime njega, ki pobožno časti Srce Jezusovo in se trudi, da bi je tudi drugi srčno častili in ljubili, je zapisano v tem Srcu. Kaj se to pravi? To se pravi, da ga Jezus ljubi na poseben način, kakor je na poseben način ljubil apostole, katerim je rekel pri zadnji večerji: «Vi ste moji prijatelji... ne bom vas več imenoval hlapcev, ker hlapec ne ve, kaj dela njegov gospod; ampak prijatelje sem vas imenoval, ker sem vam vse oznanil, karkoli sem slišal od svojega Očeta... Pa ne prosim samo zanje, ampak tudi za te, ki bodo po njih besedi v mene verovali; da bodo vsi eno, kakor ti, Oče, v meni in jaz v Tebi, da bodo tudi oni v nas eno, da svet veruje, da si me ti poslal... Oče, hočem, da bodo ti, katere si mi dal, tudi z menoj tam, kjer sem jaz, da vidijo moje veličastvo, katero si mi dal (Jan. 16 in 17).»

Te besede Jezusove pri zadnji večerji izražajo prav to, kar je Jezus obljubil sv. Margariti Alacogue, da bodo namreč ti, ki ljubijo njegovo Srce in razširjajo to pobožnost njegovi posebni ljubljenci in prijatelji, da bodo zapisani v Njegovem Srcu in da se njih imena ne bodo več izbrisala, t. j. da se bodo prav gotovo zveličali.

Desni razbojnik se je v zadnjem trenutku obrnil k Srcu Jezusovemu, ko je rekel: «Gospod, spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo!» In takoj je bilo njegovo ime globoko zapisano v Jezusovo Srce, da se ni več izbrisalo, kajti Gospod mu je rekel. «Resnično, povem ti, danes boš z menoj v raj (Luk. 23, 42)!»

*

*

*

20. Največja tolažba te enajste obljubè je v besedah: Njegovo ime se ne bo nikoli več izbrisalo iz inojega Srca.» Te besede izražajo, da bodo ti, prav gotovo srečno umrli, ker so namenjeni za večno zveličanje. Ti, ki so zapisani v Srcu Jezusovem, ki je ljubijo in časté in to pobožnost tudi drugim priporočajo, ti so, o katerih veljajo besede sv. Pavla v pismu do Rimljanov (8, 28): «Vemo, da njim, ki Boga ljubijo, vse k dobremu pomaga, njim, ki so po Božjem sklepu poklicani sveti; zakaj tiste, katere je poprej spoznal, je tudi poprej odločil, da bodo enaki podobi njegovega Sina.» Ti, o katerih govori sv. Pavel, so prav ti, ki so zapisani v Srcu Jezusovem, o katerih govori obljuba Jezusova sv. Margariti Alacoque.

*

*

*

63

21. Mej znamenji, ali se bo kdo zveličal, je v prvi vrsti pobožnost do presv. Srca. Sv. Margarita je rekla: «On mi je obljubil, da se nikoli ne bo pogubil, kdor bo imel resnično pobožnost do presv. Srca». Ta pobožnost do presv. Srca nas dela enake podobi Sina Božjega, kar daje pravico do nebeškega kraljestva. Sv. očetje naštevajo še druga znamenja, ki kažejo, ali se bo kdo zveličal, n. pr. pobožnost do Marije, prečiste in brezmadežne; toda mej vsemi znamenji najbolj gotovo znamenje je: pobožnost do presv. Srca Jezusovega. Kdor goreče ljubi Srce Jezusovo in se količkaj trudi, da bi tudi druge pridobil za to pobožnost, je zapisano v tem Srcu na večne čase.

22. Vprašanje je, ali smo mi zapisani v Srcu Jezusovem? Ko bi dobro premislili, bi ne smeli nobene stvari bolj želeli, ko to, ker biti zapisani v Srcu Jezusovem je zagotovljen raj, t. j. daje trdno upanje, da bo Jezus dokončal, kar je z nami začel.

Vedimo pa, da v presv. Srcu ne more biti zapisano ime prevzetnega človeka. Izključen je iz Srca Jezusovega napuh in ta je vsled tega izključen tudi iz nebeškega kraljestva. Prevzetni človek ne ljubi Jezusa in ne ljubi njegovega presv. Srca.

Kako bi bili žalostni, ko bi nam Jezus povedal, da našega imena ni v njegovem Srcu in vsled tega, da ga ni v Večnih bukvah, kjer so zapisani izvoljenci Božji! Izženimo torej iz svojih src napuh in prevzetnost, da se dostavi in zapiše v Srce Jezusovo in v Večne bukve tudi naše ime!

Vedimo dalje, da v Srcu Jezusovem ni imena lakomnega človeka. Izključena je iz Njegovega Srca lakomnost in ta je vsled tega izključena tudi iz nebeškega kraljestva.

Lakomni človek ljubi neredno denar in premoženje, je ves zakopan v častno bogastvo, se poslužuje zvijač, laži, goljufije, krivičnosti, izdajstva, krive prisege; je neusmiljen in trdosrčen. Za take ni mesta v Jezusovem Srcu in vsled tega tudi ne v Božjem kraljestvu. Če smo se morda včasih v teh rečeh pregrešili, obžalujmo, da se tudi naše ime dostavi in zapiše v Jezusovo presv. Srce in v Večne bukve.

Lakomni človek je pripravljen za majhen denar izdati tudi najsvetejše reči. Zgodilo se je na Mehikanskem ob času velikega preganjanja katoliške cerkve in katoliške duhovščine l. 1927., da je podla beračica prišla v hišo, kjer se je skrival župnik Sedano. G. župnik ji je dal miloščino. Beračica je odšla. Kmalu nato pa se nesrečna ženska zgloši pri sovražnikih katoliške cerkve, pa jim reče: «Dajte mi kaj, pa vam nekaj povem, kar je za vas važno. Sovražniki rečejo: «Kaj?» Ona pa reče: «Dajte mi prej! Kaj mi daste? Gre za stvar, ki je za vas zelo važna.» Ponudijo jej en pezo. Nazadnje se pobotajo za poldrugi pezo. Tedaj jim žena naznani stanovanje župnika Sedana in pelje sama vojaka tja. Kaj so potem uganjali ti komunisti z gospodom župnikom, je nepopisno. Vojaški poveljnik ukaže najprej, naj župniku oderejo kožo s podplattov. Bolečine so bile grozne. Nato mu zapovedó, naj stopi po koncu. Ko vidijo, da župnik ne more stati več na nogah, mu denejo vrv ter ga obesijo na drevo. Toda veja se zlomi in telo pade z vso silo na krvave noge, da se g. župnik zgrudi. Obesijo ga vdru-gič, a spet se zgrudi v strašnih bolečinah. Poveljnik ga da sedaj obesiti na odcepek drevesa, pa tako, da so se krvave noge dotikale tal. Nato ukaže nanj streljati. Toča krogel se usuje na trpina. Vojaška komunistična sodrga je potem še streljala na mrtveca kot v tarčo. (1)

Vse to se je zgodilo siromaku župniku za poldrugi pezo, ki ga je dobila podla beračica.

(1) O. Herman Vodenik: Mesec prěsv. Srca. Osmi dan.

Iz tega je razvidno, da je neumni človek pripravljen za majhen denar izdati tudi najsvetejše reči. Taka je slepota grešnega človeka.

Slavni italijanski pisatelj Aleksander Manzoni je bil velik častivec najsv. zakramenta. Vsako nedeljo je bil pri sv. obhajilu. Domačemu g. župniku je pomagal učiti otroke krščanski nauk, zlasti ko so se pripravljali za prvo sv. obhajilo. To je delal do pozne starosti. Neko nedeljo, ko je bilo mrzlo in deževno vreme, ga pride obiskati prijatelj, ki najde slavnega pisatelja zelo slabe volje. Reče mu: «Kaj vam je danes, g. Aleksander?»

Pisatelj odgovori: «Te sitne ženske so me danes prisilile, da nisem šel v cerkev, češ da je pre-slabo vreme!»

Prijatelj reče: «Meni se zdi, da je bilo to popolnoma prav. Prav lahko bi si bili skupili bolezen.»

Slavni Manzoni pa je na to odgovoril: «Jaz pa pravim, da je to bilo prav slabo. Pomislite! Ko bi bil jaz dobil na loteriji tristotisoč lir in bi bil danes zadnji dan za izplačilo in bi se moral osebno predstaviti, ali mislite, da bi bile rekly, da je slabo vreme in da ne smem iti? Kaj še!» (1).

Ta dogodbica nas uči, da moramo po duhovnih dobrotah veliko bolj hrepeneti nego po denarju in po drugih časnih dobrotah.

Vedimo dalje, da v Srcu Jezusovem ni imena nečistega človeka. Izključena je iz Njegovega Srca nečistost in ta je izključena vsled tega tudi iz Božjega kraljestva.

Nečisti človek greši z nečistimi mislimi in željami, skruni svoje telo ali telo svojega bližnjega,

(1) Istruzioni catechistiche popolari. Quinto volume. Str. 46.

izgubi polagoma tudi razum in vero, se vda obupu in konča navadno nesrečno. Umori in samomori so navadno posledica nečistega življenja.

Premisli, človek, ki si namenjen za vstajenje, ali nisi morda vdan tem nečednostim, ker se nisi znal premagovati od začetka. Poboljšaj se takoj, da se še o pravem času lahko napravi dostavek tvojege imena v Srce Jezusovo in v Večne bukve, kajti «ne nečistniki ne prešuštniki ne bodo dosegli nebeškega kraljestva (I Kor. 6, 9)», kakor nam kliče sv. Pavel.

Vedimo dalje, da v Srcu Jezusovem ni imena nevoščljivega človeka. Iz njegovega Srca je izključena nevoščljivost. Vsled tega je izključena tudi iz Večnih bukev.

Nevoščljivi človek je žalosten zaradi prednosti ali dobrote svojega bližnjega, ker noče, da bi mu bil kdo enak ali celo več kakor on. Po nevoščljivosti hudobnega duha je smrt prišla na svet in kdor je na njegovi strani, ga posnema. Kdor je nevoščljiv rad opravlja in obrekuje, sovraži bližnjega in se veseli, če se mu slabo godi.

Iz nevoščljivosti izvira tudi umor. Kajn je ubil svojega brata Abela iz nevoščljivosti. Kajn je bil kmet, Abel pa je bil pastir. Oba sta darovala Bogu od tega, kar sta pridelala. Kajn je daroval Bogu žito, Abel pa jagnje. Daritev Kajnova pa ni bila Bogu všeč, ker je bil hudobnega srca; dar Abelov pa je bil Bogu všeč. Kajn se je vsled tega togotil iz nevoščljivosti; od nevoščljivosti mu je celo obraz upadel. Naredil je sklep, da bo brata ubil. Dokler sta bila pri starših, ni mogel tega naklepa izvršiti. Zato reče Abelu: «Pojdiva na polje!» Ko sta pa bila na polju, se je Kajn vzdignil zoper svojega brata in ga ubil.

To je zgled, kam zavede človeka grdi satan nevoščljivosti.

Izženi torej hitro tega satana iz srca, če hočeš, da se dostavi tudi tvoje ime v Srce Jezusovo in v Večne bukve!

Vedimo dalje, da v Srcu Jezusovem ni imena požrešnega človeka. Iz Srca Jezusovega je izključena požrešnost in vsled tega je ta izključena tudi iz Božjega kraljestva.

Požrešni človek greši z nezmernim uživanjem jedi in pijače, s pijančevanjem, zapravljanjem premoženja, s prepiri, kregi, krivimi prisegami in izdajstvi. Sv. Pavel pravi: «Ne motite se! Ne pijanci ne preklinjevalci ne bodo videli Božjega kraljestva (I. Kor. 6, 10).» Neki pregovor pravi: «Kdor nič ne pije, je kakor jagnje, kdor zmerno pije, je kakor lev, kdor pa nezmerno pije, je osel!»

Dragi moji! Poboljšajte se hitro v tej reči, zakaj pijančevanje je sramota, ker pijanec je osel. Na koncu bodo pijanci zastonj iskali vrat in kljuko za Božje kraljestvo. Ostudni pijanci niso zapisani v Jezusovem Srcu in vsled tega tudi ne v Večnih bukvah.

Vedimo tudi, da v Srcu Jezusovem ni imena lenobnega človeka. Lenoba je izključena iz Srca Jezusovega in dosledno tudi iz Božjega kraljestva.

Lenobni človek greši z nemarnostjo v molitvi, službi Božji in v prejemanju sv. zakramentov. Takih je dandanes mnogo. To je prav za prav bolezen našega časa, zlasti mož in mladeničev, ki hodijo raji po zabavah, krčmah, igriščih, zletih in športih. Sv. Janez pravi o takih: «Ker si mlačen in ne mrzel ne gorak, te bom izpljunil iz svojih ust (Skriv. raz. 3, 15, 16).»

Bil je gospod, — pravi Kristus — ki je poklical hlapce, preden je odšel na tuje in jim izročil blago. Prvemu je dal pet talentov, v drugemu dva, tretjemu pa enega, vsakemu po njegovi zmožnosti in je zdajci odrinil. Čez dolgo časa pa se je vrnil in začel delati s hlapci obračun. Pristopil je tedaj prvi, ki je bil prejel pet talentov. Prinesel je še pet drugih in rekel: Gospod, pet talentov si mi izročil, glej, pet drugih sem pridobil. Njegov gospodar mu reče: Prav, dobri in zvesti hlapec, ker si bil v malem zvest, postaviti te hočem čez veliko. Pojdi v veselje svojega gospoda. Pristopil je drugi, ki je bil prejel dva talenta in je rekel: Gospod, dva talenta si mi izročil, glej, dva druga sem pridobil. Njegov gospod mu reče: Prav, dobri in zvesti hlapec, ker si bil v malem zvest, te bom postavil čez veliko. Pojdi v veselje svojega gospoda. Tretji, ki je prejel en talent, pa je rekel: Gospod, vedel sem, da si trd človek, da žanješ, kjer nisi sejal in pobiraš, kjer nisi razsiral, zato sem se bal ter sem skrnil tvoj talent v zemljo. Glej, tu imaš, kar je tvojega. Gospod pa mu je odgovoril: Hudobni in leni hlapec, vedel si, da žanjem, kjer nisem sejal in pobiram, kjer nisem posiral, torej bi bil moral dati moje denarje menjavcem, da bi bil jaz prejel svoje z obrestmi. Vzemite mu torej talent in dajte ga onemu, ki ima deset talentov. Zakaj vsakemu, ki ima, se bo dalo in bo obilno imel; kdor pa nima, mu bo še to odvzeto, kar se zdi, da ima. Nepridnega hlapca pa vrzite v vnanjo temo; tam bo jok in škripanje z zobmi.

Ta prilika je namenjena njim, ki so nemarni, zanikarni in malopridni, ki so le po imenu katoličani, v resnici živijo kakor pogani. Poboljšajmo se

in bodimo goreči, da se naše ime vpiše v Srce Jezusovo in v Večne bukve.

*

* *

23. Jezus je svoj čas razposlal dvainsedemdeset učencev oznanjevat Božje kraljestvo. Ko so se ti vrnili, so mu z veseljem povedali: Gospod, tudi hudobni duhovi so nam bili pokorni v tvojem imenu.» Jezus pa jim je odgovoril: «Ne veselite se tega, da so vam duhovi pokorni, veselite se pa, *da so vaša imena zapisana v nebesih* (Luk. 10, 20).» Ko je Jezus te besede govoril, ni dostavil: «da se nikoli ne bodo izbrisala», ker je vedel, da se marsikdo mej njimi, n. pr. Judež Iškarjot, ne bo zveličal, čeprav je takrat njegovo ime bilo zapisano v nebesih; le takrat, ko je govoril o ljubezni do svojega presv. Srca, je rekel sv. Margariti Alacoque: «Njim, ki bodo ljubili in častili moje Srce in se bodo trudili, da bi je tudi drugi častili in ljubili, obljubim, da bom imel njih imena zapisana v svojem Srcu *in da se ne bodo nikoli iz Njega izbrisala*».

To je neskončno velika obljuba preljubega Zveličarja, ker nam zagotavlja večno zveličanje.

Kdo izmed nas, bi si ne hotel zagotoviti večnega zveličanja? Zato pa sklenimo danes vsi, da bomo častili in ljubili Srce Jezusovo in priporočali tudi drugim, naj to Srce častijo in ljubijo.

Če nismo vpisani še v Srcu Jezusovem, vedimo, da je zmeraj čas vpisati se, dokler živimo. Srce Jezusovo, ki je neskončno usmiljeno, je desnega razbojnika na križu sprejelo še v zadnjem trenutku. V

tem oziru ne sme človek nikoli obupati. Če nisi še poklican za zveličanje, poskrbi, da se to zgodi čimpreje, poskrbi, da boš zapisan v Srcu Zveličarja Jezusa Kristusa.

Starši ne morejo nobenega boljšega dela storiti za svojo družino, nego da skrbijo, da častijo in ljubijo presv. Srce ysi, ki so pod njih streho. Tako bodo postali vsi dobri, prijazni, lubeznivi, pokorni, značajni in bodo imena vseh *trdno zapisana* v presv. Srcu in se ne bodo izbrisala *na veke*. Kar dela ljudi srečne, je dobrota in ljubezen, ki nikoli ne mine.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

24. Sv. Pavel naš opominja k dobroti, ko pravi: «Zanašamo se na Gospoda Jezusa, da bo on, ki je v vas *dobro* delo začel, to tudi dokončal... To prosim, da bi vaša ljubezen bolj in bolj rastla v spoznanju in v vsej razumnosti, da boste razločevali, kaj je boljše.»

Ljudje hlinijo sicer večkrat ljubezen in dobroto, njih srce pa je zlobno, kakor je bilo srce hinavskih farizejev polno zlobnosti, ko so Jezusa vprašali: «Povej nam, kaj se ti zdi: Ali se sme dajati cesarju davek, ali ne?» Jezus, ki je spoznal njih zlobnost, jim je po pravici zabrusil v obraz: «Kaj me skušate, *hinavci?*»

25. Kar manjka današnjemu svetu, je *dobrota*. Ljudje si niso dobri mej seboj. Bog nam deli obilnih milosti, ljudje pa so si mej seboj hudobni; Bog je

z nami dober in rad odpušča dolgove, mi pa smo neusmiljeni in trdosrčni. Godi se v naših časih, kakor pravi Kristus: Nebeško kraljestvo je podobno kralju, ki je odpustil svojemu služabniku deset tisoč talentov, ker je predenj padel in ga prosil. Ta služabnik pa je kmalu potem srečal enega svojih sohlapcev, kateri mu je bil dolžan le sto denarjev. Zgrabil ga je in davil: «Plačaj, kar si dolžan.» In njegov tovariš je predenj padel in ga prosil: «Potrpi z menoj in vse ti povrnem.» On pa ni hotel, ampak je šel in ga vrgel v ječo, dokler ne bi dolga poplačal.

Temu hudobnemu in satanskemu služabniku je večkrat podoben današnji svet. Namesto dobrote imajo ljudje večkrat v srcu hudobnega satana, ki dela sovraštvo, nevoščljivost, trdosrčnost, vojsko in zdražbo po družinah, društvih, bratovščinah in po celih državah. Dobrota je dandanes res le sirota.

Sv. cerkev bi rada izgnala iz človeških src satana in posadila vanje sv. dobrotljivost in ljubezen. V ta namen je v naših dneh povečala in pomnožila češčenje presv. Srca Jezusovega, ki je neskončna dobrota in pa češčenje tistih svetnikov in svetnic božjih, ki so se posebno odlikovali v dobroti, usmiljenosti in milosrčnosti. Mej temi je zlasti sv. Terezija Deteta Jezusa, sv. Bernardika, sv. Janez Bosco, sv. Jožef Cottolengo, blaženi Jožef Cafasso in drugi.

*

* *

26. Pred vsem priporoča sv. cerkev češčenje presv. Srca Jezusovega, ki je neskončna dobrota.

To Srce je za vse ljudi prava šola dobrote, usmiljenosti, milosrčnosti, pa tudi poguma in neustrašnosti. Srce Jezusovo se ni ustrašilo, ko so prišli vojniki in hlapci velikih duhovnikov v vrt Getsemani s koli in z orožjem ponj; se ni ustrašilo ko so ga začeli bičati in zasramovati pred Pilatom, ko so mu trnjevo krono djali na glavo, ko so mu v obraz pljuvali in ga s trstom tolkli po glavi, ko so ga peljali na Golgoto, ko so ga križali in pod križem še zaničevali. Vse to je Kristus trpel za nas *iz same dobrote*, da je s svojim trpljenjem odrešil svet. Njegovo Srce je prepolno dobrote, usmiljenosti, milosrčnosti in ljubezni do nas, kar je pokazal Kristus tudi v dejanju. Z zaupanjem stopajte pred to Srce in učite se od Njega dobrote in vseh drugih čednosti, ki jih potrebujete zase in za svoje družine. Kakor je v cerkvi izpostavljeno to najsvetejše in najboljšo Srce, tako naj bo izpostavljeno tudi po vaših hišah in družinah. Kristus je obljubil sv. Margariti Alacoque: *«Blagoslovil bom hiše, kjer bodo izpostavili podobo mojega presvetega Srca. Dal bom mir njihovim družinam. Tolažil jih bom v njih trpljenju. V življenju, posebno pa v smrti jim bom varno zavetje. Razlil bom obilnega blagoslova na vsa njih podjetja. Grešniki bodo našli v presv. Srcu vir in neizmerno morje usmiljenja.»*

Hiše in družine, v katerih vlada presv. Srce, se izpremene v raj, čeprav bi v njih bilo siromaštvo. Kdor se uči v šoli presv. Srca, postane dober, prijazen ljubezniv, pa tudi potrpežljiv in značajan, kajti prava značajnost je potrpežljiva in vztrajna dobrota do svojih sobratov, prijateljev in neprijateljev v strahu Božjem.

Take hiše postanejo svetišče, iz katerega je izključeno vse, kar ni sveto in dobro, kar ni lepo in dostojno. Kakor se iz Božjega svetišča razširja vonj sv. čednosti, tolažbe in miru po vsej občini, prav tako se razširjata vonj iz hiše, ki je posvečena presv. Srcu, po vsej sosesčini.

*
* *

Misijonar jezuitskega reda, ki je prišel iz Albanije, je pripovedoval: Bil sem s tovariši na misijonu. Misijoni so v Albaniji zelo potrebni, ker so kristjani mešani z mohamedani in ljudje radi odpadajo od vere. Ljudstvo je tam zelo preprosto in nevedno. Mej njimi je tudi tale vera: Če kdo koga ubije, je njegov bližnji sorodnik dolžan morivca ubiti. Prav takrat se je v tisti vasi dogodil velik uboj. Nekdo je ubil dva sina uboge vdove.

Ob sklepu sv. misijona je misijonar pozval, naj pridejo vsi in naj poljubijo božje razpelo in naj iz ljubezni do Srca Jezusovega odpusté svojim sovražnikom. Vsi so prišli in so pred božjim razpelom izjavili, da odpusté vsem sovražnikom iz ljubezni do Srca Jezusovega. Le ena oseba, t. j. vdova, kateri so umorili dva sina, ni prišla. Misijonar ukaže moliti rožni venec v čast presv. Srcu, da bi se vsi izpreobrnili in iz srca odpustili. Ko so rožni venec odmolili, se počasi pririje tudi tista žena, kateri sta bila ubita dva sina in reče: «Iz ljubezni do Srca Jezusovega odpuščam morivcu svojih sinov.» Obrne se proti morivcu, ki je bil tudi v cerkvi in zakliče: «Janez, pridi sem!» Janez pride in žena izjavi: «Iz ljubezni do Srca Jezusovega bodi danes

vse odpuščeno. In ne samo to! Ker vem, da si siromak, sem pripravljena danes postreči ti z vsem, kar imam, čeprav sem sama tudi siromakinja.»

Ko je žena zadnje besede izgovarjala, so jokali misijonar in vse ljudstvo.

Isti misijonar je povedal tudi to-le dogodbico: Ko sem bil v Trstu v naši redovni hiši, sem zvedel, da je neki advokat na smrt bolan, a da noče sprejeti sv. zakramentov. Odpravim se tja in prosim, naj mi dovolijo stopiti k bolniku. Ko se odprejo vrata in me bolnik zagleda, začne takoj preklinjati in me odbijati. Oditu sem moral, ne da bi bil kaj opravil. Po potu grede srečam neko dekle šiviljo, ki je bila prav goreča častivka presv. Srca Jezusovega. Ko me pozdravi, jej povem, kako me je bolni advokat sirovo odgnal in jej priporočim, naj moli k presv. Srcu za izpreobrnitev trdovratnega advokata. «Prav rada», odgovori pobožno dekle in odide. Po par dneh dobim že povabilo, naj obiščem bolnega advokata. Bil je ves premenjen in je prav pobožno in skesano sprejel sv. zakramente.

Kaj se je bilo zgodilo? Tisto pobožno dekle šivilja je šla takoj, ko se je na cesti poslovila od mene v hišo, kjer je bil bolni advokat in je prosila, naj jo vzamejo v službo za bolniško postrežnico. Družina je bila vesela, da je dobila bolniško postrežnico. Mej svojo službo pa je bolniška postrežnica lepo nagovarjala bolnika, naj sprejme sv. zakramente. Priporočala mu je zlasti češčenje presv. Srca Jezusovega, ki nas je tako ljubilo, da je za nas umrlo na križu. Advokat je bil s tem takoj pridobljen.

Ko je misijonar pri bolniku vse opravil, se mu je začel bolnik srčno zahvaljevati in je izjavil, da se mora za to veliko dobroto zahvaliti milosti božji in pa bolniški postrežnici, ki ga je ves čas tako lepo podučevala in opominjala k ljubezni do presv. Srca Jezusovega.

Častimo torej presv. Srce, ker nam od tega Srca prihaja vse dobro in ves blagoslov.

V šolo presv. Srca moramo zahajati vsi: duhovniki in verniki, učeni in preprosti, gospodje in siromaki, moški in ženske, da se od tega Srca naučimo biti dobri in značajni, pošteni in dobrosrčni, da bo mir po naših družinah in hišah.

*

* *

27. V ta namen nam sveta cerkev v naših časih postavlja v zgled zlasti tiste svetnike in svetnice božje, ki so se po zgledu Srca Jezusovega odlikovale v značajni dobrotljivosti, potrpežljivosti in ljubeznivosti. Naj navedem zlasti sveto *Terezijo Deteta Jezusa*, ki nam je dala prekrasne zgledе dobrotljivosti in potrpežljivosti in je umirajoča obljubila, da bo tudi po smrti iz nebes deževala in trosila na nas rože božjih dobrot. Imela je dobre starše. Mati pa jej je umrla, ko je bilo sv. Tereziji še-le pet let. Vsa nje vzgoja je bila v očetovih rokah in v rokah starejših sester. Nje oče je bil notar, pa zlata duša. On je vodil hčerke vsak dan k sv. obhajilu, pa je tudi sam hodil ž njimi vsak dan k sv. obhajilu. Sv. Terezija sama je rekla o očetu: «Moj oče je bil svetnik».

Iz njene otroške dobe vemo to le dogodnico, ki kaže njeno dobro srce. Tereziki je bilo še-le dve leti. Takrat je imela njena zlata mamica navado, da jo je zjutraj hodila buditi. Vsakokrat jo je poljubila in potem ž njo molila. Nekega dne pa je bila Terezika že zbudjena in ni dovolila materi poljuba, ampak se skrila pod odejo. Mamica je molče odšla po stopnicah v kuhinjo. Mala je takoj spoznala, da ni storila dobro. Vstala je in se začela na glas jokati. Na pol oblečena je stopala po stopnicah v kuhinjo. Mati jej reče: Kaj pa ti je, Terezika? Zakaj jočeš?» Terezika reče jokaje: «Ker sem bila hudobna.»

*

* *

28. Po sprejetju prvega sv. obhajila je vsa gorla v ljubezni do Jezusa in je srčno hrepenela po samostanu, kjer bi se popolnoma odpovedala svetu in bi s svojim požrtvovavnim življenjem, trpljenjem in molitvijo pomagala misijonarjem in duhovnikom izpreobračati nevernike in mlačne kristjane. Govorila je, da pomagamo s trpljenjem, ki ga prenašamo vdano in potrpežljivo, duhovnikom pri delu za zveličanje duš več ko z drugimi reči in da rešimo s trpljenjem več duš ko s sijajnimi govori.

Imela pa je težave, preden je bila sprejeta v karmelitski samostan, kajti bila je še-le petnajst let stara in v samostan ne sprejmajo tako mladih. Kaj storiti? Prav takrat so priredili Francozi — sv. Terezija je bila namreč Francozija, romanje v Rim. Udeležila se ga je tudi sv. Terezika s svojo starejšo sestro. Ko so stali pred papežem, jej je sestra za-

šepetala, naj stopi pred papeža in naj ga prosi, da bi smela stopiti v karmelitski samostan, čeprav nima še predpisanih let. Deklica je pogumno stopila iz vrste in pokleknila pred papeža. Papež se je sklonil k njej, pa ni razumel, kaj bi rada? Rekel jej je: «Kaj bi rada?» Nato je neki duhovnik pojasnil, da želi stopiti v karmelitski samostan, čeprav nima še predpisane starosti. Papež jo je potolažil ter jej rekel: «Vse se bo zgodilo, draga deklica. Le ubogaj svojega škofa, pa bo vse v redu.»

Tako je bila sprejeta v karmelitski samostan vsa srečna že pred časom. V samostanu je naglo napredovala v vseh čednostih, da je bila zgled vsem drugim gojenkam.

29. V sv. Pismu je brala besede: «*Če je kdo majhen, naj pride k meni.*» Zato si je vse dni svojega življenja prizadevala, da bi bila majhna v duhu *kakor otrok*, da bi si pridobila vse lastnosti, ki jih ima otrok: Otrok je dober, ljubezniv, ponižen, ni lakomen, ni častihlepen, ni nevoščljiv in ne pozna nečistosti. Boga in Jezusa je ljubila tako nežno, kakor ljubi otrok svojega dobrega očeta in dobro mamico. To otroško pot dobrotljivosti, preprostosti in ljubeznivosti je učila tudi druge gojenke z besedo in z zgledom.

30. Nje životopis pravi, da je tako goreče ljubila Boga in tako srčno žalovala, ko je spoznala,

kako malo ljubijo ljudje Boga, da jo je ta gorečnost in to žalovanje popolnoma použilo. Zadnji dve leti svojega življenja se je popolnoma žrtvovala božji ljubezni.

Umrla je v 24. letu. Nje ztdnja beseda je bila:
O Bog, jaz te ljubim.

*

* *

31. Sv. Terezija Deteta Jezusa je krasen zgled ženske dobrotljivosti, ljubezni, potrpežljivosti in požrtvovavnosti. To je, kar potrebujemo vsi ljudje v našem času. Dokler ljudje ne spoznajo, da je za človeka največja čast, da je dober s svojim bližnjim, potrpežljiv, požrtvovaven in poln ljubezni do Boga, ne more biti sreče in zadovoljnosti po naših družinah, deželah in državah.

*

* *

32. Če vprašate, kaj naj storite? Na to vprašanje odgovarja sv. Janez Bosco, ki je imel predobro in zlato srce: Če hočeš biti dober, imaš polno priložnosti: Daj dober svet temu ali onemu dečku, tej ali oni deklici, da ju spraviš na pot sv. čednosti in ju odvrneš od greha. Prav večkrat nasvetuješ lahko staršem, kako naj vzgajajo otroke, da bodo dobri kristjani in da bodo hodili v cerkev; kako naj gledajo, ko pošiljajo otroke v šolo ali na delo, da izberejo dobre tovariše, čednostne učitelje in poštene gospodarje. Pomagaj na ta ali oni način pri poduč-

vanju krščanskega nauka. Daruj ali posodi dobro knjigo ali katoliški časopis in skušaj ga razširjati. Skušaj slabe časopise odstraniti. Potrudi se včasih, da dobiš komu službo, poskrbi komu obleko, pomagaj mu to ali ono delo dovršiti, daj tudi podporo, da se reši deček ali deklica, ki je siromašna in zapuščena, pritrčaj si včasih kaj na hrani, da boš mogel dati kaj miloščine; pospešuj z besedo ali z delom dobro stvar, ki je v slavo božjo, čast sv. cerkve in v zveličanje duš ali navdušuj in opominjaj vsaj druge, naj storijo kaj dobrega v ta namen.

Priložnosti za dobra dela ne manjkajo nikoli. Vprašanje je le, ali imamo mi dobro voljo, ali imamo pravi pogum in gorečo ljubezen do Boga in do bližnjega.

*

* *

33. Izženimo torej iz svojih src satansko hudobijo, ki dela zdražbe, prepire, vojske in razdore po družinah, družbah in po celih državah! V naših srcih naj bodo nebeške čednosti dobrotljivosti in ljubezni, potrpežljivosti in prizanesljivosti, resnicoljubnosti, značajnosti in svetega miru. Bodimo dobri in pravični, ker je Bog neskončno dober in pravičen in neskončno popoln. V to naj nam pomaga zlasti češčenje presvetega Srca Jezusovega in svetnikov in svetnic, ki so se odlikovali v dobrotljivosti. Če bomo res dobrega srca, nam bo sv. Terezija Deteta Jezusa,

natrosila izpred obličja božjega obilo rož blagoslova božjega v časno in večno srečo.

*
* *
* * * *
* * * *

34. Naš Gospod Jezus Kristus (1) je bil resničen, je učil Božjo pot po resnici, se ni menil za nikogar, ker ni gledal na stan ljudi — tako so pričali c njem tudi njegovi sovražniki — farizeji, kakor beremo v *današnjem sv. evangeliju*. Ta Božja pot, ki jo je učil Kristus, je zlasti pokorščina in spoštovanje do staršev in predstojnikov. V četrti Božji zapovedi ni zapovedano le, da moramo biti pokorni staršem in da jih moramo spoštovati, ampak da moramo biti pokorni tudi predstojnikom.

*
* *

35. Pokorni moramo biti zakoniti deželski oblasti. Jezus ni učil nepokorščine, nezvestobe, upornosti, vstaje, požiganja, ubojev, ropov i. t. d., ampak lepo pokorno, ponižno, pravično in sveto življenje. To, kar delajo brezvestni ljudje, da požigajo in morijo samovoljno, je grdo in nekrščansko. Zgled iz *današnjega sv. evangelija* je zelo podučen: Izraelce so v starem zakonu drugi narodje zelo tlačili in odirali. Izraelci so s težavo prenašali ta jarem. Toda ko so prišli k Jezusu farizeji in ga vpra-

(1) Ponovimo z otroci vprašanja v Velikem Katekizmu od št. 410 do 416 in od 477 do 479.

šali: «Učenik, povej nam, kaj se ti zdi, ali je prav, dajati cesarju davek ali ne?» jim je Jezus odgovoril: «Kaj me skušate, hinavci? Pokažite denar!» Jezus jim reče: «Čigava je ta podoba in napis?» In mu odgovorijo: «Cesarjeva!» Na to jim reče: «Dajte cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je Božjega!» To je nebeški odgovor in nebeški nauk! Farizeji so pričakovali, da poreče, da ni treba dajati cesarju davkov. Toda Kristus se ni zmenil za farizejsko hudobijo, ni gledal na stan ljudi, ampak je povedal resnico in nam pokazal s tem pot po resnici.

Kakor Kristus, so učili tudi apostoli in tako uči sv. cerkev do današnjega dne. Sv. Pavel, apostol, ki je bil v ječi, ki je moral torej veliko trpeti, nam kljub temu kliče: «Vsak človek bodi višji oblasti podložen, ni namreč oblasti od drugod, kakor od Boga; oblasti, ki so, so v Bogu postavljene (Rim. 13, 1).» In sv. Peter nam kliče: «Bratje, bodite podložni gospodarjem z vsem strahom, ne-le dobrim in krotkim, ampak tudi slabim (I. Pet. 2, 17).»

Toda vedeti moramo, da postave ne smejo biti proti Bogu ali božjim naredbam. Sv. apostol Peter pravi: «Boga je treba bolj poslušati ko ljudi (Dej. ap. 5, 29).» Zgled so nam dali v novejšem času katoličani v Mehiki in v Španiji. Noben ukaz in nobena postava se ne more imenovati prava, če je očitno proti Bogu ali božjim naredbam. Zgled imamo tudi v starem zakonu: Makabejci, ki so se bojevali proti krivicam sirskih kraljev.

Druga oblast na zemlji, ki jo moramo poslušati je sv. cerkev. Državna oblast ima meč od železa in jekla, cerkvena oblast pa ima meč besede Božje in milosti Božje, ki sega do srca. Sv. Pavel pravi: «Živa je Božja beseda in močna in ostrejša ko vsak

na obe strani nabrušeni meč in sega do ločitve duše od duha, do sklepov in mozga in razsoja misli in namene srca (Hebr. 4, 12).» Gorje torej njim, ki cerkve ne poslušajo, ki ne izpolnjujejo cerkvenih zapovedi, kajti Jezus je rekel: «Kdor cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik in očitni grešnik (Mat. 18; 17).»

Kdor ni državni oblasti pokoren, ga zadene meč od jekla, a prav tako izgine, kdor cerkve ne posluša, čeprav nima cerkev meča od železa in jekla. Take, ki cerkve vestno ne poslušajo, zadene meč Božjega prekletstva, ki uničuje ne-le posameznike, ampak tudi njih družine in njih premoženje. Spoštujte tedaj Božjo besedo, izpolnjujte jo natančno, da vas jeza Božja ne zadene.

*

* *

36. Sv. Janez, evangelist, piše o Božji besedi: «V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Bog je bila Beseda... Vse je po nji storjeno in brez nje ni nič storjenega, kar je storjenega. V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi.»

Iz teh besedi je razvidno, da je Božja beseda vsemogočna. Božji Besedi, t. j. Sinu Božjemu, Jezusu Kristus, se ne moremo ustavljati. Zato jo moramo spoštljivo poslušati. Ko gremo k sv. obhajilu, sprejmemo Besedo Božjo v se skozi usta, ko pa poslušamo Besedo Božjo, jo sprejemljemo skozi ušesa, ko pa beremo sv. Pismo, jo sprejemljemo skozi oči. Zato zahteva sv. Avguštin, da moramo Božjo Besedo prav s takim spoštovanjem poslušati, kakršno moramo imeti, ko prejemo sv. obhajilo. Zato

so sv. Frančšek Saleški, sv. Karel Boromejski in drugi vedno kleče brali sv. Pismo, v katerem je Božja Beseda.

Poslušajmo torej zvesto, kar nas sv. cerkev uči. Čuvajmo se, da se kdaj ne pregrešimo proti Božji besedi, kajti le v Božji besedi je srečni konec večnega življenja.

Kar pravijo ljudje, je minljivo. *Gospodova beseda in Gospodove sodbe pa so nepremeljive in večne, kakor je sam Bog večen.*

*

*

*

37. Živimo po razumnosti in po pameti v ponižnosti in sv. pokorščini do predstojnikov, da se ne bo nihče med nami — katoličani spotikal. Dajajmo cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je Božjega! Sv. Pavel pravi *v današnjem sv. berilu*: «Rastite v znanju in vsej umnosti, da preudarite, kaj je bolje, da boste čisti in brez krivice v dan Kristusov, napolnjeni s sadom *pravičnosti* po Jezusu Kristusu k časti in slavi Božji.»

*

*

*

*

*

*

*

*

*

38. «Učenik, vemo, da si resničen in da pot Božjo po resnici učiš in da se na nikogar ne oziraš?...»

To hvalo so dali sami farizeji Kristusu: da je resničen, da pot Božjo po resnici uči in da se na

nikogar ne ozira. V tem ga morajo vsi dobri kristjani posnemati, če hočejo priti k njemu v večno slavo.

*

* *

39. Pred vsem moramo biti *resnični*. To je prva zahteva, ki je zlasti danes potrebna, kajti ves svet je lažniv: laže lakomnik, laže prevzetnež, laže lenuh, laže prijatelj, laže sovražnik, laže kmet, laže gošpod. Vsi bi radi svoje pogoške, svoje grehe, grešne želje in svojo grešno notranjost skrivali za lažmi. Le tisti, ki je res preroben v sv. Duhu, ki je res kristjan, je ponižen in ne laže. Na njegovo besedo se smemo zanesti, kakor na prisego. Zato je Kristus takim priporočal, naj nikar ne prisegajo, ampak naj govorijo le: «Da, da; ne, ne (Mat. 5, 37)!» Razume se, da velja to le o popolnih kristjanih, ki so iz srca ponižni in odkritosrčni.

Sv. starčka Leona, mučenika, ki ga praznujemo dne 18. februarja, je dal cesarjev namestnik neusmiljeno bičati. Nato mu je rekel: «To, kar si dosedaj trpel, je le malenkost, nasproti temu, kar boš moral trpeti... Reci le te edine besede: «Veliki so bogovi!» in takoj te oprostim in izpustim ter prizanesem tvojim sivim lasem!» Sv. mučenik pa ni hotel teh lažnivih besedi izreči, ampak je le vzkliknil: «Da, res, veliki so ti bogovi, ki so zato narejeni, da pogubijo vse duše, ki vanje verujejo.»

Ker ni hotel niti ene lažnive besede izgovoriti, mu je cesarjev namestnik dal noge zvezati in ga potem neusmiljeno drsati po kameniti poti na morišče. Ko so ga po potu drsali, so ga suroveži še

preteпали. Ko je bil mrtev, so njegovo truplo vrgli v prepad misleč, da se bo razbilo. Ko so pa potem kristjani prišli k njemu, so našli mrtvo truplo še celo. Njegov obraz je bil ko obraz mirno spečega človeka. Tako se tudi slika ta svetnik, kakor bi v prepadu mirno spal.

Ta zgled je podučen. Z eno besedo bi se bil sveti starček lahko rešil, ko bi bil hotel samo eno laž izreči, a je raji pretrpel strašno mučeniško smrt, kakor pa da bi bil izrekel samo eno laž.

*

* *

40. V sv. Pismu je zapisano, da je Bog resnica, hudobni duh pa da je oče laži. Kdor torej laže, posnema hudobnega duha, hodi za njim in pride na koncu k njemu, ako se ne poboljša. Zato pravi sv. Janez, evangelist. (Skrivno razodetje 22, 15): «Izključeni so od nebeškega kraljestva psi, t. j. nesramneži, vražarji, nečistniki, morivci, malikovavci in vsak, kdor ljubi in govori laži.»

*

* *

41. Ni pa vsaka reč *laž*. Če zakliče trgovec kmetici, s katero se trže za ceno, besede: «Saj stane mene toliko,» to ni laž, kajti besede: «Saj stane mene toliko!» pomenjajo lahko, da je dal za blago toliko denarja ali da ga stane v denarju, v trudu, v poteh in v zamudi časa toliko, kolikor ponuja

kmetica. Kmetica že dobro ve, kaj hoče reči prodajavec! Prav to velja tudi za trgovce in trgovke s sadjem, zelenjavo in drugim blagom. Vsi morajo za blago dati denar, pa imajo poleg tega še trud, razne poti in zamudo časa. Zato lahko rečejo, ko ponujajo blago: Toliko stane mene, čeprav niso odšteli za blago toliko denarja.

*

* *

42. Čuvati se moramo torej le pravih laži, kajti človeka, ki laže, ne mara nihče. Tak človek je neznačajan in se ga vsakdo rad ogiblje. Starši morajo dobro gledati, da se otroci ne naučé lagati, ampak da vedno resnico govoré. Če bodo resnico ljubili in govorili, bodo tudi pošteni. To je pa najlepša dota, ki jo morejo starši zapustiti svojim otrokom. Nepravih laži, t. j. besedi, ki so dvoumne lahko rabimo, pa le včasih, ko je potrebno, da zakrijemo resnico ljudem, ki bi jo lahko zlorabili ali ki bi nam bili morda v škodo.

*

* *

43. Jzusu so farizeji rekli: *Ti učiš Božjo pot po resnici.*» Hoditi po Božji poti se pravi živeti po božjih in cerkvenih zapovedih. To božjo pot imenujejo tudi večno pot, ker to, kar storimo po Božjih in cerkvenih zapovedih, ne mine na veke.

Če smo grešili, t. j. če nismo izpolnjevali božjih in cerkvenih zapovedi, ampak jih prevzetno in ni-

čemurno prelamljali — moramo nastopiti pot pokore, ker le ta je za grešnike božja pot. Ko so farizeji očitali Jezusu, da je in pije z grešniki, jim je odgovoril, da je prišel grešnikov klicat k pokori (Luk. 5, 32). Kristus ni zakrival resnice, ampak je očitno povedal: «Če se ne spokorite, boste vsi poginili (Luk. 13, 3).» Ko so farizeji in pismarji godrnjali: «Ta grešnike sprejema in je ž njimi,» jim je povedal to-le priliko: «Kdo izmed vas, ki ima sto ovac, in eno izmed njih izgubi, ne popusti vseh devet in devetdesetih v puščavi in ne gre za izgubljeno, dokler je ne najde? In kadar jo najde, jo zadene veselo na svoje rame in ko pride domov, pokliče prijatle in sosede in jim reče: Veselite se z menoj, ker sem našel svojo izgubljeno ovco. Povem vam pa, da tako bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spokori, ko nad devet in devetdesetimi pravičnimi ki ne potrebujejo pokore (Luk. 15).» Ko je sv. Peter na binkoštni praznik govoril judovski množici očitno in jim po resnici povedal, da so križali samega Kristusa, ki je od mrtvih vstal, jih je ta beseda zbodla v srce in so rekli Petru in drugim apostolom: «Kaj nam je storiti, možje, bratje!» Peter pa jim je rekel: «Spokorite se in dajte se krstiti sleherni izmed vas v imenu Jezusa Kristusa v odpust grehov in boste prejeli dar sv. Duha (Luk. 2, 37).»

Kakor so apostoli učili, so učili tudi sv. očetje in uči katoliška cerkev vedno do današnjega dne. Kristjani ne smemo hoditi po potu tega sveta ali po potu mesene poželjivosti, ampak po potu božjem, t. j. po potu resnice in pravice.

*

*

*

44. Kaj se pravi hoditi po potu tega sveta in mesene poželjivosti, nam je pokazala sv. Pelagija v mladosti in kaj se pravi hoditi po potu božjem, nam je pokazala sv. Pelagija po izpreobrnitvi.

Bilo je ob času nekega zborovanja škofov v Antiohiji. Škofje so sedeli pred skupnim stanovanjem, kar prijezdi mimo največja plesavka in igravka celega mesta. Bila je tako nališpana, da se skoraj ni videlo na njej drugega ko zlato in dragi kameni. Nečistnico je spremljala cela množica deklet in mladeničev, ki so tudi bili nališpani z dragocebnimi oblekami. En del te množice je korakal pred njo, drugi del za njo. Ob cesti pa je množica ljudi strmela nad toliko razkošnostjo, potratnostjo in nad tolikšnim lišpom, s katerim so ti nališpali svoje telo. Koder so hodili, so ves zrak napolnjevali z mošusom in drugimi dragimi dišavami, ki so jih imeli v oblačilih ali ki so si ž njimi namazali telo. Ko so škofje videli to gizzdavost in potratnost, so se razjokali. Glejte, tako je živela sv. Pelagija pred izpreobrnitvijo! Koliko skrbi, koliko truda, koliko potratnosti imajo nekateri za olepševanje svojega telesa, kako malo pa se menijo za lepoto svoje duše!

Nekaj dni kasneje pa so šli vsi v Antiohiji zbrani škofje v stolno cerkev, kjer je bila napovedana slovesna služba božja, in govor. Antiohijski škof je vzel evangeljske bukve, jih podal škofu iz Edese in ga pozval, naj govori zbranemu ljudstvu. Škof iz Edese je začel potem tako prepričevalno govoriti o poslednji sodbi in o večnih dobrotah, ki nas čakajo v večnosti, da je vse ljudstvo v cerkvi začelo na glas jokati. Po božji naredbi pa je bila takrat v cerkvi tudi tista zloglasna plesavka, igravka in nesramnica. Besede škofove so jo tako zgra-

bile, da je takoj po pridigi šla k njemu, se vrgla na kolena, in jokaje prosila sv. krsta, ker ni bila niči še krščena. Škof jo je vprašal, kako se zove in ali objokuje svoje grešno življenje. Rekla je, da se zove *Pelagija*. Škof se je nekoliko časa branil krstiti to nesramnico in nečistnico, ki ni drugega delala ko greh in pohujševanje. Ko je pa videl, da se je resno izpreobrnila, jo je krstil, birmal in obhajal. Pri tej priliki mu je izročila vse zlato in vse dragocenosti. Ko mu je vse to dala, je rekla: «To so dobrote, s katerimi me je hudobni duh obogatil. Stori ž njimi, kar ti drago!» Škof je odredil, naj se te satanove reči ne postavljajo v cerkev, ampak naj se prodajo in skupiček naj se porabi za siromake, vdove in sirote.

Pelagija je sedaj za vselej zapustila satanovo pot in si izvolila božjo pot stroge pokore. Šla je v Jruzaem in ves čas svojega življenja živela na Oljski gori v podzemski jami. Po štirih letih je spokornica umrla v veliki svetosti. To je bila božja pot sv. sopkornice, ki je končala s tem, da jo je sv. cerkev proglasila za sveto spokorno Plagijo, ki jo praznujemo dne 8. oktobra vsako leto. Ona je pri pridigi po milosti Božji spoznala, da satanova pot nesramnosti, nečistosti, ničemurnosti in potratnosti ni prava in resnična pot, ampak da je prava in resnična pot le sveto in pošteno življenje v potrpežljivosti, ponižnosti, čistosti in v strahu božjem.

Kdor je do sedaj hodil po satanovi in posvetni poti, naj po njenem zgledu krene na božjo ali večno pot!

45. Rekli pa so farizeji Kristusu: «Ti se na nikogar ne oziraš.» Jezus je vsakemu brez ozira govoril resnico in se ni bal ne farizejev ne pismoukov, pa tudi ne Heroda in ne Pilata. Ko je pred Pilatom govoril: «Moje kraljestvo ni od tega sveta. Ko bi bilo moje kraljestvo od tega sveta, bi se moji služabniki pač bojevali, da bi ne bil izdan Judom, sedaj pa moje kraljestvo ni od tod.» Pilat mu je tedaj rekel: «Ti si tedaj kralj?» Jezus je brž odgovoril: «To je da! Jaz sem kralj. Jaz sem v to rojen in v to prišel na svet, da pričam o resnici. Vsak, kdor je iz resnice, posluša moj glas (Jan. 18; 33).»

Sv. Jakob govori v svojem listu (2, 2) o njih, ki delajo razloček mej bogatimi in ubogimi. Pravi: «Ako bi prišel v vaš zbor mož, ki ima zlat prstan in lepo belo oblačilo, pa bi prišel siromak v umazanem oblačilu in bi vi gledali v tega, kateri ima drago oblačilo in bi mu rekli: «Usedi se zložno tukaj»; ubogemu pa bi rekli: «Ti pa stoj tam, ali pa usedi se k podnožju mojih nog»; ali bi ne delali razločka mej seboj in ali bi ne bili sodniki po hudobnih mislih? Poslušajte, preljubi bratje, ni li Bog izvolil ubogih na tem svetu, da so bogati v veri in deležni kraljestva, ki ga je Bog obljubil njim, ki ga ljubijo? Vi pa sramotite ubožega. Ali vas ne zaterajo bogati po mogočnosti in ali vas ne vlačijo pred sodnije?»

Besede sv. Jakoba nas učijo, da ne smemo imeti ozirov na bogastvo ali na uboštvo, da bi v tem delali razločke.

Ob času, ko je sv. Anton oznanjeval besedo božjo v gornji Italiji, je tam vladal strašen trinog Erzelin. Po mestih, ki si jih je z vojsko pridobil, je uganjal strašne krvoločnosti. V Padovi, kjer so se hoteli otresti njegove vlade, je na en dan dal

pomoriti dvanajst tisoč ljudi. Imenovali so ga divjo zver in krvoločnega tigra. Sv. Anton je slišal o tem, pa je tudi zvedel, da se mu ne upa nihče ugovarjati.

Sv. Anton je bil pripravljen dati za ljudstvo tudi življenje. Zato je šel v Verono, kjer je imel trinog svoj sedež in prosil, naj ga puste pred kneza, ker mu ima povedati prav važnih reči. Ko je stopil predenj, je Erzelin sedel na prestolu in okolu njega so bili stražniki, ki so morali vsakega takoj umoriti, če jim je trinog dal le z očmi znamenje.

Sv. Anton je stopil pogumno predenj, kakor da bi imel najvišjo oblast in kakor da bi bil sedeči na prestolu obsojenec z zvezanimi rokami in nogami. Svetnik mu je začel sedaj očitati, koliko nedolžne krvi je prelil, očital mu je vse brezbožnosti in vse rope, ki jih je imel na vesti in mu zagrozil z maščevanjem Božjim, ki da mu bo kmalu prišlo. Stražniki so že čakali namigljaja, da razsečejo predrznega meniha na kose, kakor so vselej storili ob takih prilikah še za manjše nastope, toda grozni trinog je ves prebledel, se je začel tresti na celem životu, je stopil dolu s prestola, je padel na tla pred svetnika, si je vrgel pas okolu vratu v znamenje pokore, je s solzami v očeh priznal svojo veliko krivdo in milo prosil svetnika, naj bi mu pridobil od Boga milosti.

Sv. Anton, čeprav mlad, se ni oziral ne na desno ne na levo, ne na bogate ne na siromake, ne na gospode ne na preproste, ampak je vsem brez ozira, oznanjeval božjo besedo in napovedoval božje kazni njim, ki žive v hudobijah in nečednostih.

Sv. Anton je štel, ko je umrl komaj 36 let, pa jih je na tisoče in tisoče izpreobrnil z oznanjevanjem božje besede. Pravljica se glasi, da so v Lizabonu, kjer je bil doma, vsi zvonovi sami od sebe zazvo-

nili. ko je umrl. Za svetnika so ga proglasili kmalu po smrti. Trideset let po njegovi smrti je padovansko mesto sezidalo njemu v čast velikansko cerkev. Ko so odprli njegov grob, so našli v njem trohnobo, le jezik, s katerim je nevstrašno oznanjeval božjo besedo, je bil lepo rdeč, kakor živega in zdravega človeka. Sv. Bonaventura, ki je bil pri odpiranju groba navzoč, je vzel jezik v roke, ga spoštljivo poljubil in vzkliknil: «O časti vredni jezik, ki si vedno le Boga hvalil in učil, naj ga tudi drugi hvalijo! Sedaj, ko te gledam tu nestrohlega, je očitno, kako vseč je bila tvoja služba Bogu!»

Ta zgled nas uči, kako imenitno nalogo ima naš majhni jezik in kako je njega služba Bogu vseč. Kolikokrat imamo lepo priložnost, da koga podučimo ali da ga opomnimo, če morda govori nespodobnosti ali če preklinja. Če to storimo, imamo zasluge pred Bogom. Majhen je jezik, pa giblje cel svet za dobro, če ga dobro obračamo; nasprotno pa giblje cel svet za slabo in za pogubo, če ga slabo obračamo.

Ne imejmo torej nobenih brezpotrebnihih ozirov, ko gre za dobro stvar. Posnemajmo svetega mladeniča Antona, ki je pogumno opominjal tudi vladarskega trinoga Erzelina. Če se ni njemu nič zgodilo, tudi tebi se ne bo, ko boš na lep način koga podučil in opomnil. Bodi torej pogumen in ne oziraj se na to, kaj porečejo ljudje.

*

* *

46. Izpolnujemo to trojko: *Bodimo resnični, hodimo po božji poti in ne imejmo brezpotrebnihih ozi-*

rov. Tako bomo Kristusu podobni in bo naše življenje popolno:

*
* *
* * * *
* * * *

47. Svetniki nas učijo, da ne smemo pri svojem delovanju gledati na to, kaj porečejo ljudje, ampak kaj poreče Gospod, kaj poreče večni Sodnik ob smrti uri in na sodni dan. Kaj rečejo ljudje, mine ko dim, Gospodova sodba pa je nepremeljiva in večna. Sv. Pavel pravi v pismu do Filipljanov, da moramo skrbeti, da bomo stali v dan Kristusov, t. j. sodni dan, napolnjeni s sadom pravičnosti.

*
* *

48. Sv. Efrem, ki ga praznujemo dne 9. julija, je celo življenje premišljeval dan Kristusov, t. j. sodni dan. Prej je bil nagnen k jezavosti, ko je pa začel premišljevali sodni dan, je postal tako krotek, da ga do smrti niso videli več jeznega. To premišljevanje ga je prisililo, da je zapustil svet, da je šel v samoto, da je začel ostro živeti, se postiti, bedeti in trpeti. Poudarjal je vedno: «Če se sramuješ grešiti v pričo ljudi, koliko bolj se moraš sramovati, grešiti v pričo Boga, ki vidi vse tudi v najbolj skritih kotih in bo na sodni dan vsakemu povrnil po delih.»

Premišljevanje Kristusovega dneva ali sodnega dneva, ga je tako presunilo, da se je v preveliki po-

nížnosti imenoval le grešnika, Da ga je svet častil kot svetnika, mu je bilo zoprno. V nekem mestu so ga izvolili za škofa in so ga hoteli prisiliti, da mora sprejeti škofovsko posvečenje. Da bi to preprečil, je šel na javen trg in se tam obnašal kot slaboumen. Tako je dosegel, da mu niso naložili te visoke odgovornosti polne časti. Prav ta dogodek nas uči, da moramo večkrat moliti za škofe in mašnike.

49. O sodnem dnevu in o drugem prihodu Jezusa Kristusa je tako živo govoril, da je ljudstvo jokalo nad svojimi grehi in se kesalo. Sv. Gregor Nisenski pravi: «Kdor bere njegove spise o sodnem dnevu, t. j. o drugem prihodu Jezusa Kristusa, se mu zdi, da stoji že pred strašnim sodnim stolom in se trese, kakor da bi se zdaj zdaj utegnila izreči zadnja rabsodba.»

Sv. Efrem pravi: «Ko se le spomnim tiste ure sodnega dne, me strah pretresa, ko pomislim na strašno prihodnost, ki se bo takrat začela. Koga bi ne stresel strah, ko pomisli, kaj bo potem, ko bo kralj vseh kraljev stopil s prestola svojega veličastva na zemljo, da bi vse ljudi obiskal in ž njimi obračunal. Ko si to resnico le predstavljam, se tresem na vsem životu in se mi dela omotica; se mi oči polnijo s solzami, mi glas zastaja, ustnice trepečejo, jezik jeclja in misli so zmešane, kajti tako velike in strašne reči, ki se bodo godile na sodni dan, se niso godile od začetka sveta in se ne bodo godile na vse veke.

«Močen grom nas tako prestraši, da se nehoté sklonimo, kako bomo še le mogli prenesti glas trobente z neba, ki bo močnejši ko grom in ki bo zbudil vse mrtve od začetka sveta, pravične in nepravične. Veliki kralj, ki ima oblast nad vsemi ljudmi, bo ukazal in zemlja in morje bo moralo takoj dati iz sebe vse mrtve. Smrt bo morala vrniti, kar je vzela, nobenega mrliča ne bo pustila na mestu, vse bo privedla pred sodni stol. Bodisi, da so koga divje zveri raztrgale ali da so ga ribe pogoltnile ali ptice pojedle, vsi bodo v trenutku prišli in niti eden las ne bo zgubljen.

«Kako bomo takrat mogli prenesti strašno vpitje z nebeške višine: «Glejte, ženin gre, glejte, sodnik se bliža! Glejte, Bog vseh stvari prihaja, da bo sodil žive in mrtve!» To vpitje bo pretresalo temelje in žile naše zemlje od tega konca do onega, vse morje in vse prepade. Takrat bomo zagledali znamenje sv. križa, ki se je nanj dal Jezus prostovoljno pribiti. To je prestrašno in sveto žezlo velikega Kralja. Takrat se bomo špomnili besedi: «Na nebu se bo prikazalo znamenje Sina Božjega.» Vsi ljudje se bodo bali, tresli in koprneli. Kakor bi trenil se bodo prikazali angeli, zbori nadangelov, kerubini in serafini in bitja, ki so polna moči bodo klicala z močnim in silnim glasom: «Svet, svet, svet si, Gospod vojnih trum!» Nato se bodo odprla nebesa in prikazal se bo kralj vseh kraljev, naš neskončni in preslavni Bog v strašnem prizoru, z veliko močjo in neizmerno sijajnostjo, kakor napoveduje sv. Janez, evangelist: «Glejte, že prihaja na oblakih neba, videli ga bodo oči vseh ljudi, tudi tistih, ki so mu prebodli roke, noge in stran. Takrat se bodo jokali vsi rodovi na zemlji.»

«Strah, groza in presenečenje se bo polastilo vseh ljudi, ko bodo odprli večne bukve, ki so v njih zabeležena vsa naša dela in besede celega življenja.

«Moč večnih plamenov bo takrat zajela hudobneže, pa bi zajela tudi pravičnike in svetnike, ko bi jih ne branila milost Božja. Kam se bodo poskrili hudobneži in grešniki? Svitli kori nebeških duhov se ne bodo upali takrat prositi, ampak se bodo od strahu tresli in stali nemi kakor mrtvi vpričo te strašne ognjene poslednje sodbe. Tudi svetniki se ne bodo upali prositi milosti, kajti dih Jezusovega srda se bo dvigal kvišku, da bodo trepetali in se balí, da ne bi se pogubili z grešniki.

«Takrat bo vse človeštvo stalo med nebom in peklom, mej življenjem in smrtjo in bo s strahom pričakovalo grozno sodnjo uro. Nihče ne bo mogel drugemu kaj pomagati. Večni sodnik bo razdelil vse ljudi, kakor oddeli pastir ovce od kozlov. Grešniki se bodo ločili od dobrih, ki bodo prišli obloženi z dobrimi deli, ki so izpolnjevali Božje zapovedi, ki so bili usmiljeni, prijatelji ubogih in sirot, gostoljubni, ki so nage oblačili, ki so obiskovali ujetnike, pomagali stiskanim, stregli bolnikom, ki so v življenju žalovali, ki so bili ubogi na tem svetu, ker so imeli zaklad shranjen v nebesih, ki so svojim bratom radi odpuščali pogoške, ki so svojo vero čisto ohranili in se čuvali krivih ver. Te bo postavil na svojo desnico. Na levico pa bo postavil kozle, ki ne bodo mogli pokazati dobrih del, prevzetneže, razuzdance, ki drzno zapravljajo čas, ki je odločen za pokoro; lahkomisljane pijance, nevoščljivce in škodoželjne. Gorje njim, ki bodo oni strašni dan stali na levici in bodo slišali: «Poberite se, prokleti, v večni ogenj!»

«V tisti prestrašni uri se bodo ljudje ločili s srčno žalostjo. Vsak pojde svojo pot tja, od koder se ne bo nikoli več vrnil. Kdo bi imel tako trdo srce, da bi ga misel na to prestrašno uro ne genila do solz? Takrat se bodo škofje in duhovniki ločili od svojih stanovskih tovarišev, kralji se bodo od kraljev ločili in jih bodo jokajoče gnali kakor sužnje na levo stran; trdosrčni knezi in bogatinci bodo zdihovali in v strahu iskali pomoči, pa jim ne bo mogel nihče pomagati; starši se bodo morali ločiti od otrok, prijatelji od prijateljev; mož se bo moral ločiti od žene, žena od moža v največji žalosti. Šli bodo v večni ogenj tudi ti, ki so sicer v devištvu živeli, pa so bili trdosrčni, kajti neusmiljena sodba čaka te, ki so bili neusmiljeni. Od nebes do zemlje se bo takrat razlegal le en glas: «Pravičen si, o Gospod in pravične so tvoje sodbe!

«Ko jih bodo zagnali v trpljenje, ko bodo videli, da ni nobene pomoči več, nobenega pomočnika, nobenega priprošnjika, bodo začeli bridko zdihovati in tožiti: «O koliko časa smo zgubili z brezskrbnostjo! O kako smo se osleparili! Kako smo zabavljali, ko smo poslušali besedo Božjo! Kaj nam more sedaj koristiti ves svet? Kje je sedaj naš oče, kje naša mati? Kje so bratje, kje otroci, kje prijatelji, kje bogastvo, kje vse skrbi za bogastvo, kje vse pozemeljske dobrote? Kje so sedaj kralji in oblastniki? Ali nas ne more nihče več rešiti? In ali si tudi sami več ne moremo pomagati? Res, zapustil nas je Bog in zapustili so nas svetniki za vselej. Nič več nimamo časa za pokoro, nobena priprošnja nam ne more več pomagati, zastonj so sedaj naše solze! Siromaki smo in za nas ni več rešitve in ni usmiljenja, ker tega tudi nismo vredni... Z Bogom, vsi pravični, z Bogom,

apostoli, preroki, in mučenci! Z Bogom, zbor očakov!
 Z Bogom zbor redovnikov! Z Bogom, dragoceni križ,
 ki deliš življenje! Z Bogom, nebeško kraljestvo! Z
 Bogom, rajsko veselje! Z Bogom, nebeška gospa in
 Bogorodica! Z Bogom, oče, mati, sinovi, hčere! Ni-
 koli več se ne bomo videli!

«V peklju bo grizel črv vekomaj in ogenj ne
 bo ugasnil nikoli.

«O moji dragi, preden napoči tisti dan in preden
 nas Bog zaloti nepripravljene, pojdimo raji prej k
 njemu mi, da ga potolažimo s spovedjo, pokoro, z
 molitvami, s posti, s solzami in z dobroteljnostjo.
 Hranite svojo dušo z Božjo besedo, s psalmi in hval-
 nimi duhovnimi pesmami, s čitanjem sv. Pisma, s
 postom, z bedenjem, z molitvijo, s solzami, z upa-
 njem, s premišljevanjem Božjih dobrot, ki nas ča-
 kajo. Te vaje so hrana in življenje naše duše. Za-
 pustimo široko cesto, ki vede v pogubo in prizade-
 vajmo si ta majhni čas, ko živimo, da dosežemo
 neskončno in večno kraljestvo. Blagor mu, kdor
 vzvišeno živi, pa je vendar ponižen, kdor mnogim
 siromakom izkazuje dobrote in si dela silo za vse
 dobro. Opravljajmo torej, bratje, vsa dobra dela,
 bodrimo se, opominjajmo se, in dajajmo si drug
 drugemu lep zgled! Razgovarjajmo se o sodbi, imej-
 mo sodbo in prihod večnega Sodnika pred očmi, pri
 vseh svojih delih. Ta misel nam bodi večkrat pri
 srcu in govorimo večkrat o tem.

«Ne govorimo: ‚Jaz sem preveč grešil, jaz ne
 morem več dobiti milosti,‘ kajti naš Bog je Bog
 spokornikov in je rekel, da je v nebesih veliko ve-
 selje nad enim grešnikom, ki se spokori. Grešnika,
 ki se resnično spokori, sprejme Bog z največjim ve-
 seljem. Vse naše krivičnosti so pred Bogom le so-

para, ki takoj izgine, ko zapihlja Njegovo usmiljenje, ko se resnično izpreobrnemo. Glejte pa, da ne boste svojih grehov skrivali. Kdor misli, da je čist in da nima grehov, se sam sebe slepi, je kratkoviden, se sam sebe goljufa in niti ne spozna, kako ga satan moti. Noben človek ni popolnoma nedolžen, On je brez greha, ki grehe sveta odjemlje, ki hoče, da se vsi ljudje zveličajo, ki nima veselja nad smrtjo grešnikovo,... ki nikogar ne zavrže, kdor se izpreobrne. Zatecimo se k Njemu tudi mi, kajti vsi grešniki, ki so se do sedaj k Njemu zatekli, so dosegli dušno zveličanje!»

50. To premišljevanje je sv. Efrema tako presunilo, da je ves svet zapustil in šel v puščavo, da je v puščavi strogo živel, se postil, malo spal in živel v največjem siromaštvu.

Na smrtni postelji je v svoji ponižnosti prepovedal, da mu na grobu ne sme nihče govoriti. K pogrebu pa je prišel tudi sv. Gregor, škof nisenski in ta se ni mogel zdržati, da ne bi govoril. Svoj govor pa je začel tako-le: «Ne prižigajo luči, da bi jo postavili pod mernik, ampak na svečnik, da sveti vsem, ki so v hiši (Mat. 5, 15).» Bog je prižgal življenje sv. Efrema kot svitlo luč, ki preмага s svojimi žarki sonce in noče, da bi se ta luč skrila pod molčeči mernik, ampak postavila na visok svečnik sv. cerkve. Mi moramo torej zapoved gospoda Jezusa Kristusa bolj spoštovati kot prepoved sv. očaka Efrema.»

Sv. Jeronim pripoveduje, da so bili spisi sv. Efrema po vsej Siriji tako v čislih, da so jih čitali v cerkvah po sv. evangeliju.

Cerkveni učenik Teodoret pravi, da je bil sv. Efrema godalo sv. Duha in vodovod, ki je vse prebivavce v Siriji namakal z vodo milosti Božje.

Ko se mu je bližala smrtna ura, se je cela množica iz Edese nabrala okolu njegove postelje. Tem je zadnjič govoril in jim priporočil, naj dajo siromakom vse dragocene reči, ki so jih nabavili v proslavo njegovega pogreba ali ki jih mislijo še nabaviti. Neka plemenita in bogata gospa se je vrgla pred umirajočim na kolena in ga prosila, naj dovoli, da bo ona poskrbela rakev. Svetnik je to dovolil s pogojem, da bodi rakev preprosta in da se gospa odpove v bodočnosti vsej ničemurnosti in se iz spokornosti iznebi vseh reči, ki niso potrebne.

*

* *

51. To so prelepi nauki in prelepi zgledi, ki nas učijo, kaj nam je storiti, da se pripravimo na sodbo, ki bo strašna. V Sirahovi knjigi je zapisano: «Nosi, kar ti Bog naloži, skleni se z Bogom in trpi, da ti vzraste življenje v poslednjih dneh. Vse, kar se ti prigodi, sprejmi, prenašaj bolečine in bodi potrpežljiv v ponižnosti; zakaj v ognju se skuša srebro, ljubljenci Božji pa v peči poniževanja. Zanesi se na Boga in on te bo vzel v svojo skrb. Hodi po pravem potu in zaupaj Boгу. Ohrani se v njegovem strahu in v njem se staraj (2, 3).»

Večkrat se zgodi, da je vsa naša potrpežljivost, ponižnost in molitev na tem svetu zastonj, a kljub temu ne smemo obupati, kajti na sodni dan bo vse poravnano. Bog gleda vse naprej in njemu je en trenotek kakor tisoč let in tisoč let kakor en trenotek: «Gospod bo rešil pobožne iz skušnjave, hudobneže pa prihranil trpljenju v dan sodbe (2. Pet. 2; 9), ker ne gleda na veljavo ljudi, ampak je vsem brez ozira pravičen sodnik.

Sedeminsedemdeseto branje

ZA TRIINDVAJSETO NEDETJO PO BINKOŠTIH.

1. Sv. Pavel govori v *današnjem sv. berilu* o ljudeh, ki so *mrtvi na duši*. O njih pravi, da hodijo ali živijo ko sovražniki križa Kristusovega, katerih konec je poguba, katerih Bog je trebuh, kateri se hvalijo svoje lastne sramotnosti, kateri so v pozemeljsko zamišljeni. Ti so sovražniki križa Kristusovega, ki ne marajo za nauk Kristusov, ki živijo kakor da bi ne bili odrešeni po Kristusovem trpljenju na križu. Ti so le po imenu kristjani, v resnici so pagani. Njih Bog je trebuh, t. j. taki nimajo skrbi, da bi Boga časili in zveličali svojo dušo, ampak le, kako bi dobro jedli in pili, kako bi se razveseljevali in uganjali sramotnosti. Njih duša je vsa zakopana v pozemeljske reči. O takih pravimo, da so bolni ali celo mrtvi na duši, da sedijo v smrtni senci. Sonce milosti božje jih ne obseva. Podobni so tisti bolnici ali celo tisti mrtvi deklici, ki o njej govori *današnji sv. evangelij*. Ako se jih Kristus ne dotakne s svojo milostjo; ako jih Kristus milostno ne dvigne s svojo roko, ne morejo vstati iz smrtne sence pozemeljskih misli in strasti,

*

*

*

2. Koliko je dandanes takih, ki so le po imenu katoličani, ki ne srejemajo sv. zakramentov, ki ne hodijo k sveti maši, ki ne poslušajo besede božje, ki nič več ne molijo, ki ne uče svojih otrok strahu božjega, ki žive kakor neumna žival! Takih je bilo že pred svetovno vojsko mnogo, še več jih je po vojski, kajti vsaka vojska škoduje več ali manj sv. veri. Vsi, ki ne marajo za zapovedi božje, ki celo preganjajo tiste, ki jih oznanjujejo, ki so vsi zakonpani v pozemeljsko veselje in uživanje, — vsi ti so mrtvi na duši, sedijo v smrtni senci.

*

* * *

3. Ne hodimo za takimi in ne posnemajmo takih. Posnemajmo rajši svete ljudi, kakor pravi v današnjem sv. berilu sv. Pavel: «Bodite moji posnemavci in glejte na tiste, ki tako hodijo in živijo, kakor imate zgled nad nami.» Naše prebivanje, t. j. naše misli naj bodo v nebesih, od koder tudi Zveličarja čakamo, Gospoda našega Jezusa Kristusa, ki bo premenil naše telo, da bo enako telesu njegove svetosti. Bodimo, kakor pravi sv. Pavel, vsi enih misli v Gospodu in pomagajmo vsi, ki smo dobre volje, pri oznanjevanju sv. evangelija. Katoličani smo dolžni druge podučevati v sv. resnicah in nikdar ne dovoliti, da bi kdo smešil našo sv. vero.

Vzdramimo se iz smrtnega spanja! Kristus nas kliče v novo življenje pravičnosti in svetosti!

*

* * *

4. Suhe kosti, katere je videl v duhu prerok Ecehiel na širokem polju, so se na božjo besedo združile v sklepe, duh je prišel vanje in so oživele in stopile na svoje noge. Tem suhim kostem, v katerih ni bilo življenja, so podobni ti, ki živijo brez milosti božje v smrtni senci nevere in greha. Poživiti jih more le duh milosti božje, duh resnične izpreobrnitve. Na milijone je dandanes takih kristjanov, ki živijo v grehah in na milijone še paganov, ki sedijo v senci paganskega malikovavstva in paganske nevere.

Sv. Andrej Avelinski je učil, da moramo neprestano dobro delati, da ne smemo nobenega trenutka svojega dragocenega življenja zapraviti z lenobo. Ti, ki so ga dobro poznali, poročajo, da je bil navadno molčeč, da ni hotel po nepotrebnem niti z govorjenjem zapraviti nobenega trenutka. Izpreobrnil je s svojo gorečnostjo in pridnostjo na tisoče in tisoče velikih grešnikov. Za grešnike, ki jih je izpreobrnil pa je imel potem posebno skrb, da bi milosti Božje, ki so jo prejeli pri sv. zakramentih, ne izgubili več. Učil je, da je izpreobrneni grešnik podoben novorojenemu otroku. Ako za novorojenčka starši ne skrbijo z vso pridnostjo, umrje kmalu. Tako je z izpreobrnenim grešnikom. Ako zanj ne skrbimo, izgubi prav kmalu milost Božjo in umrje na duši. Zato je sv. Andrej imel za take posebno skrb, da bi jih obranil smrtnega greha. Dajal jim je lepe opomine, dobre svete in jih navduševal za svete čednosti.

Ko mu je bilo že 88 let in ga je bolezen položila v posteljo, je srčno želel, da bi mogel kmalu vstati in še kaj dobrega storiti. Ko je čutil, da se mu je zdravje le kaj malega popravilo, je vstal in

V.

šel v spovednico. Seboj je vzel steklenico hladne vode, da se je v spovednici od časa do časa nekoliko ohladil in pokrepil. Njim, ki so ga opozarjali na visoko starost in bolezen, je odgovarjal: *V nebesa, v nebesa!* Hotel je reči: «Čim bliže smo nebesom, tem z večjo gorečnostjo in neutrudljivostjo si moramo nabirati zasluge in tem manjši in krajši mora biti naš počitek.

Smrt je svetega moža našla mej delom. Napovedal je, da bo umrl dne 10. novembra. Tisto noč pred 10. novembrom je bil ves čas po koncu. Zjutraj je šel prav zgodaj v cerkev, ker je hotel zadnjič maševati. Bil pa je tako slab, da so mu vsi svetovali, naj ostane v zakristiji. Kljub temu je šel na oltar. Naredil je križ in rekel prve besede: *Introibo ad altare Dei*, a strežnik mu ni odgovoril, ker je videl, da je svetnik tako slab, da mu ne bo mogoče maševati. Ponovil je še enkrat besede: *Introibo ad altare Dei* in jih je hotel ponoviti vtretjič, a zdajci je padel. Nesli so ga v celico, kjer je pri polni zavesti sprejel sv. zakramente, čeprav ni mogel več govoriti. Okolu polunoči je mirno v Gospodu zaspal.

Posnemajmo tega neumorno delavnega in gorečega duhovnika in delajmo na to, da paganske, brezverske in mlačne množice ožive po Jezusu Kristusu v sv. Duhu, ki je duh resnice in milosti Božje.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

5. Sv. Pavel je izpreobrnil k sv. veri na tisoče ljudi. To se nam čudno zdi, ker sami redko koga

izpreobrnemo. Zakaj so se množice na besede sv. Pavla in drugih apostolov tako rade izpreobračale? Zato, ker ti niso samo učili in oznanjali sv. vere z besedami, ampak so tudi dajali lep zgled, so natančno izpolnjevali vse, kar so druge učili. Star pregovor pravi: Besede mikajo, a zgledi vlečejo. Kdor druge uči in opominja, mora sam to izpolnjevati, kar drugim priporoča, ker drugače ne padejo besede na rodovitna tla. Zato kliče sv. Pavel prebivavcem mesta Filipi v Macedoniji: «Bratje, bodite moji posnemavci in glejte tiste, kateri tako živijo, kakor imate zgled nad nami.»

*

* *

6. Zgled ima veliko moč. Žal pa da je na svetu malo lepih zgledov, veliko pa grdih in pohujšljivih. Zato piše sv. Pavel: «Veliko ljudi hodi, kakor sem vam že večkrat pravil in zdaj v solzah povem, ne kakor prijatelji križanega Jezusa, ampak kakor sovražniki križa Kristusovega, katerih Bog je trebuh in njih konec poguba.» Take ljudi imenujejo lahkoživce, ki skrbijo le, kako bi dobro jedli in pili, se veselili in nič delali, ki so vsi le v pozemeljske reči zamišljeni in se celo svojih sramotnosti hvalijo.

Nasproti vsem tem postavlja sv. Pavel v zgled samega sebe, ko piše: «Naše prebivanje je v nebesih.» Reči hoče: Čeprav hodimo po zemlji, hrepeni naše srce le po nebeškem veselju, od koder tudi Zveličarja pričakujemo, Gospoda našega Jezusa Kristusu. On bo poslednji dan premenil naše telo, da bo

enako telesu Njegove svetlosti, kakršno je namreč bilo po vstajenju.

*

* *

7. Kraljestvo božje na zemlji se razširja najhitreje z lepim zgledom. Apostoli so dajali lep zgled, zato so se jih takoj oprijeli vsi dobri. Res je, da so pred vsem z besedo oznanjevali Kristusa in njegove nauke, a zelo je pomagal lep zgled. Ljudje gredo najrajši za lepim zgledom.

V petem stoletju po Kristusu je živel sv. Benedikt. On ni veliko govoril, a vendar se je glas o njem razširil po vsem svetu. Od vseh krajev so prihajali ljudje; da bi gledali njegov zgled, njegovo svetost.

Mej drugimi so pripeljali starši k sv. Benediktu tudi malega Mavra, ki je v vsem posnemal sv. Benedikta. Sv. Benedikt ga je postavljajl vsem za zgled in vzor. Ko je neki francoski škof poslal k sv. Benediktu poslanca, ki naj izprosijo od njega svetih redovnikov, ki bi tudi na Francoskem ustanovili benediktinski red, je sv. Benedikt izvolil sv. Mavra in ga poslal z drugimi na Francosko. Sv. Maver je s svojim zgledom pridobil ljudstvo, plemstvo in kralja samega. Red, ki ga je sv. Maver ustanovil s svojim zgledom, obstoji trdno in neomajno skozi vsa stoletja do današnjega dne. Tako moč ima lep zgled. Sv. Maver je postal svetnik po zgledu sv. Benedikta in tisoči in tisoči so se izpreobrnili po zgledu sv. Mavra. Lep zgled jih več izpreobrne nego beseda. Lep zgled je živa in goreča pridiga, ki jo vsakdo

lahko opravi. To pridigo opravljajo lahko tudi posli svojim gospodarjem, otroci svojim staršem, prosti velikim učenjakom, podložni svojim predstojnikom in tudi verniki svojim duhovnikom. Ta pridiga se vsem spodobi, dočim ne morejo in ne smejo z besedo vsi učiti in opominjati drugih.

Sv. Mavra praznujemo dne 15. januarja, drugi dan, t. j. 16. januarja pa praznujemo sv. Honorata, ki je živel pred sv. Mavrom in sv. Benedistom. Sv. Honorat se je že v mladosti izpreobrnil h Kristusovemu nauku, četudi so bili njegovi starši in vsa družina še paganska. Zgled tega mladeniča pa je bil tako močen, da je kmalu pridobil še starejšega brata Venancija za sv. vero. Oba sta potem svetila v družini ko dve svetiljki, da sta s svojim zgledom vse razsvetlila in pridobila.

Ti svetniki dokazujejo, kako moč ima zgled. Besede bi morda ne pomagale, a zgled je pomagal. Zato pa se moramo vsi potruditi, da bomo dajali lep zgled, da bomo mogli s sv. Pavlom reči: «Posnemajte mene in glejte na tiste, ki tako žive, kakor imate zgled nad nami... Naše prebivanje je v nebesih, od koder tudi Zveličarja čakamo, Gospoda Jezusa Kristusa.»

*

*

*

*

*

*

*

*

*

8. «Naše prebivanje je v nebesih» — pravi sv. Pavel v današnjem sv. berilu. Čeprav hodijo naše noge še po siromašni zemlji, mora vendar srce hrepeteti po nebesih, od koder tudi Zveličarja pričakujemo, Gospoda našega Jezusa Kristusa. On bo po-

slednji dan premenil tudi naše telo in je upodobil telesu svoje svetlosti. To bo Jezus storil z močjo svoje vsemogočnosti, ki si ž njo lahko podvrže vse reči.

Tako nas opominja sv. Pavel: Naše prebivanje naj bo v nebesih. Misliti moramo, da ne bomo vedno na zemlji in da je naša prava in stalna domovina v nebesih. Zato bi moralo biti naše srce vedno obrneno v nebesa.

*

* *

9. Ker nam daje sv. vera trdno upanje, da bomo vstali iz grobov, da bomo premenjeni in da bomo dobili večno plačilo — zato moramo biti v trpljenju potrpežljivi, moramo voljno prenašati vse pozemeljsko gorje in hrabro premagovati vse skušnjave, ki nas zavajajo v posvetno minljivo veselje. Zato kliče sv. Pavel: Zato, bratje moji, predragi in preljubi, moje veselje in moja krona, tako stojte, t. j. trdno stojte v Gospodu, preljubi, trdno stojte v sveti veri in v lepem krščanskem življenju, kakor nam je dal zgled sam Gospod.

*

* *

10. Sv. Pavel opominja k edinosti in ljubezni. Kjer je prepir in sovraštvo, ne uspeva nobena reč. V mestu Filipi ste bili dve ženski Sintiha in Evodija, ki ste sv. Pavlu veliko pomagali pri oznanjevanju sv. evangelija, ki ste za sv. vero tudi veliko trpeli, kakor pravi sv. Pavel in Dejanje apostolov tudi še o drugih pridnih ženskah, ki so se mej prvimi kristjani odlikovale, a nastajal je mej njimi tudi prepir,

ki je dobri stvari škodoval. Zato kliče sv. Pavel: «Evodijo in Sintiho prosim, naj boste ene misli!»

To je lep opomin za nas vse. Če hočemo res koristiti sv. veri in sv. evangeliju, se moramo izogibati prepirom in razkolom, moramo marsikaj molče prenašati in *biti mučeniki* za dobro stvar, kakor so bili apostoli, ki so celo smrt pretrpeli za sv. evangelij.

*

* *

11. «Imena njih, ki so se trudili za razširjanje sv. evangelija, so zapisana v bukvah večnega življenja.» Biti zapisani v bukvah večnega življenja se pravi, biti določeni za večno življenje. Znamenje, da smo določeni za večno življenje je, če se trudimo za sv. vero in za sv. evangelij, kakor so se trudili Evodija, Sintiha in sv. Klement s sv. Pavlom.

*

* *

12. V celem današnjem berilu nas sv. Pavel opominja, da dajajmo lepe zglede, kajti besede le mičejo, zgledi pa vlečejo. Največ ljudi se pohujša, ker vidijo slabe zglede. Kristus je rekel: «Gorje človeku, ki pohujšuje. Bolje bi mu bilo, da bi se mu mlinski kamen obesil na vrat in da bi se potopil v globino morja.»

Kristus je rekel: «Ako te tvoja roka ali tvoja noga pohujšuje, odseci jo in vrzi jo od sebe; bolje je, da greš hrom ali kruljav v življenje, kakor pa da imaš dve roki ali dve nogi, pa da te vržejo v večni ogenj. In ako te tvoje oko pohujšuje, izderi je in vrzi je od sebe (Mat. 18)!» Te besede so se do pičice

izpolnile na sv. mučencu Arkadiju, ki ga praznujemo dne 12. januarja. Raji kakor da bi bil koga pohujšal, je pustil, da se je izpolnil ukaz neusmiljenega paganskega sodnika, ki je ukazal: «Zagrabite ga... razpnite ga na križ in odsekajte mu ud za udom; odrežite mu prst za prstom, dlan za dlanjo, komolec za komolcem, ramo za ramo, prav tako tudi na nogah, razsekajte jih, da nič ne ostane razen trupla. Ravnajte počasi, da v polni meri skusi, kaj se pravi, domače bogove zaničevati.»

Rabelji so res počasi rezali ud za udom, a svetniku je dal sv. Duh tako moč, da je veselo gledal na odrezane ude in govoril: «O vi blaženi udje... nikdar vas nisem toliko ljubil, ko ste bili združeni s telesom, kakor sedaj, ko ste ločeni od telesa. Se daj ste res udje Kristusovi in tudi jaz vem, da sem Kristusov.» Sodnik ukaže nazadnje, naj mu trebuh prerežejo in čreva iztržejo. Svetnik pa je obrnil oči proti nebu in rekel: «Zahvaljujem se ti, o Gospod, da smem gledati nebo, od koder svojega Zveličarja pričakujem.» Ko te besede izreče, izdihne svojo dušo. Kristjani pa so bili po tem mučeništvu tako potrjeni v sv. veri, da so brez strahu pobrali vse odsekane ude in jih z veliko častjo pokopali.

Ta zgled nam kaže, koliko so sv. mučeniki pretrpeli, da niso dali nobenega pohujšanja. Bodimo tudi mi pogumni in čuvajmo se se vsega, kar bi utegnilo pohujšati našega bližnjega, ker bomo morali dati oster račun Vsemogočnemu in Vsevednemu.

*

*

*

13. Izpolnujmo lepe opomine, ki nam jih daje v današnjem sv. berilu sv. apostol Pavel. Posnemajmo njega zlasti v gorečnosti za sv. vero in za sv. evangelij, za razširjanje Božjega kraljestva na zemlji, da bodo naša imena zapisana v večnih bukvah v dan prihoda našega Zveličarja Jezusa Kristusa.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

14. «Čakamo Gospoda našega Jezusa Kristusa, ki bo premenil naše siromašno telo ter je upodobil svojemu častitljivemu telesu.» Tako *današnje sv. berilo*.

Mi čakamo torej z upanjem, da bomo vstali. To naše čakanje je oprto na trdne dokaze. Tako je jasno povedal Gospod: «Ne čudite se temu, ker pride ura, ko bodo vsi, ki so v grobeh, slišali glas Sinu Božjega. In bodo šli ti, ki so dobro delali, v vstajenje življenja, ti pa, ki so hudo delali v vstajenje obsodbe (Jan. 5, 28).» Sv. Pavel piše v pismu do Rimljanov (8, 11): «On, ki je obudil Jezusa od mrtvih, bo oživil tudi vaša umrljiva telesa zavoljo njegovega Duha, ki prebiva v vas.» V prvem pismu do Korinčanov (1, 51) piše: «Glejte, skrivnost vam povem: Vsi bomo sicer vstali, toda izpremenili se ne bomo vsi. Naglo, kakor bi z očmi trenil, na poslednjo trobento — ker žapela bo trobenta — in mrtvi bodo vstali netrohljivi in mi se bomo izpremenili. To trohljivo telo namreč mora obleči netrohljivost in to umrljivo mora obleči neumrljivost.» Sv. Pavel

gleda v duhu tisti veliki čas, ko bomo iz groba vstali in pravi, da bomo takrat vsi veselo govorili: «Požrta je smrt! Smrt, kje je tvoja zmaga? Smrt, kje je tvoje želo?»

*

* *

15. To vero so imeli tudi v starem zakonu. Verovali so, da bo prišel čas, ki je sklenen v Božjih sklepih, da bomo vsi iz groba vstali. Ko je prišel Jezus v Betanijo, kjer je umrl Lazar, pritekla mu je Lazarjeva sestra Marta naproti in mu jokaje rekla: «Gospod, ko bi bil ti tukaj, ne bi bil umrl moj brat.» Jezus jej reče: «Tvoj brat bo vstal.» Marta mu reče: «Vem, da bo vstal ob vstajenju poslednji dan.»

Iz teh besedi je razvidno, da so Judje ali Izraelci trdno verovali, da bomo vsi poslednji dan iz groba vstali.

V drugem stoletju pred Kristusovim rojstvom je dal sirski kralj Antioh Četrti neusmiljeno mučiti pobožno izraelsko mater in sedem njenih sinov, ker niso hoteli zatajiti sv. vere. Kralj je ukazal vsakega sina v navzočnosti matere mučiti: tega žgati z razbeljenimi železi, onemu kožo odreti, drugemu jezik odrezati itd. Vse to je morala gledati mati. Ko so jim sekali ude, so mučenci govorili: «*Iz nebes imamo te ude, pa zavoljo Božjih postav jih sedaj zaničujemo, ker upamo, da jih bomo od Boga spet prejeli.*»

In Job je v trpljenju zdihoval: «Vem, da moj Odrešenik živi in da bom poslednji dan vstal iz zemlje, da bom spet kožo oblekel in da bom v svojem

mesu gledal Boga, da ga bom prav jaz gledal, da ga bodo gledale moje oči. To upanje je shranjeno v mojih prsih,»

Vstajenje mesa je torej trden nauk starega in novega zakona. Kristusove besede so jasne in slovesne.

*

* *

16. Toda, kako se bo to zgodilo? Kako je mogoče, da bodo vstala trupla ki so v zemlji že davno segnila in strohnela? Taka vprašanja bi smeli staviti, ko bi *človek moral mrtve obuditi. Ker pa vemo, da bo vsemogočni Bog obudil* naša trupla v življenje, ni dovoljeno staviti takih vprašanj. Bog je vsemogočen, torej stori in izvrši vsako bodisi tudi najbolj težavno reč.

Premislimo nekoliko današnji sv. evangelij! Nekdo izmed višjih, ki so bili pri shodnici v Kafarnau-
mu, je stopil pred Gospoda in mu rekel: «Gospod, moja hči je sedaj umrla, ali pridi in položi svojo roko nanjo in bo oživila.» In Jezus je vstal in šel ž njim. Spremljali so ga tudi učenci. Ko je Jezus prišel v hišo, je našel tam piskače in šumečo množico, ki se je nabrala okrog mrliča in je rekel «Odstopite, zakaj deklica ni mrtva, ampak spi.» In so se mu posmehovali. Ko je pa bila množica izgnana, je stopil Jezus k mrtvi deklici, jo prijel za roko in deklica je takoj vstala. In ta sloves je šel po vsej deželi.

Ta dogodek nas uči, da ne smemo popraševati, kako se bo to zgodilo, kako bo Bog strohnela trupla obudil v življenje? Hčerka tega načelnika izrael-

ske shodnice je bila mrtva, Jezus pa jo je le za roko prejel in brž je vstala.

Tako bo sodni dan. Vstali bomo z Božjo močjo v novo življenje, ki bo vekomaj trajalo.

*
* * *

17. Bila je velika žalost, ko smo izgubili drage ranjke in so jih zagreblí globoko v zemljo. Srce nam je krvavelo, ko smo pokopavali mater, očeta, brata, sestro in druge drage ranjke, a ta žalost se bo premenila v veselje. Če bomo pošteno in pravično živeli kot prijatelji križanega Jezusa, bomo vstali z lepimi telesi, bomo spet videli svoje drage ranjke, jih pozdravljali, jim roko podajali, jih poljubovali in potem ž njimi vekomaj živeli v veliki sreči in v brezkončnem veselju.

*
* * *

* * * * *

18. Besede sv. Pavla veljajo vsem časom. V vseh časih, v vseh stoletjih do današnjega dne se njegove besede prebirajo vsako nedeljo in praznik po katoliških cerkvah in se z veliko koristjo poslušajo.

Zdi se, kakor da bi prav našemu rodu klical besede današnjega sv. berila: Veliko ljudi hodi, kakor sem vam že večkrat pravil in sedaj s solzami povem, ne kakor prijatelji križanega Jezusa, ampak

kakor sovražniki križa Kristusovega, ki njegove nauke zaničujejo, ako ne z besedo pa z dejanjem, ki se ne menijo za Božje zapovedi, ki ne pričakujejo častitljivega vstajenja, ki jim je Bog trebuh, a njih konec poguba.

Še hujše zglede dajejo nečistniki, ki se lastne sramotnosti celo hvalijo, ki so le v pozemeljsko zamišljeni in Boga popolnoma pozablajo. Zgledov nečistosti in nesramnosti je dandanes vse polno.

*
* *

19. Našemu rodu veljajo besede: «Naše prebivanje bodi v nebesih, od koder tudi Zveličarja čakamo, ki bo poslednji dan premenil naše truplo, da bo enako njegovemu častitljivemu telesu. Čeprav hodijo naše noge po zemlji, mora naše srce hrepeneti po nebesih, kamor smo namenjeni.

*
* *

20. Ker nas čaka v nebesih neskončna sreča, ki nam jo je Kristus zaslužil na križu, moramo gledati, da živimo natančno po zapovedih in svetih Gospodovih. Zato nam kliče sv. Pavel: «Bratje moji, predragi in preljubi, veselje moje in krona, tako stojte v Gospodu», t. j. trdno stojte v Gospodu.

Trdno stojmo v Gospodu! Dajajmo vsem lep zgled. Kristus pravi: «Gorje človeku, ki daje pohujšanje!» Takemu bi se moral mlinski kamen pri-

vezati za vrat da bi se potopil v globino morja. Izkušnja uči, da imajo pohujšljivci težko in groze polno smrt.

Gorje tudi njim, ki se ne čuvajo pohujšljivcev, ki se ne izogibljejo slabim tovarišem in slabim priložnostim. Vsak človek ima v sebi angela, t. j. *svojo vest*, ki mu natančno kaže, kaj ni prav in kaj je prav, kaj je proti volji Božji in kaj je volja Božja; ima v sebi družico, t. j. sveto sramežljivost, ki ga takoj opomni, ko zagleda slab zgled, ki bi ga utegnil pogubiti.

*

* *

21. Ne tolaži se, da nisi ti sam hudoben in da jih veliko poznaš, ki hodijo po isti poti. To je majhna tolažba, ki te ne reši pogube. Pot, po kateri hodiš, vodi tebe in druge v pogubo.

Ne izgovarjaj se, da nisi ti ne prvi ne zadnji na potu malopridnega življenja. Pogubil se boš, čeprav nisi ne prvi in ne zadnji. Da imaš veliko tovarišev in tovarišic spredaj in zadaj, to ne bo prav nič pomagalo.

*

* *

22. Kristus nam je dal prelep nauk, kako nam je živeti in drugim lep zgled dajati, ko je rekel: «Vi ste luč sveta. Luči ne prižigajo, da bi jo pod mernik postavili, ampak na svečnik, da sveti vsem, ki so v hiši. Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo

vaša dobra dela in časté vašega Očeta, ki je v nebesih (Mat. 5, 15).»

Tako je učil tudi sv. Frančišek Asiški. Priporočal je svojim učencem ponižno, pohlevno in potrpežljivo vedenje. Rekel je, da je to živa pridiga ljudem.

Vse naše življenje bi moralo biti lepa pridiga. To bi moralo biti zlasti v mestu, kjer živijo z nami tudi drugoverci, judje in luterani. Vsak katoličan in vsaka katoličanka bi morala pridigovati z lepim krščanskim življenjem, kajti to več izda ko same lepe besede.

Ob času velikega preganjaja katoliške cerkve v Mehiki, so prav mnogi katoličani pokazali svojo značajnost z lepim zgledom. Pretrpeli so raji mučeniško smrt, kakor da bi se bili izneverili katoliški veri in katoliškemu prepričanju. Po Kaljesovi postavi je bilo strogo prepovedano po vseh šolah moliti in izobešati svete podobe. Učiteljica *Julijana Olazar* je poznala vse te brezverske odredbe boljše-viške vlade in je tudi vedela, da se strogo kaznujejo vsi, ki se ne ravnaajo po njih, a se ni ustrašila. Ker je bila zvesta in ponosna katoličanka, je tudi v šoli nedolžno deco z naukom in zgledom vzgajala v strahu Božjem in v resnični pobožnosti. S svojimi učenkami je vsak dan pobožno molila in obesila tudi Božje razpelo na šolsko steno. Nekega dne vde-rejo vojaki v šolo, ko so učenke s svojo učiteljico pobožno molile. Častnik, ki jih je pripeljal, začne razsajati in ko zagleda na steni Božje razpelo, se zažene proti steni in hoče zagrabiti Božje razpelo z namenom, da bi je razbil in poteptal. Pa učiteljica se junaško ustavi in reče odločno: «Storite z menoj,

kar hočete, pohodite me, a mojega Gospoda in Kralja na križu se nikar ne dotikajte!» Častnik pobesni, se vrže na učiteljico, jo začne zmerjati in tepsti ter jo nazadnje vpričo njenih učenk usmrti. (1)

Tako je dala ta značajna in junaška učiteljica svojim učenkam prelep zgled, s katerim je utrdila v mladih srcih sv. vero in strah Božji, sebi pa pridobila nebesa in mučeniško krono. Njena mučeniška smrt je glasno in jasno govorila ne-le učenkam in prisotnim vojakom, ampak vsemu svetu in bo govorila do konca dni.

*

*

*

23. Ni vsakdo poklican, da bi pridigal in druge z besedo učil, a vsakdo izmed nas je poklican, da daje drugim lep zgled. Živimo torej vselej in povsod svojemu bližnjemu v zgled, da sebe in druge zveličamo.

*

*

*

24. «Opominjam Evodijo in svarim Sintiho, naj boste ene misli v Gospodu (Filiplj. 4).»

Prepir in needinost se kaj rada ugnezdata tudi mej svete ljudi, Celu mej apostoli in prvimi učenci so se pojavili majhni prepiri.

Ti prepiri veliko škodijo sv. cerkvi in sv. veri. Zato je Krstus pri zadnji večerji tako goreče prosil nebeškega Očeta za svoje učence, naj bi bili vsi *eno*: «Ne prosim samo za nje, ampak tudi za tiste, ki bodo po njih besedi v mene verovali, naj bodo vsi

eno, kakor ti, Oče, v meni in jaz v tebi, naj bodo tudi oni v nas eno, da svet veruje, da si me ti poslal.»

25. Prav tako nastajajo tudi po naših družinah pogostoma prepiri, mej starši, mej starši in otroci, mej očetom in sinovi, mej materjo in hčerami, mej posli in gospodarji. Prav večkrat je v takih družinah pravi pekel. Ti prepiri po naših družinah uničujejo vse krščansko življenje. K tem preprirom se prav večkrat pridružujejo prepiri s sosedi. Kjer je več takih prepirajočih se in razdrtih dužin, hira v župniji lepo krščansko življenje, hirajo vse bratovščine in vse katoliško delo.

Takim družinam je Kristus pri zadnji večerji zastonj govoril: «Mir vam zapustim, svoj mir vam dam; ne kakor svet daje, vam jaz dam; vaše srce naj se ne straši in naj se ne boji. (Jan. 14, 27).»

26. Kdo naj pomaga temu zlu mej katoliškim ljudstvom in kdo naj podeli mir in ljubezen našim družinam, našim družbam in društvom, da bo v njih zavladalo lepo in srečno krščansko življenje.

Kristus sam je rekel sv. Margariti Alacoque: *Družinam, v katerih bodo častili moje Srce, bom dal mir.*» To je druga zlata obljuba, katero je Kristus dal sv. Margariti Alacoque za naše družine. Kristus

obljublja mir in srečo našim družinam, če bodo v njih goreče častili in ljubili presveto Srce.

*

* * *

27. Že v sv. Pismu je zapisano, da nam je Zveličar prinesel na svet pravi mir, ne kakršnega svet daje, ampak pravi mir. Že ob njegovem rojstvu so peli angeli: «Slava Bogu na višavi in mir ljudem na zemlji. *ki so dobre volje.*» Kristus je prišel na svet, da podeli mir vsem, ki so dobre volje, t. j. vsem pravičnim, ki izpolnjujejo njegovo sveto in pravično postavo. Sv. Pavel pravi v pismu do Rimlj. (14, 17), da je kraljestvo Božje, ki je je Kristus ustanovil «mir in veselje v sv. Duhu,» t. j. v sv. Duhu, ki je duh Srca Jezusovega, duh pravičnosti in ljubezni. V pismu do Galačanov (5, 22) pravi, da je «mir sad sv. Duha», t. j. sv. Duha Srca Jezusovega, ki je duh pravičnosti, svetosti in ljubezni.

*

* * *

28. Pravi mir izvira torej le iz sv. Duha, ki je duh Srca Jezusovega, duh pravičnosti, svetosti in ljubezni. Kdor nima tega duha, nima tudi pravega miru. Zato pravi prerok Izaja (19, 22): «Hudobneži nimajo miru» in v knjigi Jobovi beremo (9, 4): «Kdor nasprotuje Bogu, nima miru.»

Kristus je rekel (Mat. 11, 29): «Učite se od mene, ker jaz sem krotek in iz srca ponižen in boste mir našli svojim dušam.» Če hočemo torej priti do

pravega miru, se moramo učiti od Jezusovega Srča. V Jezusovem srcu je bil največji mir, ker je bilo to srce krotko, ponižno in torej najsvetejše in najpravičnejše. Za krivičnika in hudobneža ni miru.

*

*

*

29. Kar najbolj vznemirja naša srca in dela prepire po naših družinah je greh in pa strasti, ki netijo greh. Dokler se sinovi in hčere v družini ne vdajajo strastem in grehu, je mir v njih srcu in mir tudi v družini. Ko pa začnejo hoditi po slabih poteh in ponočevati, začne mej njimi in starši prepir. Prav tako so tudi zakonski srečni in mirni, dokler se čuvajo greha in so zvesti v izpolnjevanju zakonskih dolžnosti. Ko pa začnejo prelamljati zakonsko zvestobo, je konec družinske sreče. Take reči končajo navadno s tem, da se družinska skupnost in sreča popolnoma razdere.

Ko bi se ljudje ozirali na krotko, ponižno in presveto Srce Jezusovo in je skušali posnemati, bi v naših srcih in v naših družinah nastal kmalu zlat mir in zlata sreča.

*

*

*

30. V sveti družini nazareški je bil nebeški mir. Od kod je izviral ta mir v tej tako siromašni nazareški hišici? Ta mir je izviral naravnost iz najsvetejšega Srca Jezusovega, ker je bilo Marijino presveto srce in Jožefovo prečisto srce popolnoma zdru-

ženo z najsvetejšim Srcem Jezusovim. V tej družini je bil prepir in nemir popolnoma nemogoč, ker ste bili srci Marijino in Jožefovo popolnoma utopljeni v Srcu Jezusovem.

Če hočemo izločiti iz naših družin prepir, nemir, nezadovoljnost, nevoščljivost itd., moramo biti tesno združeni z najsvetejšim Srcem Jezusovim, moramo začeti po družinah ljubiti in častiti to najsvetejšo Srce. Imejmo po vseh družinah na očitnem mestu postavljeno podobo ali kip najsvetejšega Srca, da se vsi udje lahko vsak dan pobožno obračajo k temu Srcu in da vsi udje združijo svoje srce s tem najsvetejšim Srcem. Ko se to uresniči, bo takoj nastal mir in pokoj v družini. Vsi bodo začeli takoj v soglasju živeti, ker bodo vsi združeni s presvetim Srcem Jezusovim. Ta mir in ta družinska sreča je predokus neskončne sreče in neskončnega miru, ki ga bomo uživali v nebeškem domu nad zvezdami.

*

* *

31. Kristus je bil nekoč povabljen v hišo sv. Petra, kjer je njegova tašča trpela hudo mrzlico. Jezus je stopil k njej in zapovedal mrzlici. Mrzlica je takoj prenehala, da je bolnica vstala in jim začela takoj streči (Luk. 4, 38).

Mrzlica je znak zdražbe, nepokoja in prepira. In res je nepokoj, zdražba in prepir po naših družinah podoba mrzlice, ki človeka stresa, mu ne da pokoja in tudi ne mirnega spanja.

Če hočemo ozdraviti mrzlico sovraštva, prepиров in nemirov po naših družinah, moramo uvesti v njih pobožnost najsvetejšega Srca Jezusovega. Vsi

udje v naših družinah se morajo zblížati temu Srcu in od Njega dobiti novo, zdravo kri in takoj bo nastala velika tihota in vsi viharji bodo po družinah prenehali.

*

* *

32. V životopisih svetnikov in svetnic Božjih se navaja tudi sv. Margarita, ki jo praznujemo 10. junija, ki je bil škotska kraljica, soproga škotskega kralja Malkolma. Po njeni smrti je nje spovednik spisal njen životopis. V tem životopisu beremo, da je že kot mala deklica začela ljubiti Boga čez vse. Imela je lepo vedenje in je bila zelo prijetna v govorjenju. Čeprav je po poroki s kraljem Malkolmom imela veliko opravka, je bila vendar-le vedno mirna, ker je imela svoje srce vedno pri Bogu. Prav tako je tudi otroke vzgojila, da so bili miroljubni, dobrohotni in ponižni. Prav pogosto jih je podučevala o Kristusu in o sv. veri. Govorila jim je: «Če boste Boga ljubili, vam bo dal blagoslov v tem življenju in na koncu večno zveličanje s svetniki v nebesih.»

Sv. Margarita je popolnoma izpreobrnila tudi moža, ki je bil prej posvetnjak. Postal je goreč kristjan. Spoznal je, da biva v Margaritinem srcu Kristus. Zato jo je zelo spoštoval in se vedno bal, da bi njenega ljubezni polnega srca v nobeni stvari ne žalil. Kar beremo o sv. Jožefu, prav to beremo tudi o njenem možu. Začel je sv. Margarito tako ljubiti, da je vsaki njeni želji rad ustregel in jo za vse reči prašal za svet. Kar je ona grajala, je grajal tudi on; kar je ona ljubila, je ljubil tudi on iz

svete ljubezni do nje. Med njima je bil nebeški mir in nebeško soglasje. Ker je sv. Margarita ljubila siromake in jim stregla, jej je začel tudi kralj pri tem delu pomagati. Vsak dan so imeli pri obedu tristo siromakov, katerim sta v veliki ljubezni in ponižnosti sama stregla.

Na smrtni postelji je svojega spovednika prosila, naj jej obljubi, da bo po njeni smrti učil njene sinove in hčere, da morajo Boga ljubiti. Ko pa bo eden izmed njih dosegel najvišjo čast na zemlji, t. j. kraljevsko čast, naj mu bo oče in učitelj, naj ga podučuje in opominja, da ne postane prevzetan, da ne bo žalil Boga s skopuštvom in da ne bo s posvetnimi veselicami zanemarjal skrbi za večno zveličanje.

Ko je umrla, je bila pokopana v cerkvi, katero je dala sama sezidati v spomin na poroko. Tam je bil pokopan na drugem mestu tudi njen soprog kralj Malkolm, ki je živel z njo v svetem miru in v sv. ljubezni. Kraljico Margarito so po 167 letih proglasili za svetnico. Takrat so odprli nje grob in so njene kosti položili v srebrno rakev, da bi jih razpostavili v javno češčenje v cerkvenem koru. Takrat se je dogodil velik čudež. Srebrno rakev so nesli vojvode in grofje. Ko so pa prišli do mesta, kjer je ležal nje soprog, niso mogli na noben način naprej. Pri skočili so jim tudi drugi možje na pomoč, pa ni vse nič pomagalo. Z mesta, kjer je bil pokopan nje soprog, niso mogli naprej. Neki starček pa je svetoval, naj odprejo tudi kraljev grob, naj tudi njegove koščice nesejo pred oltar in naj oboje položijo v eno grobnico. Ko so to storili, so z lahkoto nesli rakev pred oltar. Tako je sam Bog s čudežem po-

kazal, da je tudi kralj Malkolm svetnik. Sedaj častijo tam sv. Margarito, pa tudi sv. Malkolma.

Redki so slučaji, da bi mož in žena bila sveta. Sv. Margarita je z ljubeznijo in svetostjo izpreobrnila posvetnega kralja Malkolma, da je postal krščanski mož in dosegel večno slavo.

Živela sta v Božjem miru na zemlji, njih koščice počivajo v skupnem grobu in oba uživata skupaj v nebesih neskončno srečo.

*

*

*

33. Nobena reč ni lepša ko mir in ljubezen Božja v družinah in v družbah. Toda ta mir izvira iz pravičnosti in zlasti iz ljubezni Božje, iz ljubezni do Jezusa oziroma iz sv. Duha, ki je duh Srca Jezusovega. Kjer je mir Božji v družinah in v družbah, je prav gotovo tudi ljubezen do Boga, do Jezusa, ljubezen do njegovega Srca, ki nas je neskončno ljubilo.

Druga obljuba srca Jezusovega je trdna: Vsem, ki bodo častili Srce Jezusovo, bom dal mir v njih družinah, v njih društvih in družbah, v njih deželah in državah.

Neki duhovnik poroča: Bila je gosposka družina. Mož je bil admiral, a že iz mladih let svobodomiseln, tuj sv. veri in verskemu življenju. Njegova soproga pa je bila pobožna in je v strahu Božjem vzgajala vse otroke. Ker je bil mož svojim ljudem zelo dober, je dovolil, da so v glavni sobi postavili kip srca Jezusovega in da so se posvetili Srcu Jezusovemu. Svoji družini je rad privoščil vsako veselje, za to je celo poskrbel, da je bil sprejem Srca

Jezusovega v njegovo stanovanje zelo slovesen. Svojega življenja pa ni izpremenil. O sv. spovedi in o sv. obhajilu ni tudi sedaj bilo nobenega govora. Toda to ni trajalo več dolgo. Srce Jezusovo je bilo blizu njegovega srca. Goreče molitve žene in otrok k presvetemu Srcu Jezusovemu so kmalu premagale njegovo mlačnost in brezbožnost. Prav kmalu je nastopil najsrečnejši dan, da je admiral skupno z vso svojo družino pristopil k mizi Gospodovi. Najsrečnejši mej vsemi je bil admiral, hrabri vojak, ki je bil dvajsetkrat odlikovan, pa ga je Srce Jezusovo sedaj popolnoma premagalo, da je od samega veselja jokal. In ostal je zvest do smrti. Nekoliko let kasneje je umrl v naročju duhovnika, ki to pripoveduje. Zadnje besede admiralove so bile: «Jezus, ljubim te, ker si Jezus. Pridi tvoje kraljestvo!» (1)

Častimo torej Srce Jezusovo, ki je sprava za naše grehe in naš mir. Češčenje Srca Jezusovega bo prineslo mir, spravo, srečo in zadovoljnost v naša srca, v naše družine, družbe in društva. V Srcu Jezusovem je odpust vseh grehov, je milost, življenje in zveličanje.

*

* *

*

*

* *

* *

34. Največja nesreča (2) za človeka je smrtni greh. Ko človek smrtno greši, izgubi življenje na

(1) Vodenik: Mesec presv. Srca Jez. Str. 55.

(2) Ponovimo z otroki nauk o milosti Božji in o sv. zakramentih na sploh. Glej Veliki katekizem od štev. 508 do 541.

duši, ki je posvečujoča milost božja, Beseda: Smrtni greh naznanja, da je ž njim združena smrt in sicer smrt na duši. Kdor bi se preselil s tega sveta v večnost v takem stanju, t. j. brez posvečujoče milosti božje, bi se vekomaj pogubil.

Iz tega je razvidno, kako skrben bi moral biti človek, da ga kdaj ne zadene smrt nepripravljenega.

*

* *

35. Kaj je posvečujoča milost božja? Posvečujoča milost božja je nadnaraven, duši trajno podeljen dar, ki nas prerodi v novo nadnaravno življenje. S posvečujočo milostjo božjo dobimo novo življenje, postanemo nekaj novega, nadnaravnega, postanemo otroci božji in dediči večnega kraljestva. Ko se človek rodi na ta svet, postane stvar božja, hlapec božji, ko se pa pri svetih zakramentih prerodi, postane otrok, sin vsemogočnega Boga in dedič večnega kraljestva. Posvečujoča milost božja je nebeška luč, ki uničuje v naši duši vse grehe, ki nas dela svete in Bogu prijetne, otroke božje, tempelj svetega Duha. Kdor ima na svoji duši lepoto in sijaj posvečujoče milosti božje, ima pravico do večnega kraljestva in ima v sebi sposobnost, da lahko opravlja dobra dela, s katerimi si pridobiva zasluge za večno kraljestvo.

Sv. očetje primerjajo posvečujočo milost božjo luči, ki obseva našo dušo ali tudi prelepi svatovski obleki, ki daje pravico do vstopa k nebeški ženitnini. Nebeška luč posvečujoče milosti božje ostane v nas, dokler nas senca smrtnega greha ne zažrne; svatov-

ska obleka posvečujoče milosti božje nas osvetljuje, dokler se s smrtnim grehom ne umažemo in očrnilo.

Ko človek smrtno greši, umrje na duši. Nobena moč ga ne more več obuditi v življenje ko moč Kristusova. Posvečujočo milost božjo nam more podeliti samo Kristus in sicer navadno le po svojih namestnikih pri sv. zakramentih: Pri sv. krstu jo dobimo prvokrat; pri sv. birmi se nam posvečujoča milost božja pomnoži, istotako se pomnožuje pri zakramentu sv. Rešnjega Telesa; ko jo s smrtnim grehom izgubimo, si jo z dobro spovedjo v zakramentu sv. pokore spet pridobimo; umirajočemu se s svetim poslednjim oljem navadno pomnoži, ako je po vrednem sprejel druge svete zakramente, se mu pa znova podeli, ako ni mogel sprejeti drugih zakramentov in se resnično kesa; pri zakramentih sv. mašniškega posvečevanja in sv. zakona se posvečujoča milost božja le pomnoži. Znova nam torej delita posvečujočo milost božjo sv. krst in sv. pokora, zato se ta dva zakramenta imenujeta zakramenta mrtvih, t. j. mrtvih na duši; vsi drugi zakramenti se imenujejo zakramenti živih, ker morajo ti, ki jih prejmejo, navadno že imeti posvečujočo milost božjo.

*

*

*

36. Človeka, ki nima posvečujoče milosti božje, ki je na duši mrtev, primerjamo tisti deklici, o kateri govori *današnji sv. evangelij*, ki je umrla, ki je pa oživela in vstala, ko jo je Jezus prijel za roko. Tako ne more tudi mrtve duše nihče obuditi, ko Jezus, ki nam je na križu zaslužil vse milosti. Če smo bili

torej nesrečni, da smo s smrtnim grehom izgubili milost, vrnimo se k Njemu. Pri sv. zakramentih bomo slišali Njegove besede: Vstani! In bomo vstali, dobili odpust grehov in posvečujočo milost božjo. Ko se pa to zgodi, čuvajmo se v prihodnje greha in slabega življenja. Poslušajmo besede sv. Pavla iz *današnjega sv. berila*: «Bratje, bodite moji posnemavci in glejte na tiste, kateri tako hodijo, kakor imate zgled nad nami. Zakaj veliko jih hodi... kakor sovražniki križa Kristusovega, katerih konec je poguba, katerih Bog je trebuh in slava v njih sramotnosti... Naše prebivanje pa je v nebesih, od koder tudi Zveličarja čakamo, Gospoda našega Jezusa Kristusa.»

*

*

*

37. Naj vam navedem po sv. Tomažu Kempčanu nekatera znamenja, po katerih lahko spoznamo ali imamo milost božjo ali je nimamo.

1. Človeška izprijena narava se baha z visokimi častmi, rada hodi z visokimi in bogatimi osebami — milost božja pa hodi rada s siromaki, z bolniki in pohlevnimi. To je prvo znamenje milosti božje.

2. Človeška izprijena narava ljubi posvetnost, ničemurnost, ničemurno obleko, ničemurne pogovore in meseno veselje — milost božja pa ljubi Boga in sv. čednosti, ne mara za svet, sovraži meseno poželjivost, hodi redko na ulico, in se ogiblje svetu, ljubi preprosto obleko.

3. Izprijena narava hoče imeti velike dobičke in je žalostna, ko kaj izgubi — milost božja pa gleda

na večnost, se zadovoljuje z malimi dobički, ker je njen zaklad v nebesih.

4. Izprijena narava se boji zmerjanja, sramotitve in jo že majhna beseda razdraži — milost božja pa rada trpi za Jezusa sramotitve in se ne meni za trde besede, Zgled: Sv. Roza, ki se je veselila, ko jo je služabnica zmerjala.

5. Izprijena narava išče tolažbe v zunanjih dobrotah — milost božja pa le v Bogu.

6. Izprijena narava pripisuje vse sebi, hoče biti povsod češčena in hoče imeti prve besede, se rada prepira — milost božja pa pripisuje vse Bogu, skrivá v ponižnosti svoje dobre lastnosti in daje rada čast drugim.

*

* *

38. Sv. Bonaventura piše: Lepo in svetlo je sonce. Kaj more pač lepšega biti? Kadar se na jutro prikaže s svojo svetlobo, pri tej priči ugasnejo in se poskrijejo vse druge nebeške luči. Ako njegovi žarki obsijejo zrkalo, zlato reč, drag kamen ali če padejo na kapljo jutranje rose, se utrinjajo v toliki svetlobi, da kar pogled jemljejo našemu očesu. Toda naša duša je vendar še lepša in bolj svetla, ko je v posvečujoči milosti božji.

In sv. Bernardin Sijenski pravi: «Ako bi bilo toliko nebes ustvarjenih, kolikor je kapljic voda, vendar bi se vsa njih lepota skupaj ne mogla meriti z lepoto ene same duše, ki je v stanju milosti božje!»

Sv. Tomaž Akvinski pravi, da je duša, ki je v posvečujoči milosti božji, povzdignena do Boga, ker je Bog sam ž njo združen, ker je tempelj presvete Trojice.

Duha, kar pomeni, da ga s tem očisti na duši vseh grehov, da zadobi spet milost božjo in nadnaravno življenje. Pri sv. poslednjem olju mazili mašnik grešnika na očeh, ušesih, na nosu, na ustih, na rokah in nogah in izgovarja besede: Po tem sv. maziljenju naj ti Bog odpusti vse, kar si grešil s temi udi, kar pomeni, da mu hoče s tem odpustiti vse grehe in ga posvetiti na duši in na telesu, da bo lahko z zaupanjem stopil pred večnega sodnika. Pri sv. mašniškem posvečevanju položi škof roke na glavo človeku, moli nad njim, mu mazili roke, mu poda kelih z vinom in kruhom, kar pomeni, da mu da s tem duhovno oblast, darovati sv. mašo in deliti sv. zakramente. Pri zakramentu sv. zakona, si neoženjen kristjan in neomožena kristjana obljubita drug drugemu zvestobo ia zvezo, kar pomeni, da hočeta biti ene duše, enega srca in enih misli do smrti in da hočeta s pomočjo milosti Božje dolžnosti zakonskega stanu vestno in potrpežljivo opravljati.

*

* *

40. Tako imamo sedem sv. zakramentov in zato tudi sedem vidnih znamenj, ki jih je postavil Kristus, da sprejemamo po njih milost božjo, ki jo je on na križu zaslužil. Trije zakramenti, namreč sv. krst, sv. birma in sv. mašniško posvečevanje, se smejo samo enkrat v življenju prejeti, ker vtisnejo v dušo neizbrisno znamenje. To neizbrisno znamenje ni nič drugega ko posebna čast v Kristusovi službi. Kakor so, na pr. v cesarski ali kraljevski službi razne stopnje, nekateri so prostaki, drugi častniki itd., tako so tudi v Kristusovi službi razne stop-

nje. Pri sv. krstu postanemo udje Kristusove cerkve, pri sv. birmi postanemo vojščaki za Kristusov nauk in za Kristusovo cerkev, sveto mašniško posvečenje pa ustvarja v sveti cerkvi vodnike ljudstva na potu v večno zveličanje. Pri teh treh sv. zakramentih je v rabi tudi maziljenje s sv. olji, kar pomeni posvetitev za posebno službo. Maziljenje s sv. oljem je tudi pri zakramentu sv. poslednjega olja — in tudi sv. poslednje olje se sme sprejeti v eni ter isti bolezni le enkrat. To maziljenje človeka potrdi in posveti za romarja v večnost.

*

*

*

41. Znamenja, ki jih dela mašnik pri sv. zakramentih, so Kristusova znamenja in besede. Mašnik je le namestnik Kristusov. Na Kristusovo znamenje in na Kristusove besede vstane človek pri sv. zakramentih iz smrtnege spanja. Pri sv. zakramentih se godi tako, kakor ste slišali v *današnjem sv. evangeliju* o mrtvi deklici. Kristus je rekel, ko je vstopil v hišo, kjer je ležal mrlič: «Deklica ni mrtva, ampak spi.» Potem je deklico prejel le za roko in deklica je vstala. Tako vstajamo pri sv. zakramentih na Kristusovo znamenje in na Kristusove besede od smrti v nadnaravno življenje, ki je večno življenje.

Kristus je samo rekel mrtvoudnemu, ki so ga k njemu prinesli na postelji: «Zaupaj, sin, tvoji grehi so odpuščeni!» In ko so začeli nekateri godrnjati: «Ta preklinja Boga!» je Kristus rekel: «Zakaj mislite hudo v svojih srcih? Kaj je laže reči: odpuščeni so ti tvoji grehi ali: Vstani in hodi? Da boste pa vedeli, da ima Sin človekov oblast grehe odpuščati

na zemlji», je rekel mrtvoudnemu: «Vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi v svojo hišo!» In brž je vstal in šel v svojo hišo. (Mat. 9, 1—8).

Iz tega zgleda spoznate, kako mogočna je beseda Božja. Ena sama beseda ozdravi telo, ena sama beseda ozdravi dušo. Tako je pri sv. zakramentih! Mašnik izreče besedo Kristusovo in naša duša prejme milost božjo.

*

* *

42. Ker imajo sv. zakramenti tako veliko moč, jih moramo pogostoma prejemati. Sv. zakramenti so pripomočki za večno zveličanje, na katero moramo vedno misliti. Kaj nam pomaga, če cel svet pridobimo, če pa dušo pogubimo. Sv. Pavel nam kliče v *današnjem sv. berilu*: «Bratje, bodite moji posnemavci in glejte na tiste, ki tako hodijo, kakor imate zgled nad nami. Zakaj veliko njih hodi, t. j. živi, kakor sem vam že večkrat pravil (zdaj pa v solzah povem), kakor sovražniki križa Kristusovega, katerih konec je poguba, katerih Bog je trebuh, kateri se hvalijo svoje lastne sramotnosti, kateri so v pozemeljsko zamišljeni.» Prejemajmo pogostoma sv. zakramente, misleč vedno na večnost, kakor pravi sv. Pavel: «Naše prebivanje pa je v nebesih, od koder tudi Zveličarja čakamo, Gospoda našega Jezusa Kristusa, kateri bo premenil telo naše nizkosti, da bo enako telesu njegove svetlosti!»

Tisti pa, ki prejemajo sv. zakramente, naj živijo v ljubezni mej seboj, ne v prepirih, ne v sovraštvu in v nevoščljivosti, ampak naj bodo, kakor pravi sv. Pavel, ene misli v Gospodu, da bodo vsi, ki nas bodo

videli, spoznali iz naše ljubezni in iz našega žvljenja, da je naša vera Božja in da bodo povelečevali radi nas Boga in Gospoda Jezusa Kr,

*
* *
*

43. Nikar ne živimo v grehah, ko imamo tako lepe in lahke pripomočke v sv. zakramentih. Gorje nam, ko bi nas smrt zadela v smrtnem grehu! Sv. Katarina iz Genove piše: «Ako bi človek vedel, kaj mora prestati, kdor umrje v nesnaži svojih grehov, sem uverjena, da bi se dal rajši na drobne kosce razrezati in ako bi bilo mogoče, da bi spet dobil življenje, da bi se dal rajši razsekovati do sodnega dne,, ko da bi storil en sam smrtni greh.» In dalje piše: «Ko bi mogla v zadostilo za svoje grehe celo morje solz potočiti in ko bi tako dolgo trpela, ko hudobe v peklu, bi se vendar ne mogla za greh dovolj spokoriti. O ko bi človek spoznal, kako težo ima greh! Rajši bi si izvolil biti v razbeljeni peči vse svoje žive dni, ko trpeti en sam greh nad seboj, da, ko bi celo morje bilo ogenj, bi se rajši spustil v globočino, da bi le grehu ubežal. To se bo večji del vsem neverjetno zdelo, pa rečem, da ni vse to nič proti resničnosti.»

Tako piše sv. Katarina, kateri je Bog dal umeti, kaj je greh. Zato je klicala neprestano vsem: «Spominjaj se tega dobro, spominjaj se tega!» Vsak dan premisli, ali nisi morda storil smrtnega greha. Ako si storil, nikar ne odlašaj s pokoro. Izpreobrne se in začni novo, sveto življenje v Gospodu! To novo

raji odpovedati, vse raji pretrpeti, ko izgubiti ta zaklad. To mučeništvo, t. j. da smo pripravljeni vse raji izgubiti in vse raji pretrpeti, ko izgubiti ta zaklad, je za zveličanje potrebno. Pravi mučeniki so prelili raji tudi kri, kakor da bi bili Jezusa zatajili, mi jih moramo posnemati v tem, da smo vsaj pripravljeni raji vse izgubiti in pretrpeti, kakor pa Jezusa zatajiti ali žaliti Njegovo najsvetejše Srce.

*

*

*

46. Mislijo si nekateri, da je v posvetnem bogastvu dragoceni zaklad in dragoceni biser, ki dela človeka srečnega in zadovoljnega; drugi mislijo, da je čast in slava, ki jo človek na svetu uživa, glavna reč; drugi, da je naša sreča v posvetni ljubezni in v nesramnih nošah; drugi menijo, da je v pojedinah, v popivanju in v veseljačenju. Vse to pa je le prazna slama, ki se iz nje ne more dobiti zrnja, čeprav bi noč in dan mlatili.

Potrudite se torej, da najdete pravi zaklad, dragoceni biser, ki je v Kristusu Jezusu. Le v Scru Jezusovem najdete mir in pokoj svojim dušam. Opravite ponižno in skesano spoved in sprejmite v ljubezni živega Jezusa, Njegovo živo Srce pri sv. obhajilu. Ko se bo to zgodilo, porečete lahko: «Sedaj sem našel skriti zaklad, sem našel dragoceni biser, ki sem ga iskal. Sedaj sem v resnici srečen in zadovoljen, ker sem našel Boga, ki me je ustvaril in odrešil.»

«Človek je iz Boga» — pravi sv. Avguštin — in njegovo srce je nemirno, dokler se popolnoma ne umiri v Bogu.» Človeško srce hrepeni po neskonč-

nem, zato ga posvetne reči le razburjajo, a ga ne morejo umiriti in osrečiti.

Ko se je sv. Frančišek Borgia gledal obraz španske cesarice Izabele, prej tako lepe in mlade, ki je v majhnem času sedmih dni po smrti postala najstrašnejša grdoba, je rekel sam pri sebi, kakor je sam pripovedoval kasneje, ko je stopil v samostan: «Kam je izginilo tvoje veličastvo, o mlada cesarica Izabela? Kam tvoja ljubeznivost in lepota? Kam tvoja milostivost? Ali so to tiste oči, ki so osrečile vsakega, kogar so pogledale? Ali je to tisti sijaj zornoličnosti, ali so to tiste vedre poteze prelepega obraza, ki so ga smatrali za čudo človeške narave? Ali so to tista usta, ki so imela v besedi tako moč, da so siromakom delila srečo, a srečne pehala v siromaštvo? Sedaj je vse pri koncu; od nje nima nihče kaj upati, nihče se česa bati. Pred njo niso več na mestu ne usluge ne pokloni in biti njen služabnik ni več nobena čast. Vsi upi, načrti in trudi, ki so se zanašali na njeno osebo, so ž njo umrli in so ž njo pokopani. Vladarja pojedó črvi prav tako kakor berača, tega oblečenega v raztrgane cape, onega oblečenega v pozlačena oblačila. O brezkoristna tolažba, o prazna razlika! Kar se mene tiče, nočem imeti prav nobenega opravka več s svetom!»

Tako je rekel, tako je sklenil in tako tudi storil! Milost Božja ga je takrat razsvetlila, da je našel dragoceni zaklad in dragoceni biser v Bogu in v Jezusu Kristusu.

*

*

*

presvetega Srca Jezusovega zavoljo naših hudobij. Premišljevanje srčnih bolečin Jezusovih zavoljo naših grehov je najkrajša pot do prave izpreobrnitve in popolnosti.

*

* *

49. Sv. Angeli, ki jo praznujemo dne 4. januarja, je bilo razodeto, da je bila bolečina, ki jo je občutilo Srce Jezusovo, tako velika, da si je nobeno človeško srce ne more predstaviti in noben človeški jezik dopovedati. Razodeto jej je bilo tudi, zakaj je Jezus tako strašno bolečino trpel v svojem presvetem Srcu: Videla je, da je Jezus bridko trpel iz neizmerne ljubezni do ljudi, a da so ga nevhvaležno in sovražno zasmehovali in zasramovali prav takrat, ko je tako bridko trpel, da bi jih odrešil; videla je, da je Jezus takrat mislil na največji greh, ki je bil kdaj storjen, t. j. da so Sina Božjega križali in da so hoteli v največji hudobiji zatreti Njega — Sina Božjega, Njegovo čast in Njegovo ime; videla je, da je Jezusovo Srce neizmerno bolelo, ker so sami apostoli takrat omahovali; da ga je neizmerno bolelo, ker so apostole preganjali in ker je Njegova mati Marija takrat trpela neizmerno žalost; videla je, da je moral Jezus za vsak greh naš neizmerno trpeti: Za našo ničemurnost, s katero lišpamo svoje lasi in svoj obraz, je bil po glavi in po obrazu tepen, da je bil krvav in otekel, so mu trnjevo krono zabodli v glavo in mu v obraz pljuvali; za naše grehe, ki jih delamo z očmi, so Jezusu besni Judje oči zavezali z umazano cunjo, mu je pekoča kri drla s čela v oči in je bridke solze

pretakal; za grehe, ki jih delamo z ušesi, je moral Jezus poslušati, kako so ga po krivem tožili, zasramovali in zaničevali, je moral poslušati smrtno obsodbo in bridko jokanje in plakanje preljube matere Marije; za naše grehe, ki jih delamo z nezmer-nim uživanjem jedi in pijače, je moral Jezus trpeti lakot in žejo in piti žolč; za hudobno in nesramno govorjenje, za opravljanje in obrekovanje, s katerim žalimo Boga, je Jezus molčal na vse krivo pričevanje in na vse hudobne žalitve.»

Trpljenje Kristusovega Srca bi morali večkrat premišljevati in vse obračati nase, kakor je delala sv. Angela. Mej vsakdanjimi opravili in deli, mej vsakdanjim tekanjem in ubivanjem kaj radi pozabljamo na vse to in se redko kdaj zmislimo. Mi smo krivi trpljenja Jezusovega Srca, naša ničemurnost, naše obrekovanje, naša nesramežljivost in naša prevzetnost.

Ne smemo si misliti, da so le hudobni Judje Jezusa križali, mi vsi smo ga križali s svojimi grehi in neumnostmi.

Ob cestah najdemo tu pa tam spomenike, ki predstavljajo trpljenje Kristusovo. Podobe pa so vse pokvarjene, ker mečejo dečki kamenje vanje. Tega pa ne delajo dečki iz zaničevanja do svetih podob, ampak, ker hočejo s kameni zadeti hudobne Jude in vojake, ki so Jezusa nesramno vlačili in ga pretepali.

Tako ravnanje pa je zmotno. Ne smemo si misliti, da so le Judje in vojaki vlačili Jezusa sem ter tja in ga pretepali — vsi smo to delali, vsi smo Jezusa žalili in ga z ranami obdajali, vsi smo mu prebadali presv. Srce.

To bi nas moralo geniti in presuniti, da bi se izpreobrnili. Vse naše tekanje, ubivanje in letanje za tem svetom in za njegovimi veseljami je zastoj. Vse to bo minulo. Zato moramo ustaviti pregrešno življenje in začeti novo.

*

* *

50. Bil je človek, kateremu je bilo ime Godrik. Ta je bil kramar. Prodajal je od vasi do vasi drobno blago. Vse njegovo tekanje in letanje okrog, vse njegovo mišljenje in govorjenje, vse njegovo upanje in pričakovanje se je sukalo le okolu denarja in okolu dobičkov. Denar mu je bil bog, kateremu je žrtvoval telo in dušo. Zavaljo boga-denarja je večkrat bil v nevarnostih, v velikih trudih, v lakoti in žeji; zavaljo boga-denarja je moral pri kupčijah večkrat slepariti, zanemarjati božjo službo, božjo besedo in skrb za svojo dušo. Bil je sin siromašnih staršev iz Norfolk na Angleškem. Imel pa je po semnjih in mestih v kupčiji veliko srečo, da si je polagoma s tem tekanjem in letanjem pridobil precejšnje premoženje.

Toda mej tem tekanjem in letanjem za dobički in za denarjem ga je nekega dne zadela kakor strela milost Božja. Zgodilo se mu je, kar pravi sv. evangelij: «Nebeško kraljestvo je podobno zakladu, skritemu v njivi. Ko ga človek najde, ga skrije in od veselja nad njim gre, proda vse, kar ima in kupi tisto njivo. In spet je nebeško kraljestvo podobno kupcu (trgovcu), ki išče pravih biserov. Ko najde dragocen biser, gre in proda vse, kar ima in ga kupi.»

Milost Božja je v trenutku presunila in razsvetlila tega kramarja in trgovca, da je takoj spoznal, kje je skrit največji zaklad in kje je najdražji biser. Takoj se je odločil, da ga mora kupiti. Razdal je vse svoje premoženje siromakom in je sklenil, da hoče vse dni, ki mu še ostajajo, služiti edinemu Bogu in Zveličarju. Ko je to storil je šel v divji gozd in si tam napravil pod hrastom majhno kočo z vejevjem. Preživel je tam s sadovi, ki jih je rodilo drevje, s korenikami in z medom divjih čebelic. Životopis pravi o njem: «Trpel je lakoto in žejo, mraz in nagoto, se postil, po noči bedel in molil in živel v trdi spokornosti potrpežljivo in stanovitno do konca. Ni se strašil divjih zveri, niti obilne golazni in mrčesa, niti pretenj divjih roparjev, niti prikazni hudobnih duhov, niti ostrega trnja, niti neobdelane puščave, kajti popolna ljubezen izključuje korenito ves strah.»

Godrik je živel v puščavi 63 let. Ko je bil smrtno bolan, je poslal prednik bližnjega samostana dva redovna brata, naj bi mu stregla v smrtni bolezni. Ko se je približala smrtna ura, se je njegov obraz zjasnil in začel je peti: Gospod, usmili se, Kristus, usmili se! Brata sta ga vprašala, zakaj poje. Bolnik pa je odgovoril: «Nisem mogel zdržati, da ne bi pel, kajti neskončna svetloba mi je prisijala skozi okno in mi napolnila prsi z najslajšo prijetnostjo. Zdelo se mi je, da sem prišel do vrat nebeškega Jeruzalema in sem začutil angelsko blaženost. Nebeški prebivavci so peli: Gospod, usmili se, Kristus, usmili se, jaz pa sem ž njimi dvignil svoj glas.»

Nato je mirno v Gospodu zaspal. V nebeškem Jeruzalemu se mu je dragoceni zaklad in dragi bi-

ser, ki ga je bil že v življenju našel, izpremenil v večno srečo in nebeško slavo. Postal je svetnik — sv. Godrik, ki ga praznujemo dne 21. maja.

*

* *

51. Potrudimo se, da najdemo dragoceni zaklad in dragoceni biser. Molimo veliko in molimo zbrano in goreče, pa bodimo tudi bolj molčeči. Spominjajmo se besede sv. Janeza sv. Križa: «Noben jezik ni tako drag in ljub Bogu, ko molčeči jezik ljubezni.»

Kedaj se bomo izpreobrnil, do kedaj bomo to važno delo odlašali? Premisli, o človek, da pridejo naše lahke hudi dnevi, hude stiske in žalosti. Kakšno tolažbo boš imel takrat, če živiš v grehu in v hudobijah. Na vsak način pa te čaka hud vihar smrtne ure. Ali boš mogel takrat v tistem viharju prižgati luč sv. Duha, luč milosti Božje? Luči ne moremo prižgati v viharju in v vetru, ampak le v tihem in mirnem zraku. Sedaj živimo v miru, sedaj imamo zlati čas, da uredimo svojo izpreobrnitev in si prižgemo luč, ki nam bo posvetila v večno slavo.

Sv. Margarita Kortonska, ki jo praznujemo dne 22. februarja, je bila v svojih mladih letih velika grešnica. Zapustila je očetovo hišo in se devet let vlačila okrog z nekim plemenitaškim mladeničem. Po devetih letih slabega in pohujšljivega življenja je nekega dne odšel nje mladenič z doma. Spremljal ga je le pes. Domov ga ni hotelo biti več dni. Po dolgem čakanju priteče pes, ki je pa divje lajal

in vlekkel Margarito z zobmi iz hiše. Margarita je plašno gledala psa in se nazadnje odločila, da gre za psom. Pes je tekel le naprej, dokler se ni ustavil pred kupom drv, kjer je začel z nogami gibati, kakor bi hotel svoji gospodinji pod drvmi kaj pokazati. Margarita je sedaj začela tudi sama drva odmetavati. In kaj zagleda? Groza jo presune, ko zagleda pod drvmi plemenitaškega mladeniča vsega ranjenega in gnilega. Roparji so ga bili namreč ubili in oropali. To jo tako pretrese in presune, da se takoj odpove vsemu na svetu in začne delati ostro pokoro, kar je nadaljevala do smrti, da je izbrisala in popravila, kar je zagrešila v mladosti.

Naj nam ta zgled da pogum, da tudi sami krenemo na novo pot in da se resnično poboljšamo in izpreobrnemo.

Če Bog s svojo milostjo odpre oči vaše duše, da spoznate Boga, Jezusa Kristusa, ljubezen Njegovega presv. Srca in vso resničnost sv. krščanske vere, boste umeli, da je vse, za kar se človek lovi in poganja na tem svetu, le prazna slama in ne zlato, kakor si mislijo zaslepljeni posvetnjaki. Pravo in čisto zlato je le Kristus, Njegova ljubezen, Njegovo ljubeče Srce in volja Božja, kateri mora biti človek vdan z vso dušo in s celim srcem.

*

* *

*

*

*

*

*

*

52. «Veliko jih živi, o katerih sem vam že večkrat rekel, zdaj pa spet jokajo rečem, da so sovražniki križa Kristusovega; njih konec je poguba, njih

Bog je trehuh, njih slava v sramoti: njih, ki ljubijo pozemeljsko. Naše življenje pa je v nebesih; od tam tudi Zveličarja čakamo, Gospoda našega Jezusa Kristusa, ki bo izpremenil telo naše nizkosti in ga bo upodobil telesu svoje slave.»

*

* *

53. Ta opomin sv. Pavla velja za vse čase. En del človeštva se ozira v minljive posvetnosti, drugi pa se ozirajo v nebesa, od koder čakajo Zveličarja, ki bo njih telo poveličal ob vstajenju. Tako imamo vedno mej ljudmi in tudi mej katoličani dva tabora ljudi: dobrih in slabih, pametnih in nespametnih, pobožnih in posvetnih.

V drugem stoletju po Kristusu je vladal cesar Commodus. Proglasil je sam sebe za boga Herkuleja. Ljudstvo je vpilo: Živio, živio! Med poslušavci pa je bil tudi sv. Julij, ki ga praznujemo dne 19. avgusta. Takrat je bil Julij državni svetovavec.

Ko je cesar zvedel, da je kristjan, ga pokliče k sebi in mu reče: «Julij, kako je mogoče, da si tako nespameten, da zapuščaš naše bogove in se vdajaš krščanski veri, ki je strašna neumnost?» Julij pa mu odgovori: «Vedi, o cesar, da je strašna slepota, da na pregrešen način proglašáš bogove, ki niso bogovi. Tebe in tvoje bogove čaka poguba, ako se ne izpreobrneš k edinemu in pravemu Bogu.»

Cesar se je razsrdil in oddal sv. Julija vojaškemu poveljniku Viteliju, ki je bil krvoločn človek in vsem grehotam vdan. Naročil mu je, naj svetnika prisili, da prizna bogove in se odpove krščan-

ski veri. Ako bi pa tega ne hotel storiti, naj ga usmrti.

Vitelij je rekel svetniku: «O Julij, kaj upaš in na kaj se zanašaš, ali ne vidiš, da si obsojen v smrt?» Svetnik odgovori: «Jaz pričakujem večnega življenja, moj up je Kristus, ki te bo obsodil v večno pogubo.»

Poveljnik je na to ukazal svetnika pretepati tako dolgo, dokler ni izdihnil duše. Mrtvo truplo je ukazal kar na cesto vreči. Sv. Peregrin in drugi kristjani so mrtvo truplo pobrali in je po krščansko pokopali dne 19. avgusta leta 192. po Kr.

*

* * *

54. Kakor je iz tega zгледа razvidno so dobri kristjani obračali svoje oči v *nebesa* h Kristusu, dočim so se pagani in slabi kristjani obračali v *pozemeljske in posvetne reči*, so se *vdajali uživanju minljivega veselja in uganjali nesramnosti*, o katerih se mej kristjani niti govoriti ne sme. Cesar Commodus ni bil le krvoločen, ampak je bil tudi vdan mesenim željam. Pri tem pa je hotel imeti božjo čast ter se je proglasil za boga Herkuleja.

Kakor je bilo ob času prvih kristjanov, prav tako je tudi dandanes. Dva tabora sta mej človeštvom: dobrih in vnetih kristjanov na eni strani in slabih in malopridnih na drugi strani. Prvi gledajo v *nebesa*, od koder čakajo Zveličarja, ki bo izpremenil telo naše nizkosti in ga bo upodobil telesu svoje slave; drugi pa ljubijo *pozemeljsko* in se *vdajajo posvetnemu in ničemurnemu uživanju*.

* *

55. Prvi kristjani so po tristo letih hudega preganjanja in trpljenja zmagali. Imeli so pred vsem živo vero, lepo življenje in pogumno srce, da se niso ničesar bali. Obračali so svoje oči le v nebesa, od koder so Zveličarja pričakovali, ki bo poveljal tudi njih telo ob vstajenji.

Ali smo mi kaj podobni prvim kristjanom? Ali smo tako neustrašni in pogumni, da bi bili pripravljene dati življenje za Zveličarja in za njegov sveti nauk? Če smo res tako pogumni in trdni v sv. veri, bomo tudi zmagali nad hudobijo sedanjega časa, ki ni nič manjša ko hudobija starih paganov. Naši pagani sicer ne molijo malikov iz lesa, srebra in zlata, a druge hudobije in nečednosti imajo vse. Te nečednosti imenuje sv. Pavel, ko pravi: Njih bog je trebuh in njih slava v sramoti. To so sovražniki križa Kristusovega, ki ljubijo le pozemeljsko.

Navadno so ljudje slabo podučeni v sv. veri. Od tod izvira vse zlo. Njih starši jih niso nič učili, krščanski nauk so poslušali le, ko so šli k sv. birmi ali k sv. obhajilu. Še takrat niso redno hodili k nauku. Nič čudnega, da ne znajo niti najpotrebnejših resnic. Vsak lažnivec jih lahko kupi in spravi na svojo stran. Zato imamo danes toliko neznačajnih kristjanov. Zato je zlasti mej moškimi toliko nevere. Če začne kdo smešiti sv. vero, se navadno le smejejo, ker ne znajo nič odgovarjati, saj se niso nikoli resno učili, saj poslušajo le redkokdaj božjo besedo. Da se to stanje spremeni, morajo razen duhovščine tudi starši

skrbeti, da se otroci dobro podučijo v krščanskih resnicah, da hodijo redno h krščanskemu nauku.

*

* *

56. Naj vam navedem le nekatere zglede kako so znali prvi kristjani odgovarjati pred kralji, cesarji in sodniki. V tretjem stoletju je živel sv. Cenzurin, ki ga praznujemo dne 5. septembra. Bil je v cesarski službi, zato se je moral nekoliko skrivati. Na skritem je hodil v ječo, kjer so bili kristjani zaprti in jih je nagovarjal, naj bodo vztrajni v sv. veri. O tem pa je kmalu zvedel tudi cesar Decij, ki je hudo preganjal kristjane. Svetnik je bil poklican na odgovor. Izjavil je pogumno, da je kristjan, da časti enega Boga, Očeta, Sina in sv. Duha.

Cesar mu reče: «Praviš, da častiš enega samega Boga, a imenoval si sedaj kar tri?»

Sv. Cenzurin odgovori: «Krščanska vera uči, da so v enem ter istem bistvu tri božje osebe in da je v vsaki božji osebi eno ter isto bistvo; vse tri osebe so torej le en Bog, ki je večni, neizmeren, neumrljiv, vsemogočen, brez začetka in brez konca.»

Cesar reče: «Kako morete pa učiti, da je Kristus bil rojen, da je trpel, umrl in bil pokopan, saj ga imenujete Boga in pravite, da Bog nima ne začetka ne konca?»

Sv. Cenzurin mu odgovori: «Naš gospod Jezus Kristus, Sin Božji, je hkrati Bog in človek. Kot Bog Sin se je rodil iz Boga Očeta od vekomaj, a ni v ničemer manjši od Boga Očeta. Ko se ja pa v poslednjih časih rodil iz Marije Device, se je ponižal,

da je privzel človeško naravo, da je mogel za naše zveličanje trpeti in umreti. Človeški rod je namreč po božji pravičnosti zapadel oblasti hudobnega duha. Krivda prvih staršev v raju je zajela vse njih potomce ...Vsi, ki so vsled greha zapadli smrti, so bili odrešeni po Njem, ki je brez lastne krivde sprejel smrtno kazen. To smrtno kazen pa ni nosila Kristusova božja narava, ampak le privzeta človeška narava. Kristus je bil le po telesu v grob položen, je le po telesu tretji dan od mrtvih vstal, potem pred očmi svojih učencev v nebesa šel in sedi na desnici Boga Očeta vseмогоčnega, od koder ga pričakujemo sodnji dan, da bo sodil žive in mrtve in svet z ognjem.»

Iz teh besedi je razvidno, kako jasno so poznali prvi kristjani najtežji nauk o presv. Trojici in kako natančno so apostoli podučili prve kristjane. Kdo bi znal danes tako lepo in jasno odgovarjati o verskih resnicah? Umevno je, da so kristjani morali premagati pagane, ki niso bili nič podučeni v verskih rečeh, ampak so le z zunanjimi slovesnostmi in z raznimi pregrešnimi veselicami na slepo častili svoje bogove, o katerih beremo v psalmu 113., da so imeli ušesa, pa niso nič slišali; da so imeli oči, pa niso nič videli; da so imeli usta, pa niso nič govorili; da so imeli roke, pa niso nič tipali; da so imeli grlo, pa niso dali glasu od sebe.

*

* * *

57. Drugi razlog, zakaj so morali kristjani zmagati, je bilo njih sveto in brezmadežno življenje. Proti krščanski veri ne more sploh nobena vera

zmagati, če kristjani tako živijo, kakor verujejo in kakor duhovščina uči.

Ko je bil sv. Cenzurin obsojen v smrt, so bili ž njim obsojeni tudi škof Cirijak, duhovnik Maksim, dijakon Arhelaj in ena ženska Aurea. Sodnik jih je vprašal, ali hočejo biti pokorni cesarju. Odgovorili so: «Če cesar ukaže kaj, kar ni proti Bogu, smo dolžni biti pokorni, če pa cesarjevi ukazi nasprotujejo Božjim predpisom, moramo Boga bolj poslušati ko ljudi. To je naša odločna volja. Ker ukazuje božje razodetje, da moramo moliti edino pravega Boga, ne moremo nikomur ustreči, da bi mrtve malike častili.» Nato so bili obsojeni v smrt in sodnik se jim je smejal, češ: «Kje je sedaj on, ki ga molite? Zakaj vas ne oprostí kazni?»

Mučenci pa so mu odgovorili: «Kaj govoriš o kazni, saj to je naše veselje. Udarci in vse, kar se nam bo hudega prisodilo z avoljo Jezusa, je za nas dragoceno. Sv. Pismo nam zapoveduje, naj vse to prenašamo z veliko potrpežljivostjo. Zapisano je: Bodite potrpežljivi do prihoda Gospodovega, ker sodnik stoji že pred vrati. Zato čakamo potrpežljivo, da napoči dan povračila in želimo, naj bi se naši preganjavci še pred tem prihodom izpreobrnili, da bi jih sodba ne zajela v krivdi.»

Med njimi ni bilo nobenega izdajavca. Uklonili so neustrašno glave in dali življenje za sv. vero in Kristusa. Odsekali so jim glave. (1)

58. Ko gredo romarji v Rim, obišejo navadno tudi mamertinsko ječo, v kateri sta bila zaprta tudi

(1) Albin Stolz: Legende.

sv. Peter in Pavel. V bližini te ječe je cerkev sv. Martine, device in mučenke. S to cerkvijo je združena velika zgodovina. Sv. Martina je bila hčerka bogatih staršev plemiškega rodu. Že v zgodnji mladosti pa je izgubila starše, ki so jo bili lepo vzgojili v krščanskem duhu. Po njih smrti je v pobožnosti in gorečnosti napredovala in s svojim velikim premoženjem podpirala siromake. Dajala je vsem najlepši zgled. To je pa pagane jezilo. Prijeli so jo in na razne načine mučili. Izpostavili so jo celo v koloseju divjim zverem, ki so se pa kot jagnjeta ulegle k njenim nogam, ne da bi jej kaj žalega storile. Pretepali so jo z bičem, trgali z železnimi kremplji, vrgli so jo tudi v ogenj — a ni odstopila od sv. vere, da so mnogi dobili po njenem zgledu pogum in srčnost, da so za sv. vero pretrpeli strašno mučeniško smrt. Ker se ni hotela vdati, da bi malike molila, jej na ukaz sodnikov odsečejo glavo.

Tak zgled svetega življenja in neustrašne vztrajnosti v dobrem so nam dali prvi kristjani in prve kristjane! To so bili hudi časi in hude preizkušnje in vendar so vztrajali in na koncu zmagali, ker so bili v sv. veri dobro podučeni in ker so bili *zgodni, pogumni in neustrašni.*

*

*

*

59. Koliko laže vztrajamo v dobrem mi, ki ne trpimo takega preganjanja! Kako lahko bi živeli zgledno in se zveličali, ko bi le hoteli! Žal pa, da so dandanes mnogi kristjani, kakršni so bili ob času sv. Pavla pagani, t. j. sovražniki križa Kristusovega, katerih konec je poguba, katerih Bog je trebuh, ki

ljubijo pozemeljsko. Bili so sicer tudi mej prvimi kristjani slabi zgledi, a to so bile žalostne izjeme, o katerih govori sv. Pavel jokaje. Dandanes je večja izprijenost in večja nemarnost, a kljub temu bomo vse premagali in vse pridobili in prerodili, če bomo skrbeli za dober in natančen poduk naše mladine in če bomo dajali dober zgled, kakor so ga dajali prvi kristjani. Sv. krščanske cerkve ne more nobena moč premagati, če razen duhovščine izpolnjujejo starši ta dva pogoja: *poduk in zgled*. S podukom in zgledom bomo premagali satana, ki se dviga proti sv. cerkvi.

Sv. Oče papež Pij XI. je zahteval pridno delo vseh katoličanov, t. j. da tudi verniki pomagajo duhovščini, ki dandanes ne more sama vsega dela opravljati. Marsikdo poprašuje: Kako naj jaz pomagam? Odgovor na to je lahek: Vsakdo naj začne pri svoji družini in pri svojih sosedih s podukom in lepim krščanskim zgledom. Takoj se bodo pokazali lepi uspehi. Poduk in lepi zgledi so podlaga za časno in večno srečo posameznikom, družinam in celim narodom.

Oseminsedemdeseto Branje

ZA POSLEDNJO NEDELJO PO BINKOŠTIH.

1. «Nebo in zemlja bo prešla, moje besede pa ne bodo prešle,» je rekel Kristus, kakor beremo v današnjem sv. evangeliju. Te besede so bile namenjene Judom, ki niso hoteli poslušati njegovih *besedi*, svetih nauk in resnic. Mej svoje je prišel, pa njegovi ga niso hoteli sprejeti. Zato jim je napovedal, da bo prišel nad nje sovražnik, ki bo mesto Jeruzalem razdejal in tempelj božji oskrunil. To se je natančno dogodilo. Štirideset let po smrti Kristusovi so prišli na Jude sovražniki, ki so Jeruzalem razdejali in tempelj zažgali in oskrunili. Takrat je bila za Jude bridkost, kakršne ni bilo od začetka sveta, pa je tudi ne bo. Razkropljeni so bili po vsem svetu in se niso nikoli več vsi vrnili v domačijo. Tako je prešlo judovsko kraljestvo, ker ni hotelo umeti *besede božje*, božjih zapovedi; tako je prešlo že marsikatero kraljestvo in cesarstvo, ki je delalo krivice ne meneč se za *božjo besedo*, božje zapovedi. Nebo in zemlja bo prešla, a *beseda božja* ne bo prešla.

2. Te besede veljajo tudi za vsakega posameznika. Koliko je bilo bogatih, mogočnih, slavnih, ki so padli, ker niso hoteli izpolnjevati božje besede, božjih zapovedi. Mislili so, da jih ne more nobena reč zadeti, a padli so globoko in preminuli v sramoti. Nobena reč ni trdna, ako ni sezidana na božjo besedo, ki je večna.

Na tem svetu je vse minljivo razen božje besede. Mine bogastvo, mine čast, mine lepota, mine mladost, mine veselje in žalost, mine družba in prijateljstvo, mine zdravje in bolezen, mine lepo in slabo vreme, mine dobra in slaba letina, mine prostost in sužnost, mine pomlad in poletje, mine jesen in zima, minula bo tudi zemlja in nebo — le *božja beseda* ne bo minula. Kristus je rekel, da ne bo prešla niti ena črkica, niti ena vejica božje besede (Mat. 5, 18). Iz teh besedi je razvidno, da je le v *božji besedi* naša rešitev.

Ako hočemo torej imeti trdno in večno srečo, zaupajmo trdno božji besedi, izpolnjujmo božje zapovedi.

*

* *

3. Zato opominja sv. Pavel v *današnjem sv. berilu*, naj bi spodobno hodili, t. j. živeli Bogu v vseh rečeh prijetni, rodovitni v vsakem dobrem delu, rastoči v spoznanju božjem, t. j. da bi čedalje bolj spoznavali voljo božjo in da bi po njej živeli izpolnjujoč besede in zapovedi božje, utrjeni po njegovi milosti v vsej potrpežljivosti in v prizanašanju, hvaleč Boga Očeta, ki nas je naredil vredne,

da se udeležimo večne dediščine, ki nas je otel oblasti teme in nas prestavil v kraljestvo svojega Sina.

Izpolnjevati božjo besedo se pravi hoditi po potu večnosti. Ali smo mi na tem potu? Ali se ne trudimo morda zastoj? Za minljive reči? Nebo in zemlja bo prešla, le božja beseda ne bo prešla! Koliko njih se je že kesalo ob smrtni uri, ko so okoli smrtne postelje drugi komaj čakali, da bi bolnik izdihnil in da bi pograbili denar, hišo, posestvo in drugo, za kar se je bolnik morda celo življenje trudil in pri tem zanemarjal svojo dušo in prelamljal božje in cerkvene zapovedi!

Danes praznujemo zadnjo nedeljo cerkvenega leta in naslednji teden bo zadnji v cerkvenem letu. Hkratu praznujemo zahvalnico za vse mej letom prejete dobrote.

Premišlujte danes, kristjani, kaj ste mej letom dobrega storili in kaj ste grešili. Dobra dela so lepi in dobri sadovi, katere spravite v večne žitnice ali shrambe, grehe pa treba obžalovati. Prašajmo se, ali smo izpolnjevali deset božjih zapovedi in pet cerkvenih, ali smo sprejeli sv. zakramente za Veliko noč, ali smo hodili večkrat k sv. spovedi? Ali smo poslušali glas svoje vesti, po kateri nam je govoril Bog? Ali smo morda lenobo pasli in poležavali, namesto da bi bili hodili k sv. maši in k božji besedi? Ali smo molili z družino sv. rožni venec?

Sedaj je cerkveno leto šlo v večnost. Še en teden imamo, ki ga lahko dobro porabimo.

Spoznavmo danes voljo božjo in izpolnjujmo zapovedi. Vse drugo na svetu bo prešlo: Nebo in zemlja bo prešla, božje besede pa ne bodo prešle.

4. Sv. Avguštin je prišel v Milan za učitelja zgovornosti, ko je bil tam za škofa sv. Ambrož. Le-ta je Avguštin prijazno sprejel. Ker je pa imel sv. Ambrož v cerkvi govore, ga je hodil Avguštin poslušat. V začetku ga je poslušal le radi njegove zgovornosti, potem pa je začel paziti na sv. resnice, ki jih je sv. Ambrož razkladal. *Pri teh govorih je izpregledal in spoznal resnico in je zavrgel zmote krive vere*, v katere je bil zamotan. Izpreobrnil se je in postal velik svetnik in največji učitelj v kato-liški cerkvi.

Sv. Kamil, ki je živel v 16. stoletju po Kr., je bil v mladosti pohajač in velik igravec. Zaigral je nazadnje celò obleko in zastavil celò srajco. *Pri neki pridigi pa ga zadene milost božja, da spozna svoje hudo stanje in se izpreobrne*. Po opravljeni veliki spovedi, obljubi, da hoče sveto živeti. Posvetil se je službi v bolnicah, kjer je strežal bolnikom, se zanje žrtvoval in se tako zveličal.

Tudi sv. Frančiška Asiškega je *beseda božja presunila*, da si je izvolil uboštvo redovnega življenja. Ko je bil pri sveti maši, je slišal besede iz sv. evangelija: «Ne imejte ne zlata, ne srebra, ne denarjev v svojih pasovih, ne torbe na potu, tudi ne dveh sukenj, ne čevljev ne palice.» Ko je te besede zaslišal, je zaklical ves prevzet: «To je, česar si iz vsega srca želim.» Takoj je vrgel vse bogastvo od sebe in začel nabirati učencev za svoj red.

V petnajstem stoletju je bilo na Francoskem, Španskem pa tudi po Italiji prav žalostno. Ljudje so bili vdani strašnim pregreham. Takrat je Bog

obudil v Španiji sv. Vincencija Ferrerija, ki je začel po mestih in vaseh z veliko gorečnostjo oznanjevati božjo besedo. Ljudje so ga poslušali kakor Kristusa in se izpreobračali. Zgodovina pravi, da so pri njegovih pridigah najbolj trdovratni hudobneži strepetali in spoznali svoje hudobije, v maščevalnosti in v sovraštvu živeči ljudje se spravili, pohotneži pretrgali pregrešne vezi in divje zakone, nečistnice popustile nesramno življenje, oderuhi in goljufi, roparji in tatovi povrnili krivično blago, igralci pometali kostke in deske v ogenj in da se je na tisoče velikih grešnikov izpreobrnilo. Ker je vse ljudstvo v množicah drlo k besedi božji, je sv. Vincencij Ferreri jemal na misijone pevce in orgle za službo božjo, goreče mašnike, da so mu pomagali po pridigi spovedovati, deliti sv. zakramente in odločevati grešnikom primerne pokore, skušene može za vzdrževanje reda, za oskrbovanje živeža in podstrešja za siromake, javne pisarje in notarje, da so pogodbe in sprave med ljudmi zapisovali in potrjevali.

To se je godilo v petnajstem stoletju na Francoskem, Španskem in po Italiji. Ljudje so radi poslušali besedo božjo, ki jo je oznanjeval sv. Vincencij Ferreri in so se izpreobračali spet k Bogu.

Pripoveduje se, da je bil sv. Vincencij povabljen nekega dne, naj bi šel pridigat na dvor imenitnega kneza. V ta namen se je za govor skrbno pripravljaj in mislil, kaj bi povedal, da bi kaj koristilo. Toda njegov govor na dvoru je bil le mrzel, prazen in brez vse moči. Vprašali so ga, kako je to, da je tako slabo govoril, saj vendar govori drugod z veliko gorečnostjo. Sv. Vincencij pa je odgovoril: «Danes je govoril le Vincencij, druge kra-

ti govori Kristus.» In res je ljudstvo tega svetnika tako poslušalo, kakor da bi sam Kristus govoril.

* *
*

5. Brez števila ljudi se je pri pridigah izpreobrnilo. Začeli so novo, sveto in pravično življenje. Tudi mi bomo vse drugače živeli, če bomo ob nedeljah poslušali in prebirali božjo besedo. Marija Devica je bila brez vsakega greha, brez madeža, vsa čista, sveta in pravična, pa kljub temu je pridno poslušala in prebirala besedo božjo. Kakor je razvidno iz njenih besedi, zlasti iz njenega slavonspeva, ki se začenja z besedami: *Moja duša poveljuje Gospoda*, je Marija dobro poznala sv. pismo. Pognemajmo jo v tem! Radi poslušajmo besedo božjo ob nedeljah in praznikih, prebirajmo jo radi in ravnajmo se po njej. Božja beseda je večna. «Nebo in zemlja bo prešla, besede božje pa ne bodo prešle!»

*
* *
* * * * *

6. Pri vsaki reči glej na konec. Tako slove ljudski rek. To velja zlasti za poslednje štiri reči, ki čakajo človeka. Ko bi ljudje vedno gledali na ta konec, ko bi mislili, kam pridejo po poti, ki po njej hodijo, bi gotovo marsikaj drugače ukrenili. Marsikdaj bi korak ustavili in si sami pri sebi rekli:

Stoj! Življenje tvoje je kratko, a na koncu te čaka poguba, ako ne kreneš na drugo stran.

Sv. cerkev nam postavlja danes pred oči minljivost vseh stvari, ki se bo pokazala zlasti ob koncu sveta in ob poslednji sodbi.

Takrat bomo jasno spoznali resničnost Kristusovih besedi: «Nebo in zemlja bo prešla, a moje besede ne bodo prešle.» Takrat se bodo jokali vsi, ki niso izpolnjevali besede Božje. Videli bodo, kako je vse prešlo in da je ostala le beseda Božja, ki je pa v življenju niso ljubili. Prešlo bo sonce, mesec, zvezde, zemlja, zrak — le beseda Božja ne bo prešla.

Takrat bodo slišali hudobni *strašne besede*: Poberite se, prokleti, ki ste moje zapovedi prelamljali in moje besede zaničevali. Čakal sem vas potrpežljivo, a sedaj je konec vse potrpežljivosti. Sedaj vam hočem pokazati, da sem jaz vaš pravi Bog, Gospod in Odrešnik. Poberite se, prokleti, v večni ogenj, ker lačen sem bil in mi niste dali jesti, žejen sem bil in mi niste dali piti, popotnik sem bil in me niste sprejeli, bolan sem bil in niste prišli k meni, v ječi sem bil in me niste obiskali. Hudobni bodo jokali in govorili: Gospod, kedaj smo te videli lačnega in žejnega in ti nismo postregli, kedaj smo te videli popotnega in te nismo sprejeli, kedaj smo te videli bolnega in v ječi in te nismo prišli tolažit? Gospod bo odgovoril: Kar niste storili enemu mojih najmanjših bratov, kakor sem zapovedal, niste meni storili!»

Takrat se bodo hudobneži prestrašili in bodo tekli proč, kakor so Izraelci tekli od sinajske gore, ko je začelo grmeti in bliskati in ko je Bog začel govoriti deset Božjih zapovedi. Radi bi se hoteli ta-

krat skriti, ako bi bilo to mogoče, radi bi se hoteli tudi spovedati, a vse to bo takrat prepozno. Z jokanjem in škripanjem z zobmi bodo šli na mesto, ki je pripravljeno satanu in njegovim služabnikom.

Potem se bo prijazno obrnil k izvoljenim na desnici in bo dejal «Tukaj ste vi, moje ovčice, ki ste poslušali v življenju mojo besedo in ste moje zapovedi izpolnjevali: Lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti, popotnik sem bil in ste me vzeli pod streho, bolan sem bil in ste prišli k meni, v ječi sem bil in ste me obiskali. Pridite sedaj in posedite nebeško kraljestvo!» In šli bodo v nebeško veselje.

*

* * *

7. V tem življenju vidimo večkrat, da se grešnikom dobro godi, da delajo pravičnim krivice in jih preganjajo. Zgodbe sv. pisma pripovedujejo, kako je Kajn ubil pravičnega Abela. Tako se godi v vseh časih, kakor nas izkušnja uči. Zato si mnogi mislijo: «Kako je Bog pravičen, če kaj takega dovoli? Ali je sploh pravični Bog nad nami? Saj bi še človek take zločince kaznoval, ko bi imel moči. Zakaj ne stori tega Bog? kako naj verujemo v pravičnega Boga, ki dopušča take reči nekaznovane?»

Na te nespametne besede odgovarja sv. Peter, ko piše: «Ne zabite, preljubi moji, da je pred Bogom en dan kakor tisoč let in tisoč let kakor en dan. Gospod ve, kako bo pobožne rešil iz te poskušnje; hudobneže pa hrani za kazen na dan sodbe.»

Ko bi v tem življenju bilo vsega konec, bi res ne mogli govoriti o pravičnosti Božji, toda kristjan

ve, da bo napočil dan sodbe, ko se bo vse poravnalo, ko bo vse očitno, ko bodo krivičniki osramočeni in kaznovani! In pred Bogom je tisoč let ko en dan, zato se Njemu nič ne mudi. Vsa tisočletja od začetka sveta, so njemu le en dan. Na koncu tega dne bo vse povrnil, dobrim in pravičnim dobrote, krivičnikom in hudobnežem kazni. Zato ne smemo godrnjati. Naj se le krivičniki vesele, kolikor hočejo, prav v kratkem bodo dobili plačilo. Prišla bo smrt in potem bo sodba, ki bo vsakemu dala svoje. Po smrti do sodnjega dne pa je pred Bogom le majhen trenotek, ko bodo vsi krivičniki očitno osramočeni in pogubljeni na vse večne čase.

Ne sodimo torej Boga, ker Bog meri čase na drug način. Mi štejemo dneve, mesece, leta, stoletja in tisočletja — a pred Bogom ni vse to nič. Vse je ko en dan. Zato smo mi nepotrpežljivi in se nam zdi, kakor da bi se hudobije ne smele tako dolgo prenašati — Bog pa jih bo kaznoval v trenotku kakor na koncu dneva in jih bo na sodnji dan razkril v očitno sramoto in v večno kazen.

*

* *

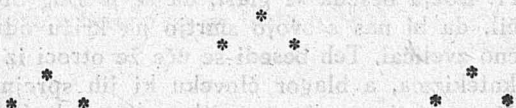
8. Misel na sodbo po smrti in na sodni dan je zveličalna, ker nas opominja, da moramo začeti novo življenje, t. j. da moramo zatirati slabe nagone in strasti in da se moramo uriti v dobrih delih in sv. čednostih. To ni lahko delo. Naša duša je podobna gozdu, v katerem raste vse mogoče drevje, tudi robida, trnje, malopridne in strupene rastline itd. Če hočemo postati sveti in se dobro pripraviti za sodni dan, moramo s premagovanjem in s potr-

pežljivostjo zatirati na duši vse slabo in je pridno izrivati. Le polagoma in s trudom je mogoče napredovati in vsaj deloma izčistiti plevel, osat, trnje in druge strupene rastline. Le z velikim trudom je mogoče doseči svetost in zveličanje. Tudi o dušnih dobrotah velja izrek: V potu svojega obraza boš jedel svoj kruh. Le s trudom dosežemo sad svetosti in sad nebeške slave.

Sv. Pavel pravi v današnjem sv. berilu, da smo postali deležni dediščine svetih v svetlobi in da nas je Kristus otel kraljestva teme. To svetloba so dobra dela in sv. čednosti, tema pa so slaba dela. Hodimo vedno v svetlobi, t. j. izpolnjujmo *božjo besedo* in *božje zapovedi*, ki nikoli ne minejo, da se tako pripravimo na sodbo.

Sveta Atanazija, katero praznujemo dne 14. avgusta, je imela prečudno prikazen. Videla je svetel oblak, a sredi oblaka izredno lepega človeka, ki je bil v žareči svetlobi. Ko je premišljevala, kaj bi ta prikazen pomenila, je zaslišala glas: «Ponižnost in krotkost je naredila, da je ta človek ves svetel in izredno lep. Če si pridobiš ti dve sv. čednosti, boš tudi ti tako svetla in lepa!»

Delajmo torej dobro, izpolnjujmo besedo Božjo in urimo se v svetih čednostih, da bomo poslednji dan vstali z lepimi in častitljivimi telesi, v svetlobi milosti božje in večne slave. Takrat bomo prav spoznali *besede* Jezusa Kr.: «Nebo in zemlja bo prešla, moje *besede* pa ne bodo prešle!»

9. Nebo in zemlja bo prešla, pa Kristusove besede ne bodo prešle. To nam bo vsem jasno zlasti sodni dan, ko se bo Božja beseda pokazala v vsej lepoti in v večni luči. Sedaj se nam zdi Božja beseda majhna, nezatna in preprosta, da je mnogi zaničujejo; zdi se nam kakor gorčično zrnce, takrat pa se nam bo zdela veličastna, vsemogočna in večna, kakor je Bog vsemogočen in večn.

*

* *

10. Božja beseda se glasi, da je Bog in da je Bog pravičen sodnik, ki dobro plačuje in hudo kaznuje. Te resnice sprejme človek v sebe, kakor sprejmi zemlja v sebe majhno gorčično zrnce. Toda te resnice morajo v našem srcu skaliti in zrasti, kakor zraste gorčično zrnce iz zemlje; te resnice nas morajo prevladati, da uravnamo vse svoje življenje, vsa svoja dela, vse svoje misli in besede po njih. Kdor po teh resnicah živi, se bo na sodni dan blestel kakor sonce in njegove slave ne bo konca. Takrat bomo spoznali resničnost Jezusovih besedi: «Moje besede ne bodo nikoli prešle.»

*

* *

11. Božja beseda se glasi, da se je Bog Sin u-
človečil, da bi nas s svojo smrtjo na križu odrešil
in večno zveličal. Teh besedi se uče že otroci iz ma-
lega katekizma, a blagor človeku ki jih sprejme v
rodovitno srce in uravnava po njih svoje misli, besede

in dejanja. Te besede bodo v njem zrastle v večno zveličanje.

*

* *

12. Božja beseda se glasi, da je človeška duša neumrljiva. To so preproste besede Božje, ki morajo pa v našem srcu skaliti, zrasti in prevladati celega človeka. Kdor prav trdno veruje to resnico, ima v srcu strah Božji, ki se bo na koncu pokazal kot najvišja modrost in se izpremenil v večno slavo.

*

* *

13. Božja beseda se glasi, da je milost Božja za zveličanje potrebna in da človek brez milosti Božje ničesar za večno zveličanje zaslužnega storiti ne more. Če nam Bog milosti ne da, se ne moremo zveličati. To je preprosta resnica, ki jo mora znati vsak človek. Toda ta resnica mora v našem srcu skaliti, zrasti in prevladati vse naše misli, besede in dejanja. Če je milost Božja za zveličanje potrebna in če se brez milosti Božje ne moremo zveličati, moramo vsak dan Boga goreče prositi in moliti, naj nam da potrebnih milosti. Vse naše življenje, mišljenje, govorjenje in delovanje mora biti nepretrgano molitev. V večnosti bomo spoznali, kako resnične so bile Jezusove besede: Nebo in zemlja bo prešla, moje besede pa ne bodo prešle!

*

* *

14. Životopis sv. Martina, škofa, je v tem oziru zelo podučen. Sv. Martin je bil sin paganskih staršev. Ko je bil še-le deset let star, je večkrat šel skrivaj v cerkev, kjer je zvesto poslušal Božjo besedo. Kar je lepega slišal si je dobro zapomnil in začel takoj izpolnjevati. Zato se je oglasil in se brez vednosti paganskih staršev vpisal v število krščanskih novincev, ki so jih v cerkvi podučevali in pripravljali za prejem sv. krsta. S petnajstim letom pa je šel k vojakom. Pri vojakihi pa ni živel razuzdano, kakor so živeli takrat drugi paganski vojaki, ampak po besedi Božji, ki si jo je dobro zapomnil. V času, ko so paganski vojaki pijančevali, igrali in počenjali bedaste reči, je sv. Martin molil v samoti in bral pobožne knjige.

Slišal je v cerkvi, da moramo bližnjega ljubiti ko samega sebe. To resnico si je dobro zapomnil, pa je ni samo v srcu hranil, ampak jo tudi zvesto izpolnjeval. Ko je srečal v hudi zimi napol nagega berača, ki ga je milo prosil vbogajme, vzame svoj plašč, ga s sabljo napol prereže in poda beraču polovico, ker ni imel denarja pri sebi.

Ta dogodbica kaže, kako je sv. Martin izpolnjeval Božjo besedo v dejanju. Take zglede so dali vsi svetniki in svetnice Božje.

Najlepši zgled nam je dala Marija, presveta Devica. Sv. cerkev jo imenuje zagrajen vrt. Marija je prelep vrt, ki v njem cvetejo razne cvetke in raste vsakovrstno sadno drevje. Marija je dobro zagrajen vrt, ki ne smejo vanj živali, ki bi cvetke potep-tale in drevje poškodovale. V Mariji ni bila Božja beseda mrtva, ampak je skalila in narastla, ker je Marija natančno izpolnjevala *besedo Božjo*. Marijin vrt je bil tako lep, da je sam Bog imel v njem ve-

selje, kakor je rekel angel: «Milost si našla pri Bogu, Marija!» Zato je bila Marija povišana za kraljico nebes in zemlje. V njej se izpolnjujejo na vse večne čase besede Kristusove: «Nebo in zemlja bo prešla, *moje besede* pa ne bodo prešle.»

*

*

*

15. Hodimo za Marijo, hodimo za svetniki in za svetnicami Božjimi! Naše srce bodi lepo zagrajen vrt, v njem naj cvetejo cvetke sv. čednosti, v njem naj bo plemenito sadje dobrih del. Na koncu bomo spoznali, kako dobro je bilo, da smo zaničevali posvetne, minljive reči, da smo zvesto izpolnjevali *Božjo besedo* v vsem trpljenju in prizanašanju z veseljem, hvaleč in vedno zahvaljujoč Boga Očeta, ki nas je otel iz oblasti teme, da smo postali otroci Božji in dediči večnega kraljestva.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

16. Zadnja nedelja po Binkoštih je zahvalnica. Zahvaliti se moramo Bogu za vse dobrote, časne in večne, ki smo jih prejeli v minulem cerkvenem letu.

Hvaležnost do Boga izvira iz ljubezni do Boga in iz ponižnosti. Hvaležen bo le on, ki ljubi Boga in ki spoznava v ponižnosti, da sam od sebe nič nima in da je vse, kar ima, le dobrota Božja. Človek, ki je prevzet in ki misli, da mu sreča, blagostanje in

zdravje, ki ga uživa, gre po pravici in da mora tako biti, kakor da bi se mu ne moglo in ne smelo slabše goditi, tak človek pozabi na hvaležnost do Boga. Še-le takrat, ko mu jame sreča, blagostanje in zdravje pešati in izginjati, še-le takrat začne spoznavati milosti božje in se začne zahvaljevati za vsako tudi najmanjšo dobroto Božjo, še-le takrat začne moliti! Kdor ve, da sam od sebe nič ni in sam od sebe nič nima, bo neprestano molil in se za vsako dobroto v ponižnosti Bogu zahvaljeval. Naše življenje bi moralo biti prav za prav neprestano molitev in neprestano zahvaljevanje. Že v zgodnjem jutru bi morali začeti z zahvaljevanjem, da nas je mili Bog po noči okrepčal in očeval, ko je toliko drugih moralo prečuti brez spanja v žalosti in bolečini, ko se je toliko naših bratov moralo s smrtjo bojevati, ko je toliko ljudi umrlo, morda se celo vekomaj pogubilo ali bilo obsojenih v vice. Zvečer bi morali dan končati spet z molitvijo in z zahvaljevanjem za vse dobro, ki smo ga prejeli od Boga po dnevu na duši in na telesu. Še bolj pa se moramo zahvaljevati ob koncu leta za vse mej letom prejeto dobro.

*

* *

17. Kako ljuba je Bogu hvaležnost, nam dokazuje ta-le dogodbica, ki jo beremo v evangeliju (Luk. 17): Jezus je hodil po Samariji in Galileji. Prigodilo se je pa, ko je šel v neko vas, da mu je prišlo naproti deset gobavih mož, kateri so od daleč postali in začeli klicati: «Jezus, učenik, usmili se nas!» Ko jih je zagledal, je rekel: «Pojdite in skažite se duhovnom!» Prigodilo se je pa, da so bili očiščeni

mej potjo, ko so šli k duhovnom. Toda le eden izmed njih se je vrnil in je z velikim glasom Boga častil, je padel na obraz pred Jezusove noge in se mu je zahvaljeval. In ta je bil Samarijan. Jezus pa je rekel: «Ali jih ni bilo deset očiščenih? Kje je onih devet? Nihče se ni znašel, da bi se bil vrnil in Bogu čast dal, kakor ta ptujec?» In mu je rekel: «Vstani in pojdi, ker tvoja vera ti je pomagala!»

Ta zgled nam kaže, kako moramo biti Bogu hvaležni za vse dobrote, katere dobimo od Njega. Hvaležnost je Bogu zelo ljuba, kakor je bilo Jezusu ljubo, da se je gobavi vrnil in Bogu čast dal z zahvaljevanjem za dobroto. Brez dvojbe je Jezus temu gobavcu potem še drugih dobroto izkazal na duši, ker mu je rekel: Vstani in pojdi, tvoja vera ti je pomagala.

Naj navedem prekrasen zgled Bogu hvaležnega svetnika iz kapucinskega reda, namreč sv. Feliksa, ki je bil v tem redu le preprost brat ki je za samostan miloščino nabiral po rimskih ulicah in ki ga praznujemo dne 21. maja. Bil je ponižen, da je na hrbtu nosil v vreči nabrane darove domov. Včasih je toliko nabral, da se mu je hrbet upogibal. Ob takih priložnostih si je sam sebi govoril: *Kapucinski osel*. Po mestu jih je moral veliko grenkih preslišati, a njegovo geslo za dobro in slabo je bilo vedno: *Deo gratias*, t. j. Bog bodi zahvaljen! Štirideset let je opravljal po rimskih ulicah službo kapucinskega berača. Ko je bil že star, ga je neki kardinal vprašal, zakaj ne stopi v pokoj. Sv. Feliks pa mu je odgovoril: «*Vojak mora z orožjem v roki umreti in osel pod svojim tovorom poginiti.*»

Pobiral je miloščino za samostan, pa jo tudi drugim delil. To so mu dovolili njegovi predstojniki,

ki so poznali njegovo razsvetljenost. Za vsakega lačnega je imel pripravljen grižljaj kruha, košček sira ali kaj sadja v vreči. Če je izvedel za tega ali onega siromaka, ki je trpel pomanjkanje, je beračil zanj po hišah tako srčno, milo, genljivo, pa včasih tako smešno, da je obudil jok in smeh, pa so mu le morali dati. Če so mu pa kje vrata pokazali in ga odgnali, je vendar le rekel: Deo gratias, t. j. Bog bodi zahvaljen! pa je še molil za blagoslov božji nad tisto hišo. Posebno ljubezen je gojil do otrok in malih učencev. Kjerkoli so ga otroci zagledali, so ga začeli pozdravljati: Deo gratias, brat Feliks! Trumoma so se okolu njega gnetli, poljubovali mu roke, prijemale ga za obleko in se obešali za njegov kapucinski pas, on pa jih je božal in popraševal, ali so se kaj pridno učili, ali radi ubogajo in molijo in je ž njimi zapel kratko pesmico. Ko so lepo odpeli, jih je pohvalil in je smehljaje se v rajskem veselju odšel naprej vedno ponavljaše svoj: Deo gratias! Čeprav je bil le navaden brat in kapucinski berač, je vendar tako lepo govoril in pridigoval, da je mnogo ljudi izpreobrnil in odvrnil od greha. Večkrat je v svoji preprostosti rekel: Moj nauk obsega le šest črk, pet rdečih in eno belo, t. j. pet ran Kristusovih in belo, t. j. deviško Devico Marijo. Najbolj plemenito gospodo je sv. Feliks imenoval le svoje brate in sestre. Radi njegove preprostosti so ga spoštovali najvišji gospodje, kardinali, papeži in drugi.

Za vse je bil hvaležen in je vedno ponavljal svoj: Deo gratias, t. j. Bog bodi zahvaljen! Slikajo ga z detetom Jezusom v naročju. To pa je bilo takole: Ko je bil nekega dne v cerkvi in je v srcu čutil gorečo ljubezen do Jezusa, je tekel pred veliki

oltar, kjer je bila podoba M. B. z detetom Jezusom in milo prosil nebeško Gospo, naj mu da v naročje samo za trenotek ljubo dete, kakor je je starčku Simeonu podala v naročje. In glejte, Mati Božja mu res položi dete v naročje.

Delal je tudi prave čudeže, a, pri vsem tem je bil vedno ponižen, da ni mogel trpeti, da bi ga bil kdo kaj hvalil ali častil, ker je vedno ponavljal: Deo gratias, t. j. Bog bodi zahvaljen!

Ko je ležal smrtno bolan na postelji in so mu obiskovavci želeli še zdravja, je odgovarjal: «O nikakor ne! Videli boste, da samostanski oasel več ne shodi.» Prenašal je vse bolečine v bolezni z angel-sko potrpežljivostjo in njegove zadnje besede so bile: Deo gratias, t. j. Bog bodi zahvaljen.

*

*

*

18. Posnemajmo ga v hvaležnosti! Danes stojimo na robu leta. Koliko dobrot smo prejeli v tem letu! Preštejte zvezde, če morete! Tako ne moremo prešteti dobrot, ki nam jih je Bog izkazoval mej letom. Zato je nad vse pravično, da se danes Bogu zahvalimo za vse dobrote. Sv. Pavel nam kliče: V vseh rečeh se zahvaljajte, zakaj to je volja Božja v Kristusu Jezusu do vas vseh (I. Tes, 5, 18).

Bodimo Bogu hvaležni, ker le tako bomo vredni, da nas bo Bog z novimi dobrotami obsipal v prihodnjem letu. Recimo Bogu s sv. Feliksom prav iz srca: Deo gratias! Bog bodi zahvaljen za vse, kar si meni izkazal v minulem letu! Deo gratias za vse dušne dobrote in milosti, Deo gratias za vse sv. zakramente, ki smo jih prejeli v minulem letu, Deo

20. Sv. Pavel nas opominja, da bodimo rodovitni v vsakem dobrem delu. Žal pa, da je na svetu vedno dobro s slabim namešano, Imamo veliko dobrega, pa tudi veliko slabega in večkrat veliko več slabega. Imamo veliko lepih zgledov, pa tudi veliko slabih.

Že v rajju je bilo tako. Bilo je drevo življenja, t. j. večnega življenja in drevo spoznanja dobrega in hudega, t. j. drevo smrti. Že prvi starši so jedli od drevesa smrti, so grešili in izgubili obleko nedolžnosti in svetosti. Posledice tega greha so bile strašne za prve starše in za ves človeški rod, Zavladala je smrt in veliko gorja. Takrat so se prvim staršem oči odprle, da so spoznali resnico: Nebo in zemlja bo prešla, pa Božja beseda ne bo prešla.

Že v rajju je bilo torej dobro in slabo: drevo življenja in drevo smrti. Dokler so naši prvi starši jedli od drevesa življenja, se jim je dobro godilo, ko so pa okusili od drevesa smrti, se jim je začelo slabo goditi in vse gorje na duši in na telesu je prišlo nad nje.

Tako se že od začetka deli ves človeški rod v dva tabora, v slabe in dobre. Prvi tabor je zbran pod drevesom smrti in uživa sadje smrti. Na tem drevesu leži zapeljiva kača — hudobni duh, ki kliče ljudi skupaj in jih vabi, naj uživajo sadove smrti: nečistovanje, nesramnosti, preklinjevanje, nevoščljivosti, prevzetnosti, laži, tatvine in druge tem podobne reči. Hudobni duh jim kliče: Pridite k meni vsi in trgajte lepa, sladka: jabolka, jejte, da boste kakor Bog! Zakaj vam to prepoveduje Bog, zakaj vam prepoveduje Kristus, kaj bi vam ukazovali papež, kaj škofje in duhovniki? Kaj se obotavljate, jejte, da boste kakor Bog! Okolu hudobnega duha so zbrani

nečistniki, nevoščljivci, preklinjevalci, prevzetneži, lažniki, obrekovavci, tatje, sleparji in drugi. Njih konec je smrt, smrt na duši in na telesu.

*

* *

21. Drugo drevo je drevo življenja ali drevo Kristusovo. Tudi to drevo razteza veje po celem svetu. Majhno je bilo sicer od začetka, a polagoma se je raztegnilo po celem svetu in se imenuje Katoliška cerkev. Od tega drevesa prihajajo vse milosti in vsi blagoslovi. Tu smo prejeli odpust izvirnega greha, tu sv. Duha pri sv. birmi, tu dobivamo kruh za večno življenje, tu odpust vseh grehov, ker je Kristus dal oblast grehe odpuščati le svoji sv. cerkvi, tu je sploh vse dobro za posameznike, družine in cele narode.

*

* *

22. Kristus nam kliče: «Pridite vsi k drevesu življenja. Jejite od tega drevesa! Kdor bo od tega drevesa jedel, bo živel vekomaj in če tudi umrje, bo živel.» Vse, karkoli je dobrega in svetega, prihaja od tega drevesa, ker tu je Kristus, tu naslednik sv. Petra, škofje in duhovniki. Od tu nam prihajajo vsi blagoslovi. To drevo je zares drevo življenja. Kdor se hoče zveličati, mora jesti od tega drevesa, ker tu se delijo v Jezusovem imenu sv. zakramenti in blagoslovi v večno in časno srečo.

*

* *

23. Da pa vse to dobro res dosežemo, imeti moramo *zaupanje* v Kristusa, v njegove namestnike, v njegove sv. zakramente in blagoslove,

Kristus zahteva *zaupanje*. Bila je žena, ki je na krvotoku trpela dvanajst let, pa je od zadaj pristopila in se doteknila roba Jezusovega oblačila, zakaj rekla je sama pri sebi: «Ako se le dotaknem njegovega roba, bom zdrava.» Jezus pa se je obrnil in ko jo je videl, je rekel: «*Zaupaj*, hči, tvoja vera ti je pomagala!» In ozdravljena je bila žena od tiste ure. Kristus je videl njeno vero in zaupanje, zato jo je pohvalil: «*Zaupaj*, hči, tvoja vera ti je pomagala (Mat. 9).»

Tako vero in tako zaupanje moramo imeti tudi mi. Kakor nas ta zgled uči, moramo najprej iskati pomoči pri Bogu, pri Kristusu, pri njegovih namestnikih, pri sv. cerkvi, pri sv. zakramentih, zlasti pri zakramentu sv. Rešnjega Telesa in pri cerkvenih blagoslovih. Tu iščimo sreče za svojo hišo, za družino, za otroke, za polje, njive in travnike, za živino itd.

Nekdaj so imeli ljudje veliko večje zaupanje v Boga in v Kristusa in so o vseh prilikah prosili Božjega blagoslova. Bili so prepričani, da dobro prihaja samo od Boga, od Kristusa in od njegove sv. cerkve.

*
* *
*

24. Srečni so bili naši prvi starši, dokler so jedli od drevesa življenja, a nesrečni so postali takoj, ko so se obrnili k drevesu smrti.

To se ponavlja v vseh časih, kakor nas uči izkušnja. Človek je srečen, dokler se drži drevesa življenja, a postane nesrečen takoj, ko se začne odvracati od Boga, od Kristusa in njegove sv. cerkve in se začne obračati k drevesu smrti, t. j. k slabemu, k uživanju svetnega veselja, k prevzetnosti, lenobi itd. S takim življenjem kliče nase, na svojo družino in na svoje imetje le prokletstvo Božje.

*

* *

25. Ljudje se tožijo, da je slabo na svetu, da je veliko nesreč, slabih letin, toda sami so krivi, ker nimajo prave vere in zaupanja v Boga in v Kristusa, ki edini more zares pomagati. Ko bi vsi resnično izpolnjevali *besedo Božjo*, bi se solzna dolina izpremenila v raj. Držimo se torej drevesa življenja in izpolnjujmo besedo Božjo, živimo spodobno, rodovitni v vsakem dobrem delu, kajti vse, kar je posvetnega in slabega bo prešlo, kar pa je dobrega in Božjega ne bo nikoli prešlo: Nebo in zemlja bo prešla, *Kristusove besede* pa ne bodo nikoli prešle.

*

* *

*

*

*

*

*

*

26. Sv. Pavel opominja v pismu do Kološanov vse ljudi, naj bi spodobno živeli, v vsem Bogu všeč, rodovitni v vsakem dobrem delu. Ta opomin velja za vse stanove, Bodimo katerega koli stanu, gospo-

darji ali delavci oziroma delavke, kmetje ali roko-
delci, učeni ali preprosti, vsi moramo vsak po svo-
jem stanu tako živeti, da se zveličamo.

Kristus je obljubil, ko se je prikazal sv. Margari-
riti Alacoque, da bo dal vsakemu potrebnih milosti,
da bo lahko izpolnjeval dolžnosti svojega stanu,
če bo častil Njegovo *presveto Srce*. To je prva ob-
ljuba.

*
* *

27. Nekoč se je prikazal v sv. hostiji v nebe-
škem sijaju, s peterimi ranami, ki so bile tako svetle
kakor sonce. Od njegovih prsi so prihajali ognjeni
plameni. Zdelo se ji je, da so njegove prsi prava og-
njena peč. Zdajci so se prsi odprle in videla je nje-
govo presveto Srce, iz katerega so kakor iz ognja
prihajali plameni. Kristus se ji je takrat potožil, da
so mu ljudje nehvaležni. On je pokazal nasproti
njim neskončno ljubezen in se je zanje iz ljubezni
popolnoma žrtvoval, ljudje pa mu vračajo samo ne-
hvaležnost. Ukazal jej je, naj gre k sv. obhajilu
vsak prvi petek v mesecu. Kasneje jej je v prikazni
razodel celò, da se bo vsakdo po njegovi milosti
gotovo zveličal, kdor bo po vrednem prejemal
sv. obhajilo zaporedoma devet mesecev vsak prvi
petek. To je dvanajsta obljuba, o kateri govorimo
na drugem mestu,

* *
*

28. Jezus se je sv. Margariti večkrat prikazal
na razne načine in ob raznih priložnostih. Ob teh
priložnostih jej je razodel različne obljube, ki so vse

zapisane v njenih spisih in ki jih navadno štejemo dvanajst.

Oglejmo si nekoliko bolj natanko prvo obljubo, ki se glasi: *Dal bom vse milosti, katere potrebujejo v svojem stanu*, kajti ta obljuba je v zvezi z opominom sv. Pavla v pismu do Kološanov (1, 9 - 14), «da moramo spodobno živeti, v vsem Bogu všeč, rodovitni v vsakem dobrem delu.» Bog želi, da izpolnimo dolžnosti svojega stanu in da lepo napredujemo, v vsem Bogu všeč, rodovitni v vsakem dobrem delu, ker nebo in zemlja bo prešla, *beseda Božja* pa ne bo prešla.

Vsak človek ima v svojem stanu svoje težave in bridkosti. Večkrat že omaguje pod težo težke butare, ki mu je naložena. V naših časih tlači nekatere stanove brezposelnost in veliko siromaštvo, pa mili Jezus nas tolaži po sv. Margariti Alacoque, ko obljublja pomoč in milost vsem, ki njegovo presveto Srce časte z besedami: *Dal jim bom vse milosti, ki jih potrebujejo v svojem stanu.* Jezusovo Srce ima že pripravljene vse milosti in pomoči, ki jih potrebujemo.

Pogoj je, *da častimo presv. Srce.* Kaj se to pravi? Častiti Srce Jezusovo se pravi proslavljati je ne-le z besedo, ampak z dejanji izpolnjeva je njegove zapovedi in želje, prositi je goreče pomoči in posvetiti se njemu popolnoma. Kdor hoče od Srca Jezusovega dobiti pomoč mora sveto živeti, sv. zakramente prejemati in goreče prositi in moliti. Kdor to dela, dobi prav gotovo obilnih milosti in pomoči od Srca Jezusovega. To je obljuba Jezusova, kakor pravi sv. Margarita Alacoque.

29. Ta obljuba Jezusova se popolnoma ujemlje s sv. evangelijem: V sv. evangeliju beremo besede Jezusove: «*Prositate in boste prejeli.*» — Kdor išče, najde.» — Kdor trka, se mu odpre.» — Če kdo izmed vas prosi očeta kruha, ali mu bo dal kamen? ali če prosi ribe, mu bo li dal namesto ribe kačo? Ali če ga prosi jajca, mu bo li dal škorpijona? Ako znate tedaj vi, ki ste hudobni, dobre darove dajati svojim otrokom, koliko bolj bo vaš Oče nebeški dal dobrega duha njim, ki ga prosijo.» — «Ko bi kdo izmed vas imel prijatla in bi k njemu šel o polnoči in mu rekel: Prijatelj, posodi mi tri hlebe, ker je moj prijatelj prišel k meni s pota in nimam kaj predenj položiti in bi oni znotraj odgovoril in rekel: Ne delaj mi nadlegé, vrata so že zaprta in moji otroci so z menoj v sobi, ne morem vstati in ti dati. In ako oni le še trka, povem vam, četudi ne bi vstal in mu dal, ker je njegov prijatelj, bo vendar zavoljo njegove nadležnosti vstal in mu dal, kolikor potrebuje. Zato vam povem: Prositate in se vam bo dalo, iščite in boste našli, trkajte in se vam bo odprlo; zakaj sleherni, ki prosi, prejme; in kdor išče najde in kdor trka, se mu odpre (Luk. 11).»

Te besede Kristusove potrjujejo dejanja: Kananajska žena je nekoč vpila za Jezusom: «Usmili se me, Gospod, Sin Davidov, moja hči veliko trpi od hudobnega duha.» Njegovi učenci so pristopili k Jezusu in ga prosili: «Odpravi jo, ker vpije za nami.» On pa je odgovoril in rekel: «Nisem poslan, kakor le k izgubljenim ovcam Izraelove hiše.» Ona pa je stopila predenj in ga molila: «Gospod, pomagaj mi!» On pa je odgovoril: «Ni prav jemati kruha otrokom in ga metati psom.» Ona pa je rekla: «To je da, Gospod, saj tudi psički jedó drobtine, katere

patlajo od mize njih gospodov.» Tedaj je Jezus takoj odgovoril: «O žena, velika je tvoja vera. Zgodi se ti, kakor hočeš.» In njena hči je bila zdrava od tiste ure.

Neka žena, ki je dvanajst let trpela na krvotoku, je pristopila od zadaj in se doteknila le roba Jezusovega oblačila, zakaj rekla je sama pri sebi: «Ako se dotaknem le njegovega oblačila, bom zdrava.» Jezus pa se je obrnil in ko jo je videl, je takoj rekel: «Zaupaj, hči, tvoja vera te je ozdravila.» In žena je bila zdrava od tiste ure. Prav tako je Jezus takoj uslišal prošnje desetih gobavcev. Ko je prišel namreč Jezus v neko vas, mu je prišlo naproti deset gobavih mož, kateri so od daleč postali in dvignili glas: «Jezus, učenik, usmili se naš.» In ko jih je zagledal, je rekel: «Pojdite, skažite se duhovnom.» In prigodilo se je, ko so šli, so bili očiščeni. (Luk. 17, 12).

Vsi ti zgledi dokazujejo, da Jezus rad takoj usliši naše prošnje, posebno še, če ga prosimo milosti, ki so potrebne za izpolnjevanje dolžnosti našega stanu.

*

* *

30. Pa bi utegnil kdo reči: Če je že v sv. evangeliju zapisano, da Jezus vsako dobro molitev usliši in zlasti še molitev za milosti, ki so potrebne našemu stanu, čemu je Jezus še posebe dal sv. Margariti to obljubo, ki se glasi: «*Njim, ki bodo častili moje Srce, bom dal vse milosti, ki jih potrebujejo v svojem stanu?*»

Na to treba odgovoriti, da je obljuba, ki jo je Jezus dal sv. Margariti *posebna* obljuba. Njim,

ki častijo Srce Jezusovo, daje Jezus *posebnih* milosti in *obilnih* milosti, da dolžnosti svojega stanu natančno in sveto izpolnjujejo, kakor so jih izpolnjevali svetniki. Te obilne milosti dobivajo ti, ki goreče častijo presveto Srce Jezusovo in je prav goreče prosijo.

*
* * *

31. Častiti presveto Srce pa moramo zlasti s prejetjem sv. zakramentov, posebno z vrednim sv. obhajilom. Svetniki in svetnice so goreče častili presveto Srce v najsvetejšem zakramentu. Sv. Margariti Alacoque se je Jezus prikazoval navadno le v najsv. zakramentu.

Tudi v Lurdu se gode čudeži ne toliko z vodo čudežnega studenca, ampak največkrat, ko nesejo mimo bolnikov najsv. zakrament. Marija torej želi, naj bi ljudje vedeli, da prihajajo vse milosti iz enega studenca, t. j. od Jezusovega Srca, ki je pričujoče v najsv. zakramentu.

*
* * *

* * * *

32. Imamo prav *posebno obljubo* Jezusovo: «Njim, ki bodo častili moje Srce, bom dal vse milosti, katere potrebujejo v svojem stanu.»

Tako bodo lahko spodobno živeli, v vsem Bogu vseč, rodovitni v vsakem dobrem delu.

Ta obljuba je zelo dragocena zlasti v našem času, ko ima vsak človek v svojem stanu težke dolžnosti, ko tlači zlasti delavsko ljudstvo brezposelnost in veliko siromaštvo, ko je tako težko preživljati družine in «spodobno živeti, v vsem Bogu všeč, biti rodovitni v vsakem dobrem delu,» kakor se izraža sv. Pavel v pismu do Kološanov. Obljuba Kristusova je trdna in kdor v resnici časti Srce Jezusovo, bo prav gotovo dobil vseh potrebnih milosti, da bo po svojem stanu spodobno živel in dosegel časno in večno blagostanje.

*
* *

33. Sv. apostoli so bili večkrat v hudih stiskah, toda milost Božja je vse premagala. Ljubezen do Jezusa je bila nepremagljiva. Ko jih je veliki zbor judovski dal poklicati in jim je bilo rečeno: «Trdo smo vam zapovedali, da ne učite o Jezusu in glejte, napolnili ste Jeruzalem s svojim ukom in hočete na nas spraviti tega človeka (Jezusa)», je sv. Peter neustrašno vstal in izjavil: «Boga je treba bolj slušati, kakor ljudi. Bog naših očakov je obudil Jezusa, ki ste ga vi na les obesili in umorili. Tega je Bog postavil poglavarja in Zveličarja, da da pokoro Izraelu in odpust grehov. In mi smo priče teh reči in sv. Duh, ki ga je Bog dal vsem, ki so mu pokorni (Dej. ap. 5).»

Tako neustrašno je sv. Peter govoril. Kdo mu je dal to moč in ta pogum? To je storila milost Božja, ki mu jo je Jezus podelil v obilni meri po prihodu sv. Duha, ki je duh njegovega Srca.

Prav tako si ne moremo drugače razlagati poguma in moči prvih kristjanov, ki so neustrašno trpeli najgrozovitejše muke zavoljo sv. vere in Jezusa in so paganom tako pogumno odgovarjali, da so se ti čudili, od kod njih neustrašnost. To moč jim je dajala ljubezen do Jezusa.

V životopisu sv. Evlogija, ki ga praznujemo dne 11. marca, beremo naslednjo dogodbo: Mohamedani, ki so takrat, t. j. v devetem stoletju, vladali v Španiji, so ulovili škofa v Toledu sv. Evlogija in sveto deklico Leokricijo. Oba so pretepali. Ker se sv. škof ni vdal, so mu odsekali glavo. Sedaj so upali, da bodo deklico pregovorili, a deklica je pogumno odgovarjala in neustrašno sprejela smrtno obsodbo.

Kdo je dajal sv. Evlogiju in tej deklici poguma in moči? Sv. Duh, ki je duh Jezusovega presvetega Srca, jim je dajal milost, da so mogli prenašati najhujše trpljenje.

*

* *

34. Če je Kristus dajal tolike milosti sv. mučencem in mučenkam, ali ne bo dal tudi nam milosti, ki jih potrebujemo v svojem stanu, ako goreče častimo njegovo presveto Srce in je goreče prosimo? To je prav gotovo, saj je to obljubil vsem, kakor beremo v svetem evangeliju. Dal nam bo, če bomo častili njegovo presv. Srce, ne le navadnih milosti za naš stan, ampak obilnih milosti, kakor je obljubil sv. Margariti Alacoque: *«Njim, ki bodo častili moje Srce, bom dal vse milosti, katere potrebujejo v svojem stanu.»*

*

* *

35. Bog nas sedaj tepe z raznimi nadlogami in kaznimi, ker ne živimo prav, toda poskusimo vsi in začnimo goreče častiti presv. Srce in videli bomo velike čudeže. Naj bo naš stan kateri koli, bodisi da smo gospodje ali služabniki, kmetje ali rokodelci ali učitelji — za vse so v Srcu Jezusovem pripravljene milosti in pomoči za časno in večno srečo.

Pobožnost do najsvetejšega Srca Jezusovega obsega vse, kar nam sv. Pavel v pismu do Kološanov priporoča, Kdor goreče časti presv. Srce Jezusovo, izpolnjuje vso postavo, preroke in vso Božjo besedo, o kateri je rekel Kristus: Nebo in zemlja bo prešla, a moje besede ne bodo nikoli prešle.

Vse to nam je že po sv. evangeliju obljubljeno. Jezus pa je še posebe obljubil sv. Margariti Alacogue, da bo dal vsakemu, ki bo častil njegovo Srce obilnih milosti, ki so potrebne za natančno in vestno izpolnjevanje vseh dolžnosti. Ko bomo prišli na konec svojega življenja in v večnost, bomo spoznali, da je vse drugo bilo ničemurnost in da je vse minulo razen tega, kar smo storili po Božjih zapovedih in po željah najsv. Srca Jezusovega.

*

* *

*

*

*

*

*

*

36. «Nebo in zemlja bo prešla, moje besede pa ne bodo prešle.» Resničnost teh besedi se bo najbolj pokazala, ko se bo sodni dan res vse premenilo: nebo in zemlja.

V sv. Pismu je marsikaj zapisano o stiskah in strahotah na koncu sveta. Dobro je, da tudi te reči preišljujemo in da se čuvamo greha, kajti vsak greh tudi najmanjši, kliče maščevanje in ne vemo ne ure ne dneva.

*

*

*

37. Pred vsem vemo iz ust samega Jezusa Kristusa, da bo na koncu sveta med ljudmi strašna spatenost in grozna nevera. Kristus pravi o koncu sveta tako-le: «Kakor se je godilo v dnevih Noetovih, se bo godilo tudi v dnevih Sinu človekovega», t. j. ob drugem prihodu Jezusovem na sodni dan. Ljudje so pili in jedli; so se ženili in možili, ko je šel Noe v ladjo; in potop je nastopil in vse pokončal. Prav tako se je godilo v dnevih Lotovih: So jedli in pili, kupovali in prodajali, sadili in zidali. Tisti dan pa, ko je Lot šel iz Sodome, je začelo dežiti ogenj in žveplo in jih je vse pokončalo. Tako bo tisti dan, kadar se bo (vdrugič) Sin človekov razodel.»

To nam je povedal sam Jezus Kristus.

Sv. Janez evangelist pravi v bukvah, ki se imenujejo Razodetje, da bo na koncu sveta za kratek čas satan razvezan, da bo ljudstva strašno našuntal proti Kristusovi cerkvi. Teh brezvercev, ki se bodo bojevali proti Kristusu, bo ko peska in trave. Vsi ti besni in satanski sovražniki se imenujejo z eno besedo: *Antikrist*.

Iz besedi sv. Pavla v drugem pismu do Tesaloničanov sklepamo, da bo zlasti eden, ki bo vodil vso to vojsko proti Kristusovi cerkvi, kajti sv. Pa-

vel pravi: «In tedaj se bo razodel tisti hudobnež, katerega bo Gospod Jezus umoril z dihom svojih ust», t. j. z največjo lahkoto, z eno samo besedo ali pa kakor bi pihnil (II. Tes. 8). Na podlagi teh besedi sv. Pavla smo opravičeni verovati, da bo ob koncu sveta vstal poseben voditelj vseh antikristov, t. j. poseben hudobnež, ki se bo imenoval Antikrist, ki bo vse ljudstvo našuntal proti sv. cerkvi.

Sv. Janez imenuje v Razodetju Antikrista *zver*, ker da bo imel zverinsko naravo in zverinsko hudobijo v preganjanju dobrih kristjanov in Kristusove cerkve.

*

* *

38. Marsikatero reč, ki se tukaj naznanja, že vidimo uresničeno. Vrnili so se marsikje Noetovi časi, tudi Lotovi časi, ko so ljudje uganjali v Sodomi in Gomori strašne nečednosti in *v nebo vpijoče grehe*, se že prikazujejo. Brezbožnost in spačenost se širi tudi mej krščanskim ljudstvom. Tudi antikristi se pojavljajo, ki strašno preganjajo dobre kristjane, zlasti duhovščino in redovništvo obojega spola. Kar so delali s kristjani, z duhovniki, redovniki in redovnicami v Rusiji in Španiji presega vse meje. Zver se torej že prikazuje. Ne vemo sicer, kedaj bo sodni dan, ker nam Kristus tega ni razodel, a previdni moramo biti, ker ta dan bo prišel *kakor tat*, ko bomo najmanj mislili.

Izkušnja v Španiji in v Rusiji nas uči, da se tista zver prikazuje ne-le v moških, marveč tudi v ženskah. Najhujše zverine v Rusiji in v Španiji so bile nekatere satanske ženske. To so antikriste, ka-

terih se moramo čuvati. Zato moramo v sv. cerkvi skrbeti, da se tudi ženstvo druží v bratovščine in društva, da tudi ženstvo pridno prejema sv. zakramente, da ne zabrede v satanske mreže. To je zelo važno, kajti ženstvo vzdržuje lepo krščansko vzgojo v družinah in dokler imamo dobre družine, se ni treba bati satanske zveri, ki bi potegnila ljudi v večno pogubo.

*
* *
*

39. V bukvah Razodetja beremo, da bo tista človeška zver, v kateri bo sam satan, delala tudi znamenja ali čudeže, da bi premotila ljudi in jih pridobila za pekel in da bo dosegla, da bodo neumni in nadraženi ljudje molili in častili kot Boga (Razod. 13, 12) neko višjo zver, ki je prej gospodovala, pa je bila ranjena in se ji je rana zacelila.

Tudi te prežalostne reči se deloma že pojavljajo v naših časih. Ljudje zapuščajo zdrave nauke sv. vere in se vdajajo vražam in lažem. Krivi preroki slepijo s spiritističnimi znamenji, z vrtečimi se mizami, z odgovori duš že davno mrtvih, kar je vse več ali manj satansko sleparstvo.

*
* *
*

40. Sv. Janez pravi, da bo tista zver prisilila ljudi, da bodo seboj nosili podobo tiste višje zveri in da jo bodo molili. Kdor ne bo imel znamenja ali

imena te satanske zveri ali njene številke, ta ne bo mogel ne kupovati ne prodajati (Razodetje 13, 17).

To znamenje ali ime te zveri in število njenega imena, ki se brez njih ne more nič kupovati ne prodajati, je *denar*, ki ga bodo sejali in ž njim ljudi zavajali v greh in v odpad od sv. vere in Kristusove cerkve. Z denarjem bodo ljudi stiskali in odirali z visokimi obrestmi pri posojilih. Denarja se bo satan posluževal, da bo vse ljudstvo spačil in si podvrgel (Razodetje 13, 15).

Tudi ta satan, t. j. pohlep po denarju in bogastvu se v vseh časih več ali manj pojavlja mej nami. Bodimo pozorni, da nas ne zavede, ker ne vemo ne ure ne dneva. Denar in bogastvo nas prav lahko zavede k raznim krivicam, h krivim prisegam, k zanemarjanju verskih dolžnosti in k izdajstvu. Satan se poslužuje vseh mogočih sredstev in pripomočkov, da bi si pridobil več prijateljev in somišljenikov. Danes so razmere že take, da bi marsikdo za antikristov denar izdal vero in Kristusa. Bodimo torej na straži, kakor nas sam Kristus opominja: «Tistega dneva pa in ure nihče ne ve, tudi ne angeli nebeški, ampak sam Oče... Čujte tedaj, ker ne veste, katero uro bo vaš Gospod prišel. To pa vedite, da ko bi vedel hišni gospodar, katero uro pride tat, bi gotovo čul in bi ne pustil podkopati svoje hiše. Bodite torej tudi vi pripravljeni, ker ob uri, ki je ne veste, bo Sin človekov prišel... Blagor hlapcu, katerega njegov gospod najde tako delujočega, ko pride. Resnično, povem vam, da ga bo postavil čez vse premoženje. Ako pa reče malopridni hlapec v svojem srcu: «Moj gospod odlaša priti» in začne tepsti svoje sohlapce, pojedati in piti s pijanci, bo prišel gospod tega hlapca ob dnevu, ko se ga

ne nadja in ob uri, ki je ne ve in ga bo odločil ter mu delež dal s hinavci. Tam bo jok in škripanje z zobmi (Mat. 24, 36 in dalje).» Te besede ne veljajo le za sodni dan, ampak tudi za smrtno uro, ko bo pri prvi sodbi že tudi druga odločena.

*

* *

41. Proti koncu sveta bodo vstajali narodi proti narodom, kraljestva proti kraljestvom. V mnogih krajih bodo potresi, lakot mej ljudstvom in velike revolucije (Mark 13, 8). Kristus je rekel apostolom: «Tiste dni bodo take stiske, kakršnih ni bilo od začetka stvari... Ako vam kdo takrat poreče: Glejte, tukaj je Kristus, glejte tam! ne verujte; zakaj vstali bodo krivi Kristusi in krivi preroki in delali čudeže, da bi zavedli, ako bi bilo mogoče, tudi izvoljene. Vi tedaj glejte! Glejte, vse sem vam povedal.»

Vse te besede Jezusove so zapisane v sv. Pismu nam v svarilo. Marsikaj že vidimo z lastnimi očmi, marsikaj se bo še-le zgodilo, zakaj Kristus je rekel: To se mora zgoditi, toda ni še konec. To je začetek nadlog. Ljudje, ki bodo poslednje dni živeli, bodo v teh strašnih nadlogah delali pokoro, kajti za te, ki bodo takrat živeli ne bo več vic. Zato molimo v apostolski veri: Od ondod bo prišel sodit živih in mrtvih. Kdo so tisti živi? To so ljudje, ki bodo dočakali sodni dan. Po sodnem dnevu ne bo več vic, ampak le pekel ali nebesa.

*

* *

42. Sv. Pismo nam tudi zatrjuje, da se bo sv. evangelij oznanjeval še pred sodnim dnevom vsem narodom celega sveta. Do sedaj imamo še v Aziji, Afriki in drugod nekatere kraje, kjer se sv. evangelij ni še oznanjeval. Ker se bo proti sodnemu dnevju sv. evangelij oznanjeval že vsem narodom, je iz tega razvidno, da bo spačenost, ki bo zavladata proti sodnemu dnevju, mej *krščanskimi* narodi, katere bo Antikrist zavedel na kriva pota (Mark 13, 10).

*
* *

43. Ustno izročilo, ki temelji na svetem Pismu, se tudi glasi, da se bo vrnil prerok Elija, ki je živel v devetem stoletju pred Kristusom, o katerem pravi izročilo, da ni umrl, in da se bo bojeval za Kristusa in za krščansko ljudstvo v poslednjih dneh. Prerok Elija je živel v času, ki je bil po spačenosti ljudstva podoben poslednjemu času. Bojeval se je z veliko gorečnostjo za izraelsko ljudstvo. Bog ga je vzel, kakor razlagajo nekateri, živega s tega sveta in ga živega ohranil, da se bo poslednji čas bojeval zoper Antikrista, zoper Kristusove sovražnike in zoper sovražnike krščanskega ljudstva. To mnenje o vrnitvi preroka Elije potrjujejo mnogi sv. očetje. Ta nauk je tudi Jezus sam potrdil, kakor menijo mnogi bogoslovci. Ko so ga apostoli o tem vprašali, je odločno rekel: «Elija bo prišel in vse poravnal, t. j. bo Jude pripeljal v Božjo cerkev.

*
* *

44. Sv. Pismo nam zatrjuje za trdno, da se bodo po izpreobrnitvi drugih narodov tudi Judje pred sodnim dnevom izpreobrnil k svojemu Zveličarju. Tako-le pravi sv. Pavel: «Nočem namreč, bratje, da bi vam bila neznana ta okolnost... da je slepota prišla na en del izraelskega ljudstva, dokler ne pride v cerkev polno število ajdov in tako bodo vsi Izraelci zveličani (Rim, 11, 25).» Kristus je rekel: «Judje bodo padali pod mečem, ujeti bodo med vse narode razkropljeni in Jeruzalem bodo neverniki teptali, dokler se časi nevernikov ne izpolnijo (Luk, 21, 24).»

*

*

*

45. Po tisti splošni spačenosti in stiski, ki jo bo povzročil Antikrist v zadnji dobi človeškega rodu, se bodo začela prikazovati znamenja na soncu, mesecu in zvezdah. Sonce bo otemnelo, mesec ne bo dajal svetlobe, zvezde bodo padale z neba in vse moči nebeške se bodo gibale (Mat, 24, 29). Sv. Luka dostavlja še, da bo mej narodi velika stiska zavoljo strašnega šumenja morja in valov in da bodo ljudje koprnili od strahu in čakanja tega, kar ima čez ves svet priti.

*

*

*

46. Iz sv. Pisma vemo tudi, da bo na Gospodov dan, t. j. ko bo prišel Jezus sodit živih in mrtvih, zemlja z ognjem izčiščena in izpremenjena. Kakor bodo pravični vstali s častitljivimi, izpremenjenimi

telesi, prav tako bo tudi narava poveljučana. Sv. Peter pravi (II. 3, 10): «Prišel bo dan Gospodov kakor tat, ob katerem bo nebo z velikim pokanjem prešlo, stvari se bodo od vročine raztopile, zemlja in reči, ki so na nji, bodo zgorele... S svetim strahom in s pobožnostjo pričakujte in naproti hitite prihodu Gospodovega dne, ob katerem se bo goreče nebo razpršilo in stvari se raztopile od ognjene vročine. Čakamo pa po njegovih obljubah novih nebes in nove zemlje, v katerih bo pravica prebivala.»

Iz teh besedi je razvidno, da ta požig ne bo uničil zemlje, ampak jo samo izčistil in izpremenil. Zemlja in ves svet bosta poveljučana, kakor bodo ljudje povelčani. Ta povelčana in izpremenjena zemlja bo menda izvoljeno prebivališče zveličanih po vstajenju.

Vse to je določeno za poslednje čase. Vsi, ki bodo takrat živeli, bodo prestali hude reči in bodo koprneli od strahu in trpljenja. Strahota ognjenih plamenov bo vse pokončala.

*

* *

47. «Takrat bo Bog poslal angele s trobento in z velikim glasom», kakor pravi sv. evanglij (Mat. 24) «in bodo zbrali njegove izvoljene od četrteh vetrov, od konca do konca neba.»

Sv. Pavel pravi o tej trobenti: «Naglo, kakor bi z očmi trenil, na poslednjo trobento (ker zapela bo trobenta) in mrtvi bodo vstali netrohljivi in mi se bomo premenili (I. Kor. 15, 52).»

Takrat se nam bo prikazalo znamenje Sinu človekovega na nebu in tedaj se bodo jokali vsi rodovi na zemlji in bodo videli Sina človekovega prihajajočega v oblakih neba z veliko močjo in veličastvom (Mat. 24, 30).

*

* *

48. Naša sv. vera nam torej obljublja po vstajenju novo življenje na zemlji, ki bo premenjena v raj. Ker je to tako velika obljuba in tako veliko zagotovilo, si moramo z vso skrbjo prizadevati, da jo tudi dosežemo. Sv. Peter nas opominja: «Ker tega čakate, prizadevajte si, preljubi, da vas bo Gospod našel neomadežane in neoskrunjene v miru... čuvajte se, da vas neumni v zmoto ne zavedejo in da od svoje stanovitnosti ne odpadete. Rastite v milosti in v spoznanju Gospoda našega Zveličarja Jezusa Kristusa (II. 3, 14).»

Takrat bomo še-le dobro spoznali, kako resnične so besede Jezusove: «*Nebo in zemlja bo prešla, moje besede pa ne bodo prešle.*» Čuvajmo se greha, čuvajmo se krivih prerokov, izpolnjujmo voljo Božjo, živimo v vsej modrosti in duhovni razumnosti, da bomo mogli obstati pred večnim sodnikom ter se udeležiti dediščine svetih v svetlobi.

*

* *

*

*

*

*

*

*

49. V vseh časih so nastopali kristusi in krivi preroki. V tretjem stoletju po Kristusu so bili A-

rijanci, ki so trdili, da Kristus ni bil Bog, ampak le najvišje ustvarjeno bitje, v petem stoletju so bili Nestorijanci, ki so trdili, da Marija ni Mati Božja, ker ni rodila Sina Božjega, ampak človeka, ki se je potem ž njim združila druga Božja oseba, Sin Božji itd. V vsakem stoletju je bilo kaj zmešnjav, ki so potem izginile. Ostala pa je katoliška cerkev z Božjim naukom. V naših časih so bili, kakor se še spominjate, liberalci, svobodnjaki, naprednjaki, socialisti itd., ki so danes več ali manj izginili, ko je ljudstvo spoznalo hudobnega duha, ki je v vsakem času privzel drugačno obleko: sedaj črno, sedaj belo, sedaj rudeče. V najnovejšem času smo dobili komuniste ali *boljševike*, ki se imenujejo tako, ker učijo, da so izbrali *najboljši*, t. j. najpopolnši in najradikalniši socialistični program.

Sv. cerkev je komunizem obsodila in ne sme nihče po svoje modrovati, češ, «saj ni nič slabega. Komunisti hočejo le delavcem pomagati.» V zadnjem času so komunisti na Francoskem ponujali prijateljsko roko katoliški stranki. Nadškof in kardinal v Parizu je šel k papežu, da bi se posvetoval ž njim o tej reči. Papež pa je odgovoril: Prijateljsko roko bi radi sprejeli in smo vedno pripravljene siromasnemu delavstvu pomagati, a pogodb s komunizmom ne moremo sklepati, dokler komunizem ne izpolni pogojev, ki jih katoliška cerkev zahteva.

*

*

*

50. Oglejmo si nekoliko bolj natanko, kaj moramo katoličani na komunizmu strogo obsojati in

zakaj ne sme noben verni katoličan pristopiti h komunistični stranki:

Komunizem je brez Boga in taji Boga, kar je proti razumu. Do takih sklepov morejo priti le ljudje, katerim je um otemnel. To so navadno zgodi pri ljudeh, ki so črez mero vdani nečistosti in nesramnostim. Ta greh polni navadno bolnice in zlasti umobolnice. Sv. Pismo pravi: Neumneži govore: *Ni Boga*. Tako govoré neumneži, čeprav kažejo in vpijejo vse stvari na svetu, da je Bog, ki je vse neskončno modro ustvaril. V vsaki najmanjši stvarci je neskončna modrost Božja, ki dokazuje, da je nad nami Božji razum. Koliko umetnosti je samo v človeškem očesu. Imamo cele knjižnice, ki so polne knjig o umetnosti našega očesa. In koliko drugih umetnosti je v drugih delih človeškega telesa! Koliko reči je v človeškem telesu, ki jih zdravniki niti ne poznajo. Koliko umetnosti so učenjaki odkrili v naravi še le v naših časih, torej po dolgih tisočletjih, odkar živi človeški rod na zemlji. Naj omenim telegraf, telefon, radij itd. Vse to so umetnosti Božjega razuma, ki so bile položene v stvarstvo že od začetka, ki jih je pa človeški slabotni razum odkril še-le po tisočletjih.

Ko je slavni Marconi postavljaj sv. Očetu Piju XI. v Vatikanu radij, je rekel: «Radij dokazuje modrost Božjega razuma, ki je to skrivnost postavila v naravo.»

Za nas je največji čudež gibanje sonca okoli svoje osi, gibanje zemlje okoli svoje osi in okoli sonca in gibanje lune okoli svoje osi in okoli zemlje ter z zemljo vred okoli sonca. To gibanje je tako razumno urejeno in tako natančno, da ni nikoli niti najmanjše zamude. Ko človek to premiš-

ljuje, mora strmeti in na kolenih moliti vsemogočnega Stvarnika.

V vsem stvarstvu se pozna prst Božji, povsod vidimo sled uma Božjega, zlasti pa na človeku samem. Ako bi nam kdo pokazal v puščavi lepo palačo, ali bomo morda rekli, da se je sama naredila ali da je le slučajno nastala? Tako se moramo tudi pri človeku ustaviti in priznati vsemodrega in vsemogočnega Stvarnika.

Trditi, da ni Boga, more le človek, ki je izgubil pamet. Taki so krivi kristusi in krivi preroki, o katerih je govoril Jezus. Taki kristusi nas ne bodo odrešili, čeprav se bahajo, da so odrešeniki.

*

* * *

51. Posebno skrb obračajo boljševiki na nerazodno mladino, kateri hočejo vzeti iz srca vero v Boga.

Bral sem o učitelju na Ruskem, ki je otrokom v šoli rekel: «Da se prepričate, da ni Boga in da Bog nič ne sliši, prosite sedaj Boga, naj vam da kruha.» Otroci začnejo prositi, a kruha ni bilo. Učitelj pa je bil pomenjen s pekom, ki je že čakal pred vrati, zato je rekel: «Prosrite sedaj Lenina, naj vam da kruha!» Otroci začnejo prositi in takoj se odpró vrata in v sobo stopi pek s kruhom. Otroci začnejo vpiti in se veseliti.

Prav na tak način so delali luterani v 16. stoletju proti katoliški cerkvi. Mislili so, da bo Bog delal čudeže na ljubo takim hudobnežem. Vrgli so kamen v reko in rekli: «Če učijo katoličani resnico, naj kamen ostane na vrhu vode, če je pa resnica in

pravica na naši strani, naj se kamen pogrezne v dno.» Kamen se je pogreznil v dno in začeli so vpiti: «Resnica je naša, resnica je naša!»

Tako počenjanje je nespametno. Človek bi mislil, da delajo komunisti ali boljševiki za blaginjo delavskega ljudstva, a če si njih delo ogledamo bolj natančno, spoznamo takoj, da so ti le nasledniki liberalcev, brezvercev in framasonov. Njih glavno delo je, da izrijejo iz src vseh ljudi vero v Boga in Kristusa. Sami priznavajo, da je boljševizem nemogoč, kjer je vera doma, da je boj proti veri ABC za komunizem in da ne more biti pravi boljševik, kdor ima vero v Boga.

*

* *

52. Iz tega je razvidno, zakaj sv. Oče tako ostro opominja, naj katoličani ne hodijo za komunisti, naj ne pristopajo v njih društva. To so namreč brezverci in moderni bojovníki za brezboštvo. Rusija izda na milijone denarja za brezbožne spise, ki se tiskajo v vseh jezikih in razpošiljajo po svetu. Pridobiti hočejo zlasti mladino in celo otroke, katere dražijo, naj bi po ulicah vpili proti Bogu, proti cerkvi in proti duhovnikom. Napravili so načrt za zgradbo radijske oddajne postaje za 18 milijonov zlatih rubljev. S tem hočejo okužiti in skvariti cel svet, zlasti mladino, ki to rada poslušal.

Kakor je iz tega razvidno, bi brezverski komunisti radi zgradili nov babilonski stolp, po katerem bi radi prišli v nebesa in vrgli Boga s prestola. To je največja neumnost! Človeški rod si je izmislil že mnogo neumnosti, a ta presega vse druge. Tajiti

Boga, ki ga vse stvari oznanjujejo in kažejo je krona vseh človeških zmot in zablod.

*
* *
*

53. Komunisti se najbolj zaganjajo v katoliško cerkev, ki jo je ustanovil Kristus Jezus, naš Zveličar. Da je bil Jezus Sin Božji, imamo trdne dokaze, ki se ne dajo omajati — njegove čudeže in zlasti njegovo vstajenje. Vse to je tako trdno dokazano, da ne more nihče dvomiti, kdor ima čisto in zdravo pamet.

Naravno je torej, da se komunisti najbolj zaganjajo v katoliško cerkev, ker vidijo, da jim je najbolj na poti. Komunistično življenje, t. j. življenje razbrzdanega uživanja in proste ljubezni, odprava nerazvezljivosti sv. zakona, odprava družinskega življenja, pobivanje vseh neljubih oseb, ki so na poti, brez strahu Božjega — vse to zahteva hkratu odpravo sv. vere in sv. cerkve, ki uči krščansko življenje ponižnosti, svetosti in strahu Božjega.

Ko je svoj čas sv. Oče dvignil glas proti komunističnemu divjanju v Rusiji, so njih prvaki izjavili: Prav ta je naš največji in najresnejši nasprotnik! Ta je naš največji škodljivec!»

Komunizem uvaja tako življenje po družinah, po šolah, po društvih in v javnosti, ki ga sv. cerkev ne more odobravati. Komunisti teptajo z nogami najsvetejše reči. Zato je smrten greh, če kdo pristopi h komunistom ali če hvali in priporoča drugim komunizem, zato je sv. Oče izjavil, da katoličani ne smejo sprejeti njih ponujane roke,

54. Ko so prišli komunisti v Španiji do oblasti, so začeli divjati proti sv. krščanski veri in katoliški cerkvi, kakor v Rusiji: Oplenili in razdejali so brez števila cerkva; pomorili so okolu 6 tisoč duhovnikov in redovnikov, nekatere so tudi strašno mučili; skrunili so posvečene hostije, drobili so relikvije svetnikov, križe in kipe itd.

Kdor je Boga tajil ali Boga preklinjal, je moral po postavi Mozesovi umreti. Grški modroslovec Platon, ki je živel v četrtem stoletju pred Kristusom, pravi, da bi morala vsaka država s smrtno kaznijo kaznovati vsako bogokletstvo in bogoskrunstvo. Če bi hoteli dandanes pobivati bogokletneže in bogoskrunce, bi rabili več dni za pobivanje in več dni za pokopavanje.

55. Proti tem krivim kristusom in krivim prerokom, ki se imenujejo komunisti ali boljševiki, je sv. Oče Pij XI. dvignil glas na vse narode v posebni okrožnici, ki se začinja z latinskimi besedami: *Quadragesimo anno*, v kateri uči, da je treba za siromašno ljudstvo poskrbeti na drug način in ne tako kakor boljševiki, ki jemljejo vernikom vero v Boga in v Zveličarja Jezusa Kristusa, kar je za ljudstvo večna škoda. Postava mora omogočiti, da si vsak pridni in varčni državljani lahko pridobi ali stalno premoženje ali stalno službo in delo. To pa je nemogoče, ako ljudje sami ne začnejo po krščansko XI.

živeti, varčevati in ogibati se nepotrebnih stroškov. Kar uničuje premoženje in dela uboštvo, je navadno greh: nečistost, pijančevanje, igranje itd. Ko bi mogli gledati v večne bukve, bi brali take reči, da bi strmeli. Vsak naj torej pred vsem skrbi, da bo njegovo življenje krščansko. To je podlaga, če si hočemo pridobiti samostojnost, neodvisnost in prostost.

*
* *

56. Ko beremo, kako lahkomišljeno zapuščajo dandanes ljudje Boga in Kristusa Zveličarja in s kakšno hudobijo napadajo komunisti sv. vero in sveto krščansko cerkev, se nam milo zdi, če pomislimo, koliko so trpeli sv. mučenci in sv. mučenke, da so ohranili sv. vero in da niso zatajili Boga in Zveličarja.

V začetku četrtega stoletja po Kristusu se je krščanska vera razširila tudi v Perzijo. Paganski kralj in paganski sodniki so takrat začeli preganjati maloštevilne kristjane. Bila sta zlasti dva sv. brata Jona in Barahis, ki so ju pagani zavaljo Boga strašno mučili, a brezuspešno. Najprej so ju ločili, da nista vedela drug za drugega. Poklicali so pred sodnijo najprej brata, ki se je imenoval Jona in so mu rekli: «Zataji svojega Boga in moli naše bogove: Sonce, ogenj in vodo, in ti bo dobro.» Mučenec pa je odgovoril: «Zavaljo minljivih dobrot ne bom zatajil Jezusa Kristusa, ki je večni. On je naše upanje in to upanje ne bo osramočeno. Jezus je rekel: «Resnično, resnično, povem vam: Kdor bo mene zatajil pred ljudmi, njega bom jaz zatajil pred nebeškim Očetom in njegovimi angeli.» On bo

prišel na oblakih neba z veličastvom nebeškega Očeta in v spremstvu angelov in nadangelov in bo vsakemu poplačal po njegovih delih. Nikar ne mislite, da bomo iz strahu zatajili Boga.» Nato so mu zvezali roke in noge, da se ni mogel geniti. Bičali so ga po vsem životu s trnovimi šibami, da so ga vsega razmesarili in ga potem v zimskem času potegnili na dež ter ga celo noč pustili na ledu v velikem mrazu.

Nato so poklicali brata, ki se je imenoval Barahis. Rekli so mu, da je njegov brat Jona zatajil Boga in Jezusa Kristusa. Ta pa je odgovoril: «To ni resnično. Moj brat ne bo nikoli tega storil. Kdo bi sploh mogel Stvarnika zatajiti?»

Sodnik je ukazal razbeliti dve železi ter jih potisniti pod pazduho sv. mučencu. Rekli so mu: «Če jih spustiš na tla, bomo smatrali, da si svojega Boga zatajil.» Sv. mučenec pa je odgovoril: «To se ne bo nikoli zgodilo, ker sem pripravljen za Boga tudi smrt pretrpeti.»

Sodnik se je razsrdil. Dal je svinca raztopiti in mu ga vlití v usta, v nos in v ušesa. Na pol mrtvega so ga zaprli v ječo.

Nato so poklicali brata Jona in ga porogljivo poprašali: «Kako si spal v mrazu in ledu?» Mučenec pa je odgovoril «še nikoli tako dobro!» Rekli so mu: «Tvoj brat je Boga zatajil, skrbi tudi ti tako, da se rešiš.» Mučenec odgovori: «To ni resnično! Moj brat je popolnoma vdan Bogu!» Sodnik reče: «Ali ni bolj pametno zatajiti Boga ko izgubiti življenje?» Mučenec pa je odgovoril: «Kdor žrtvuje svoje življenje za Gospoda Jezusa Kristusa, je bo spet dobil v veliki in neskončni slavi, ko se bo Gospod vrnil na oblakih neba.»

Sodnik je sedaj razsodil, da je tega dovolj in da naj mu odrežejo prste na rokah in nohte na nogah. Prste in nohte so raztrosili potem po zemlji in se porogljivo smejali: «Sedaj sejemo tvoje prste, ob žetvi jih boš dobil v obilici.» Mučenec je pogumno odgovoril: «Bog, ki me je ustvaril, bo prste o svojem času obnovil.» Nazadnje so mu slekli kožo z glave, so mu še jezik odrezali in ga vrgli v vrelo vodo.

Prav tako so potem kruto mučili tudi njegovega brata zavoljo Boga in mu nazadnje vse kosti polomili v stiskalnici.

To je le en zgled med tisoči in tisoči, ki so dali življenje za Boga. Vsi apostoli, ki so z lastnimi očmi videli Jezusa po vstajenju, so z mučeniško smrtjo potrdili resnico sv. vere.

*

* * *

57. Ali ni dandanes žalostno, da se upajo nevedni in podivjani socialisti in komunisti v blato teptali najbolj dragoceno reč, ki je sv. vera, za katero so tisoči in tisoči svetih mož, mladeničev in mladenk dali življenje in da se upajo tajiti in preklinjati Boga in Zveličarja Jezusa Kristusa? Ti, ki tako delajo, so pravi divjaki in hudobneži, ki se jih morajo vsi izogibati. Starši, glejte na svoje otroke, da ne zagazijo mej te divjake, ker bi jim to bilo v časno in večno pogubo.

Kristus je to napovedal, ko je rekel: «Vstali bodo krivi kristusi in krivi preroki... Glejte, naprej sem vam povedal. Ako vam torej porekó: «Glejte v puščavi je,» ne hodite tja; «glejte notri v hiši

je,» ne verujte!» Sedaj so napočili ti napovedani časi. Komunisti in drugi se bahajo, da nas bodo odrešili. Ne verujte jim! Držimo se trdno Kristusovega svetega in zveličalnega nauka, ki daje hkratu časno in večno srečo, kajti vse bo prešlo, tudi socializem in komunizem, kakor so prešli v stoletjih drugi krivi nauki, *le beseda Božja* ne bo prešla.

*

* *

*

*

* *

* *

58. Izkušnja uči (1) in sv. pismo potrjuje, da je človek srečen le, če izpolnjuje *Božjo besedo*, božje zapovedi. Bog je dal človeškemu rodu mnogo zapovedi, v sv. pismu starega in novega zakona je marsikaj zapisano, kar moramo izpolnjevati in Jezus Kristus nam je marsikaj zapovedal, toda vse zapovedi božje so ob kratkem povedane v desetih božjih zapovedih. V desetih božjih zapovedih je stisnena vsa postava in vsi preroki. Vse, kar moramo storiti, ako se hočemo zveličati, je ob kratkem povedano v desetih božjih zapovedih: 1. Veruj v enega samega Boga! Ne imej drugih bogov, ne moli jih in ne časti jih. Zakaj Bog pokori hudobijo očetov nad sinovi do tretjega in četrtega rodu nad njimi, ki ga sovražijo in skazuje milost do desetkrat stotega rodu njim, ki ga ljubijo in izpolnjujejo njegove zapovedi. 2. Ne imenuj po nemarnem, t. j. lahkomišljeno ali celo v laži imena Gospodovega... zakaj Gospod ne bo štel nedolžnega, kdor bo ime-

(1) Ponovimo z otroki deset božjih zapovedi in najvažnejša vprašanja v Vel. Katekizmu od 344–376.

noval njegovo ime po nemarnem. 3. Spominjaj se sedmega dne in posvečuj ga. Šest dni delaj in opravljaj svoja dela; sedmi dan... ne delaj nobenega hlapčevskega dela ne ti ne tvoj sin ne tvoja hči, ne tvoj hlapec ne tvoja dekla ne tvoja živina... Kdor koli bi opravljajal delo ta dan, naj umrje, t. j. obsodite ga v smrt in umorite ga! Praznujte sedmi dan!... Ako boste po Gospodovih postavah živeli in njegove zapovedi izpolnjevali, vam bo dal dežja ob svojem času, zemlja bo rodila svoj sad in drevje bo napolnjeno s sadjem, mlatev bo segala do trgateve in trgatev bo segala do žetve. 4. Spoštuj očeta in mater, da boš dolgo živel in da ti bo dobro na zemlji. 5. Ne ubijaj. 6. Ne prešuštuj. Kar pomeni, da ne smemo storiti ne pred zakonom ne v zakonu ničesar, kar bi nasprotovalo čistosti, svetosti in božjim naredbam. 7. Ne krađi. 8. Ne pričaj po krivem zoper svojega bližnjega. 9. in 10. Ne želji (iz nevoščljivosti) ne žene ne blaga svojega bližnjega. To je deset zapovedi, ki so bile dane mej gromom in bliskom na sinajski gori, o katerih je Bog zapovedal, da jih moramo imeti vedno pred očmi in da si jih moramo zapisati na svoje roke. To so zapovedi, od katerih je odvisna časna in večna sreča vsakega posameznega človeka in celih narodov. Dado se še bolj na kratko povedati z besedami Jezusa Kristusa: Ljubi Boga iz celega srca nad vse, bližnjega pa kakor samega sebe (Mat. 22, 37).

*

* *

59. Ker so te zapovedi tako velike važnosti, bi morali biti vsi zelo skrbni, da bi jih natančno iz-

polnjevali in bi morali imeti starši prvo skrb, da se jih njih otroci nauče in da jih dobro razumejo. Potrebno je, da skrbijo starši, da pridejo otroci do kruha, da se izuče rokodelstva, da dobijo po njih smrti kaj premoženja, a prvo skrb bi morali obravnavati v to, da se njih otroci podučijo v *božji besedi*, kajti vse posvetno bo prešlo: prešla bo hiša in premoženje; prešlo bo rokodelstvo in bogastvo, le božja beseda ne bo nikdar prešla. Vse posvetne reči trajajo le nekoliko časa, potem jih moramo zapustiti in v večnosti nas ne bodo prašali po premoženju ampak le, ali smo izpolnjevali božjo besedo, božje zapovedi. V večnosti bomo še-le dobro razumeli besede Kristusove, ki jih beremo v *današnjem sv. evangeliju*: Nebo in zemlja bo prešla, moje besede pa ne bodo prešle.

Živimo torej v strahu božjem in izpolnjujmo zapovedi božje, kakor nas opominja sv. Pavel v *današnjem sv. berilu*: «Bratje spodobno hodite, Bogu v vseh rečeh prijetni, rodovitni v vsakem dobrem delu... v vsej potrpežljivosti in prizanašanju.»

Pot, po kateri moramo hoditi, nam je začrtana v desetih božjih zapovedih, v katerih je vsa postava in so vsi preroki. Hodimo po tej poti, kajti ta pot vede do časne in večne sreče.

*

*

*

60. Naj navedem zgled, kako Bog kaznuje tiste, ki prelamljajo božje zapovedi. Neki kristjan je bil v veliki denarni zadregi. Zato gre k Judu in mu reče: «Posodi mi denarja!» Jud odgovori: «Daj mi poroštvo!» Kakor pripoveduje eden najstarejših ži-

votopiscev sv. Miklavža, priseže sedaj kristjan na sv. Miklavža, da mu bo povrnil. Ko pa je prišel čas vračila in je Jud zahteval denarja, je zlobni kristjan odgovoril: «Saj sem ti plačal!» Jud je tožil in imelo je priti do prisege. Malopridni kristjan vzame neko debelo palico, jo izdolbe in položi vanjo denar. Tako gre k prisegi. Preden priseže, izroči Judu palico, v kateri je bil denar in priseže, da mu je že vse dal. S tem je hotel svojo vest potolažiti. Jud mu potem palico vrne in kristjan misli, da je s tem že vse opravljeno in gre domov. Opeharjeni Jud pa je milo tožil: «O sv. Miklavž, kako ti morem zaupati? Ta kristjan je prisegel pri tvojem imenu, da mi bo vse povrnil, a jaz sem vendarle izgubil denar.» Po potu grede pa se je tisti kristjan ustavil v senci in zaspal nad cesto. V spanju pa se je s palico vred zavalil na cesto, kjer neki voznik povoži njega in palico. Krivoprisežnik obleži mrtev, poleg njega pa je ležala strta palica, iz katere je padel denar. Jud je kmalu na to prišel za njim, pobral denar in rekel: «O sv. Miklavž, ti si pošteno delal. Stori še eno čudo in oživi tega mrtveca, potem se dam pri tej priči krstiti.» Tudi to se po božji vsemogočnosti zgodi. Jud se da krstiti in postane goreč kristjan.

Naj nas ta pripovedka uči, da ne smemo nikdar po krivem pričati, ker Bog čuje nad svojimi zapovedmi.

Naj vam povem še par zgledov, kako Bog kaznuje ljudi, ki prelamljajo njegove zapovedi. Bila je nedelja, lep poletni dan. Kar pritečejo k meni: «Hitro, hitro, ker se je tam na cesti zgodila velika nesreča.» Vzel sem naglo sv. olje in štolo ter šel na cesto. Bil je grozen prizor! Voznik, ki je na Go-

spodov dan, vozil hlode, in deske, namesto da bi bil sedmi dan posvečeval, je padel pod težki voz, da mu je kolo šlo čez prsi. Vsa cesta je bila v krvi. Mož je bil na mestu mrtev in torej ni mogel sprejeti sv. zakramentov.

Glejte žalostne posledice prelamljanja božjih zapovedi!

Ko so bili Izraelci v puščavi, so našli nekoga, ki je sedmi dan nabiral drva, namesto da bi bil počival in častil Boga. Brž se je zbrala vsa množica okolu njega in Bog je Mozesu govoril: Umrje naj ta človek! In vsa množica je prijela za kamenje in je s kamenjem pobila tisto nesramno osebo, ki ni izpolnjevala Božjih zapovedi, ki je skrunila svetost sedmega dne.

*

* *

61. Vsi ti zgledi dokazujejo, kako ostro čuje Bog nad svojimi zapovedmi.

Izpolnujmo jih vestno, kajti vse drugo bo prešlo, le Božja beseda in kar storimo po Božji besedi, ne bo nikoli prešlo.

*

* *

*

* *

*

* *

62. «In Beseda je meso postala in mej nami prebivala.» O tej Besedi Božji pravi sv. Janez: «V začetku je bila Beseda... in Bog je bila Beseda... Vse je po njej storjeno in brez nje ni nič storjenega kar je storjenega. V njej je bilo življenje in

življenje je bilo luč ljudi. In luč sveti v temi, pa tema je ni sprejela.»

Ta Beseda, o kateri govori sv. Janez, je notranja beseda večnega razuma božjega, t. j. rojena iz razuma Božjega od vekomaj, po kateri je Bog vse ustvaril in uredil od vekomaj. Ta večna beseda Božjega razuma, ki jo imenujemo Sin Božji, se razodeva v stvareh, ki so vse ustvarjene po Božjem razumu in oznanjujejo čast in slavo Božjo, se razodeva v božjem razodetju po prerokih in svetih pisateljih, po katerih je Bog govoril, najbolj pa se je razodela, ko je Sin Božji ali Beseda Božja meso postala iz sv. Marije Device v Betlehemu in nas s svojim nauk, s trpljenjem in smrtjo na križu večno zveličala.

Ko je pa Jezus odšel v nebesa, nas ni hotel popolnoma zapustiti. Ostal je z nami na skrivnostni način v najsvetejšem zakramentu in v svojem duhovstvu, ki deli sv. zakramente v njegovem imenu in oznanjuje njegovo besedo. Tako se v vseh stoletjih uresničujejo besede sv. Janeza evangelista: «In Beseda je meso postala in med nami prebivala.»

*
* *
*

63. O tej besedi, kolikor se razodeva v vseh stvareh, in kolikor je izražena v sv. Pismu in v nauku Jezusovem, pravi sv. evangelij (Mat. 15, 35): «*Nebo in zemlja bo prešla, moje besede pa ne bodo prešle.*» Te besede ne morejo preiti, ker so od vekomaj v Božjem razumu. Kakor ne more umreti

Bog, ki je večno življenje, prav tako ne more umreti
beseda Božja.

*

* *

64. To besedo Božjo hrani sv. cerkev, ki je nezmotljiva učiteljica. Brezverci lahko potlačijo besedo Božjo, kakor tudi cerkev, a premagati je ne morejo, kakor ne morejo premagati Boga. Prej ali slej zmagá beseda Božja, zmagá nauk sv. cerkve. Tako se je godilo v vseh stoletjih.

Ko je bil Jezus rojen v betlehenskem hlevcu, so se takoj vzbudili sovražniki, ki so hoteli Dete Jezusa umoriti. Prvi, ki se je dvignil proti Detetu, je bil kralj Herod, ker se je bal za svoj prestol. Sv. Jeronim pa pravi (Lib. 1 Comment. in cap. 2 Mat.), da so se proti Detetu Jezusu dvignili tudi farizeji in pismarji, ki so se bali nemirov in vstaj, kajti sv. Matej piše: Kadar so prišli modri z Jutrovega v Jeruzalem in so rekli: Kje je kralj Judov? se je prestrašil kralj Herod, ko je to slišal in *ves Jeruzalem ž njim*. Judovski pismarji in farizeji so si mislili: Če Rimljani izvedo, da ljudje govorijo o prihodu Kralja vseh Judov, pridejo z vojsko in nas odženejo v sužnost. Bolje je, da eden (dete Jezus) umrje, kakor pa da postane nesrečno vse judovsko ljudstvo.

Prav tako so govorili Judje ob času smrti Jezusove. Sv. Janez pripoveduje (11, 50): «Veliki duhovni in farizeji so sklicali zbor in so rekli: Kaj hočemo storiti, ker ta človek (Jezus) dela veliko čudežev? Ako ga tako pustimo, bodo vsi vanj verovali in bodo prišli Rimljani in vzeli našo deželo in

naš narod. Eden pa izmed njih, Kajfa po imenu, ki je bil tisto leto veliki duhoven, jim reče: Vi nič ne veste in ne pomislite, da je bolje za nas, da umrje *en človek* za ljudstvo in da se ves narod ne pokonča... Od tistega dne so se posvetovali, da bi ga umorili. In res so ga umorili in ko je bil mrtev na križu, so mislili, da je s tem vse končano. Posmehovali so se mu in govorili: «Pomagaj sam sebi! Če si Sin Božji, stopi s križa... Drugim je pomagal, sebi ne more pomagati. Ako je Kralj izraelski, naj stopi sedaj s križa in verovali bomo vanj. V Boga je zaupal, naj ga sedaj reši, če ga res ljubi. Saj je rekel, da je Sin Božji (Mat. 27, 40).»

Tako so se smejali farizeji in veliki duhovniki ter si mencali roke misleč, da je s tem vse končano, pa so se temeljito zmotili. Kristus je to napovedal, ko je rekel: Nebo in zemlja bo prešla, moje besede pa ne bodo prešle.

Bog je dovolil, da so potlačili besedo Božjo, dovolil je celo, da so umorili Sina Božjega, a to le na videz, ker beseda Božja in nauk sv. cerkve vedno zmaguje. Besedi božji in dosledno sv. cerkvi je Kristus, večna Beseda, zagotovil zmago do sodnega dne.

*

* *

65. V teku stoletij so se večkrat prikazali sovražniki, ki so v svoji prevzetnosti mislili, da bodo uničili sv. krščansko vero. To delo opravljajo dandanes prostozidarji na eni strani in boljševiski ali komunisti na drugi strani. Ti hudobneži govorijo: «Če je Bog, naj stopi dolu iz nebes! Če je cerkev

Božja ustanova, naj jej sedaj Bog pomaga! Če so duhovniki namestniki Božji, naj jih Bog obvaruje našega preganjanja itd. V vseh časih se to govorjenje ponavlja, a božja previdnost je vsakikrat o pravem času hudobneže razgnala in jih osmešila.

V vseh časih se pojavljajo krivi preroki, ki se novih reči izmišljajo bahajoč se: «Našega nauka se držite, ne poslušajte drugih.» Ljudje jim verujejo in nagovarjajo še druge, prav kakor je Jezus to napovedal: «Glejte, tukaj je Kristus, ali tam, glejte v puščavi je, glejte, notri v hiši je, itd.» Tako govorijo tudi dandanes nekateri: «Tam je, od tam prihaja luč nove prosvete.»

Vse te luči nove prosvete pa trajajo le nekoliko časa. Kmalu se izkaže, da je bilo samo sleparstvo, ki je končalo s tem, da so si nekateri napolnili žepe. Takih prerokov nikar ne poslušajte! To velja zlasti za moške, ki so izpostavljeni mnogim priložnostim, zlasti po krčmah in tovarnah, kjer slišijo marsikaj, kar jih lahko spravi v pogubo.

*

* *

66. Ni dovolj za človeka, da zna le posvetne in pozemeljske reči, pridobiti si mora globoko in trdno svetniško učenost, ki nam kaže pot do večnega zveličanja. To učenost pa si pridobimo s poslušanjem božje besede. Krščanski nauk je vsakemu človeku tako potreben za pošteno krščansko življenje, kakor je otroku potrebno materino mleko za rast in zdravje. Poslušanje besede božje je med znamenji, ki kažejo, ali je kdo izvoljen za večno zveličanje ali pa je že na potu v večno pogubo, kajti

Kristus je dejal: «Zato vi besede božje ne poslušate, ker niste iz Boga.» To je huda obsodba vseh, ki ob nedeljah in praznikih ne poslušajo besede božje. Sv. mati katoliška cerkev vam ponuja zdravo hrano za časno in večno srečo, a treba, da se te hrane tudi poslužujete.

Mašnik, ki oznanjuje besedo božjo, jo oznanjuje kot namestnik Kristusov in ga je treba poslušati, kakor bi govoril sam Jezus, čeprav je mašnik le siromašen človek. Jezus je, ki govori in Jezus daje tudi milost, da beseda božja sad rodi. Večkrat pravijo ljudje: Ta je dober govornik, ta misijonar zna govoriti itd., pa kljub temu jih malo izpreobrne, drugi, ki niso posebni govorniki, ampak le pohlevni duhovniki, jih na tisoče in tisoče izpreobrnejo, ker je njih beseda Jezusova beseda, ki gre skozi ušesa do srca. Sv. Janez Vianey ni bil govornik, a so ga kljub temu radi poslušali ljudje in se izpreoblačali.

Sv. Avguštin pravi, da moramo besedo božjo na prižnici prav tako spoštovati in ljubiti, kakor sv. Rešnje Telo pri sv. obhajilu. Kakor dobi velike milosti, kdor prejme sv. Rešnje Telo z velikim spoštovanjem, prav tako prejme velike milosti, kdor posluša besedo božjo z velikim spoštovanjem in z veliko ponižnostjo. Pri sv. obhajilu prihaja *Beseda božja*, t. j. Sin božji Jezus Kristus *skozi usta v naše srce*, pri pridigi pa prihaja *skozi naša ušesa*.

Beremo o sv. Vincenciju Fererskem, da so njegove pridige imele na poslušavce čudovito moč. Nekateri so ves čas njegovega govora jokali na tihem, nekateri tudi na glas; drugi so jokali, ko so ga samo gledali na prižnici, čeprav ga niso nič razu-

meli, ker je govoril le v dveh jezikih, t. j. v španskem in latinskem jeziku, vsi pa so obžalovali svoje grehe in delali trdne sklepe za lepo krščansko življenje v bodočnosti.

Nekateri so v cerkvi tudi zapisovali njegove govore, a ko so jih potem brali zunaj cerkve, so videli da ni govoril nič posebnega in so se čudili, kako da je imela njegova beseda na poslušavce tako moč. Spoznali so, da je v besedi, ki jo oznanjuje duhovnik, Jezusova božja moč, kakor je pod podobo kruha pri sv. obhajilu sam Jezus pričujoč.

Vsled tega se nihče ne sme izgovarjati, češ, saj znam krščanski nauk. Morda res znaš, a to ni dovolj. Potrebno je, da poslušáš besedo božjo, v kateri je moč božja in milost božja, ki je potrebna za zveličanje. Kristus je rekel: «Kdor vas poslušá, mene poslušá in kdor vas zaničuje, mene zaničuje. Kdor pa mene zaničuje, zaničuje njega, ki me je poslal (Luka, 10, 16).

*

*

*

67. Beseda božja je zapisana tudi v *sv. Pismu*, zlasti v svetih evangelijih. Berite jo pridno, kajti v *sv. Pismu* in zlasti v *sv. evangelijih* je moč Besede božje, ki je meso postala in med nami prebivala. Naj bi ne bilo hiše in družine, v kateri bi se ne brali *sv. evangeliji* in njih razlaga. V besedi Božji je moč Jezusova, ki med nami prebiva, polna milosti in resnice. Sv. Avguštin pravi po pravici, da bi morali poslušati in brati *sv. evangelije* s takim spoštovanjem, s kakršnim stopamo k *sv. obhajilu*. Iz tega premišljevanja lahko razumete, zakaj so

nekateri svetniki, na pr. sv. Frančišek Saleški, sv. Karel Boromejski in drugi služabniki Božji brali sv. Pismo z odkrito glavo, s sklenenimi rokami in s pripognenimi koleno, kakor da bi klečali pred sv. tabernakeljem,

*
* *
*

68. V četrtem stoletju po Kristusu je živel cesar Julijan, ki je bil paganskega mišljenja. Ta je hotel dokazati, da besede Kristusove o jeruzalemskem templju, da ne bo namreč kamen na kamenu ostal, niso resnične. Izdal je odlok, da se mora z državno podporo spet sezidati porušeni tempelj v Jeruzalemu in da se morajo Judje vrniti v sveto deželo. Takrat je živel v Jeruzalemu škof sv. Ciril, ki je bil trdno prepričan, da se to ne more zgoditi. In res! Ko so Judje spravili grobljo z mesta, kjer je bil prej tempelj in so hoteli postaviti že vogelni kamen, je nastal tak potres, da je vse kamenje razmetal in tudi sosednje hiše porušil. Judje in zidarji so mislili, da je potres nastal le slučajno in so začeli spet spravljeti grobljo in ruševino z mesta. Pisatelji onih časov poročajo, da je ogenj švignil iz tal in pokončal celo množico delavcev. Sovražniki sv. cerkve so se sedaj prepričali, da je Jezusova beseda večna: Kamen na kamenu ni ostal do današnjega dne.

Nesrečni cesar Julijan pa se je zapletel v vojsko s Perzijo. V tej vojski je bil nesrečen. Zadela ga je puščica, da mu je kri curkoma tekla iz rane. Preden pa je izdihnil dušo, je zagrabil s pestjo kri,

kakor nekateri pripovedujejo, jo vrgel proti nebu in zaklical: «Zmagal si, Galilejec,» t. j. Kristus.

O dogodku, kako je Bog zabranil zidavo tempelja, pišeta tudi dva paganska pisatelja onega časa: Amijan Marcelin in Filostorgij. Le-ta poslednji dostavlja še to-le prečudno dogodnico: Ko so Judje odmetavali grušč, so zadeli na skalnato globonico. Spustili so vanjo moža, da bi pogledal, kaj je v dnu globonice. Na dnu je bila voda, ki mu je segala do kolen, a na sredi globonice je bil višok kol, okolu kola pa je bila ovita tenka prtenina. Mož je prinesel zavoj na svetlo, ko ga je pa odvil, so zagledali v njej knjigo, ki se je začejala tako-le: «V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Bog je bila Beseda! ...In Beseda je meso postala in mej nami prebivala.» S strahom so brali Judje te besede, iz katerih je razvidno, da je Beseda Božja — Bog, torej vsemogočna in večna, ki nikoli ne mine.

*

* *

69. Sv. evangelist Janez ne pravi samo: «Beseda je meso postala,» ampak tudi: «In je med nami prebivala,» t. j. Beseda božja, ki je notranja Beseda božjega razuma — Sin Božji — je postala meso iz Marije Device, je triintrideset let med nami bivala, nas učila, na križu odrešila, prebiva še danes mej nami v najsv. zakramentu, kakor je sam Jezus rekel: Z vami ostanem do konca sveta, prebiva še danes mej nami, ker se razodeva v vsem stvarstvu, kajti v stvareh, zlasti v človeku gledamo in spoznavamo Stvarnika-Dobrotnika, prebiva mej
XII.

nami v vseh sv. zakramentih, ki jih deli Jezus po svojem duhovstvu, kajti duhovnik izgovarja besede Jezusove: Jaz te odvežem, jaz te krstim, to je moje telo, to je moja kri; prebiva mej nami v pisani in govorjeni besedi, kakor je rekel Kristus: «Kdor vas posluša, mene posluša, kdor vas zaničuje mene zaničuje, kdor pa mene zaničuje, zaničuje njega, ki je mene poslal;» prebiva z nami v naših molitvah in dobrih delih, ki bi nič ne veljale, če bi nam Kristus ne dal svoje milosti. Tako se uresničujejo besede sv. Janeza, evangelista: «In Beseda je meso postala in med nami prebivala.»

Starček Simeon je rekel o Jezusu — Besedi Božji: *Luč v razsvetljenje nevernikov.* Ta luč ni svetila samo v betlehemskelem hlevčku in potem trintrideset let v nazareški hišici, ampak sveti vsa stoletja vsem narodom in bo svetila na veke. Ravnajmo se po tej luči, kajti nebo in zemlja bo prešla, Jezusove besede pa ne bodo prešle.

70. Na koncu vsakega leta, zlasti cerkvenega leta, naj človek opravi izpraševanje vesti: Kako je živel mej letom, v čem je grešil, kaj je zanemaril in naj obžaluje svoje zanikarnosti, ker leto je šlo v večnost in se ne vrne več. Sedaj spoznavamo bolje ko kdaj, da je beseda Božja večna in da je le to stalno in večno, kar storimo po Božji besedi.

Hkratu treba, da napravimo trdne sklepe za bodoče leto. Sv. Pavel pravi v pismu do Kološanov

(1), da moramo «*spodobno živeti, v vsem Bogu všeč, rodovitni v vsakem dobrem delu.*»

Naj omenim le nekatere sv. čednosti, ki jih treba imeti, da dosežemo srečen konec, srečno sodbo in večno zveličanje. Te sv. čednosti so znamenja, ki jih naštevajo sv. očetje in ki z večjo ali manjšo gotovostjo kažejo, ali smo na pravi poti do zveličanja ali ne.

*

* * *

71. Prva sv. čednost je *ljubezen do Boga*, ki je kraljica vseh čednosti. Ta je za zveličanje nujno potrebna vsem, izobraženim in preprostim. Blažena deklica Armella, ki je umrla v slutku krščanske svetosti dne 24. okt. l. 1671, je bila zelo siromašnega stanu, ni nikoli v šolo hodila in si je le pri nauku za prvo sv. obhajilo pridobila najpotrebnejše znanje o Jezusu, o njegovem življenju in trpljenju, pa se je kljub temu znala vnemati v ljubezni do Boga in do Jezusa ob samem premišljevanju peterih ran Kristusovih.

Ko jej je bilo dvajset let, je tudi ona imela svoje skušnjave, ki so bile nasprotno ljubezni božji. Spovednik jej je dajal pogum, naj hodi tudi v tem stanju večkrat k sv. obhajilu. To jej je dajalo moč, da je ohranila dekliško nedolžnost in da ni privolila v skušnjave. To stanje je trajalo skoraj pol leta. Potem pa se je vrnil v njeno dušo zlati mir in ljubezen do Boga in do Jezusa je spet močno zaplapolala. Gorela je v božji ljubezni tako, da je govorila: «Vrgla bi se rada v globočino morja ali v dno pekla, če bi vedela, da je Gospod tam.»

Če se je ta siromašna deklica tako urila in napredovala v ljubezni do Boga in do Jezusa, storimo lahko to tudi mi. Premišljujmo vsak dan dobrote božje, ki jih uživamo, zlasti trpljenje Kristusovo pred božjim razpelom in bomo imeli znamenje božje ljubezni, ki je gotovo znamenje večnega zveličanja!

Tudi sv. Angela, ki jo praznujemo dne 4. januarja, pripoveduje, da se je nje ljubezen vnela pred božjim razpelom, ko je premišljevala trpljenje Kristusovo. Pred božjim razpelom je napravila obljubo večne čistosti in da noče niti v najmanjši reči več razžaliti Boga in Jezusa. Kdor pa hoče imeti velike koristi od premišljevanja pod križem, naj se prej oprostí vseh reči, t. j. naj odpusti vsem iz srca in naj oprostí svoje srce vseh posvetnosti. Ko je nekoč prosila Boga, kaj bi bilo storiti, da bi mu bolj ugajala, se ji je prikazal sam Jezus na križu in jej rekel, naj gleda njegove rane. Pokazal jej je vse trpljenje in jej rekel: «Vse to sem storil za te.» Pri tem je začutila v svojem srce tako ljubezen do Jezusa in tako žalost za storjene grehe, da je tako dolgo jokala in tako gorke solze pretakala, da so se ji vnele oči in koža in da se je morala močiti s hladno vodo.

Posnemajmo jo in poglobimo se večkrat v premišljevanje njegovih ran in njegovega trpljenja.

V misijonskih poročilih (1) sem bral o malem kitajskem dečku, ki je komaj prejel sv. obhajilo, to-le dogodbico, ki priča o njegovi popolni ljubezni do Boga: Leta 1900 so temu dečku ubili

(1) Missioni Vincenziane: „Giov. Missionaria“ 1930.

boksarji zavoljo krščanske vere starega očeta, staro mater, brata in mamo.

Nekega dne so hoteli boksarji tudi tega dečka prisiliti, naj bi se odpovedal sv. krščanski veri. Peljali so ga v malikovalnico in mu veleli, naj zažge kadilo maliku. Pogumni deček, ki je bil dobro poučen v sv. resnicah, zabrusi kadilo v malika in reče: «Jaz hočem iti, kamor je šel stari oče in kamor je šla mama!» Boksarji so dečka zgrabili in pribili pred malikovalnico na križ z lesenimi žebli. Deček je v ljubezni božji bil stanovit in do zadnjega izdihljava.

Če je ta osemletni kitajski deček imel toliko ljubezen božjo, ali ne bomo imeli mi vsaj ene iskričice te ljubezni?

*

* *

72. O siromašni deklici Armelli beremo, da je bila izredno dobra in ljubezniva do vseh. To mi daje priložnost govoriti o drugem znamenju, namreč o *ljubezni do bližnjega in zlasti ljubezni do svojih nasprotnikov*. Svetniki pravijo, da je ljubezen do nasprotnikov pravi dokaz, da smo določeni za večno zveličanje. Ljubezen do nasprotnikov ni le znamenje, ampak pravi dokaz, da smo že na glavni poti v večno domačijo.

Pravijo: «S tem ali onim ne bom več govoril!» Takih sklepov nikar ne delajmo, ker so smešni. Prav pa je, da smo modri in oprezní, da brez potrebe ne iščemo take družbe in pogovorov, ki nas navadno spravljajo v prepire. Če te pa tak človek pozdravi, brž odzdravi in ne bodi smešen, da bi mol-

čal; če ti hoče dati roko, daj mu jo in bodi moder in potem previden v govorjenju, da te morda spet ne spravi v prepir. Sklepov pa, da ne boš nikdar več govoril, ne delaj. Tako se boš obvaroval, da tvoj jezik in tvoja roka ne bo gorela v peklu. Vaše življenje bodi v vseh malenkostih *Bogu všeč*, kakor pravi v današnjem berilu sv. Pavel.

Koliko so svetniki in svetnice božje žrtvovali, da so si ohranili v srcu neomadežano ljubezen do bližnjega. Sv. Gregor, papež, je bil iz najbogatejše rimske družine. Ko so njegovi starši umrli, je bil sin Gregor že v najvišji cesarski službi, t. j. prefekt rimskega mesta, pa je vse časti popustil, skoraj vse svoje premoženje razdelil mej siromake in za dobre namene ter stopil v samostan, ki ga je sam dal sezidati. V tem samostanu je živel kot siromašen redovnik.

Ko je nekoč šel po rimskem trgu, kjer so prodajali sužnje je videl tam lepe dečke in mladeniče iz Anglije, ki so jih prodajali, pa so se mu v srce zasmilili. Bili so vitke postave, belkastih las in modrih oči. Spomnil se je, da so Angleži še pagani, pa si je mislil, kaj bi lahko postali ti mladeniči in dečki, ko bi bili kristjani. Zato pa je bila njegova prva skrb, ko je postal papež, da je v Anglijo poslal misijonarje. Izbral je opata Avguščina in še štirideset redovnikov, ki so srečno prišli v Anglijo in tam v kratkem času vso deželo izpreobrnili. Zato slavijo Angleži poleg sv. Avguščina tudi sv. Gregorja, papeža, kot svojega misijonarja, ker je prvi poskrbel, da se je Anglija pokristjanila.

O tem papežu se pripoveduje, da je nekoč vse razdal, da ni imel drugega premoženja ko srebrn krožnik in da je še tega daroval siromaku.

Spomnimo se tudi sv. Janeza Bosco, sv. Jožefa Cafasso, sv. Jožefa Cottolengo, ki so najnovejši svetniki in ki so celo svoje življenje le dobrote delili prijateljem in neprijateljem!

Skrbimo torej, da bo tudi v našem srcu zlata ljubezen do bližnjega, prijatelja in neprijatelja, ker ta ima zagotovilo zlate krone v nebesih.

*

* * *

73. Tretje gotovo znamenje, da smo namenjeni za večno zveličanje, je *resnična ponižnost*. Kristusa so zasramovali in poniževali in kdor mu noče biti podoben in dobiti njegov delež v nebesih, mora biti iz srca ponižen. Prevzetnost in napuh se zelo slabo priporoča za nebesa. Zato moramo biti pazljivi, da se hudobni, prevzetni duh ne priklati v naše srce.

Prva stopnja ponižnosti je, da se ogiblremo časti in odlikovanju. Kdor išče časti, hvale in odlikovanja, ni na pravi poti do nebes in do zveličanja, ker nima niti najnižje stopnje sv. ponižnosti.

Na drugi stopnji prave ponižnosti je, kdor se zasramovanja in poniževanja ne boji.

Na tretji stopnji pa je, kdor se še veseli zasramovanja in poniževanja, ker hoče biti Jezusu enak.

Sv. Filipu Neri-ju je sv. Oče ponudil kardinalska čast, a on se mu je po poslancu lepo zahvalil in poslal reči, da ni še prišel čas in da mu bo že sporočil, ko bo čas za to. To je bila le uljudna šala, s katero je čast odklonil. Njegov izrek je bil: «*Na svetu mi nič ne ugaja; le to mi ugaja, da mi nič ne ugaja.*»

Neki mladenič iz visokega plemiškega stanu je prišel k sv. Filipu in javil, da hoče pristopiti v kongregacijo, katero je svetnik ustanovil. Sv. Filip pa je takoj slutil, da mladenič nima dovolj resnosti in odločnosti, zlasti glede sv. ponižnosti. Sv. Filip mu reče, da mora izkušnjo prestati, da se bo videlo, ali res zaničuje zasramovanje tega sveta. Ukaže mu dejanje, ki naj je izvrši pred ljudmi, da bi se mu smejali. Mladenič pa reče, da noče biti tako neumen in je takoj opustil misel na kongregacijo. Sv. Filip pa je iz te šale spoznal, da mladenič ni zanj.

*

* *

74. Naslednje znamenje je *krotitev jeze*. To je posebno važno, kajti en sam jezav človek premeni vso družino v razbojniško jamo. «Blagor krotkim, ker bodo zemljo posedli» — je rekel Kristus. Ta krotitev je prav za prav krščanska potrpežljivost, ki je za zveličanje nujno potrebna. Sv. Filip Neri je tudi to čednost na poseben način zahteval in se hotel z raznimi svojimi šalami prepričati, ali jo kdo ima. Nekega dne je sv. Filipa obiskal mlad kapucin, ki se je pa preveč preprosto obnašal v njegovem stanovanju in zlasti pri kosilu. Sv. Filip se je začel na videz jeziti in mu je rekel: «Ali je to prava vljudnost? Glej, človeče, da se mi pobereš izpred oči.» Hkratu je, potegnil čevljev z noge in zapretil nevljudnemu kapucinu, da mu jo pripelje s čevljem, ako se ne pobere. Kapucin pa se ni zgenil, ampak bil čisto krotek. To je na videz sv. Filipa še bolj jezilo. Začel je vpiti: «Dolu deni kapucinski plašč, ker nisi vreden, da hodiš okrog po

mestu ž njim.» Kapucin pa je krotko odgovoril: «To storim prav rad, ker si mi dal prav dobro kosilo, da mi mraz ne more škodovati.» Ta krotki odgovor je na videz sv. Filipa še bolj razkačil, da je začel vpiti in loviti nevljudnega kapucina iz sobe. Kapucin je mirno odšel, ne da bi bil pokazal niti najmanjše jeze in nevolje z besedo ali z obrazom. Kmalu na to pa ga pokliče sv. Filip k sebi v sobo, ga objame s srčnim veseljem, mu podeli nekaj darov in reče: «Tako je prav, dragi moj sinko, bodi vedno tak, vesel in krotek, To je resnično najboljša pot sv. čednosti.»

To je lep zgled, kako moramo krotiti svojo jezo.

*

* *

75. To pa ni še dovolj. Kristus je rekel: *Blagor njim, ki so čistega srca, ker Boga bodo gledali.* Če hočemo ob smrtni uri zagledati mili in prijazni obraz večnega sodnika, če se hočemo na sodni dan ogniti božji jezi — skrbimo za čistost srca. Pred Bogom in pred njegovimi angeli je človek, ki je čistega srca, čeprav bi bil siromak ali siromašen delavec, neskončno lepši ko nesramen knez, ki sedi na zlatem prestolu, ali nesramna kneginja, ki se na plesu lesketa v zlatu in židi.

Opozarjajo nas pa svetniki, da bodimo glede tega v sodbah ponižni, kajti velik nečistnik ali velika nečistnica se bo morda zveličala prej ko mi, ki nismo nečisti, pa smo morda prevzetni in oholi, kajti nečisti človek se navadno kmalu skesa, prevzetni in oholi človek, ki druge obsoja radi neči-

stosti, pa se svoje prevzetnosti in oholosti navadno ne kesa. Spomnite se žene nečistnice, ki so jo prevzetni farizeji pridrsali pred Kristusa in jo zatožili. Jezus pa je prevzetnežem rekel: «Kdor je brez greha, naj prvi vrže kamen nanjo.» Ko so prevzetneži to besedo slišali, so začeli drug za drugim odhajati, da je ostala žena sama. Jezus jej tedaj reče: «Žena, kje so tvoji tožitelji? Ali te ni nihče obsodil?» Žena odgovori: «Nihče, Gospod!» Jezus odgovori: «Tudi jaz te ne obsodim! Pojdi in nikar več ne greši (Jan. 8, 11).»

Bodimo torej v sodbah previdni, da se sami sebe ne obsodimo in pogubimo.

*

* *

76. Nadaljnja znamenja, da smo namenjeni za večno zveličanje, so: goreče češčenje M. D. in Jezusovega presv. Srca, ljubezen do molitve, do cerkve, do papeža in škofa, ki vladajo cerkev, dalje vzgajanje otrok v ljubezni božji in v strahu božjem, poslušanje božje besede itd.

*

* *

77. Lahko bi vam navedel še nešteto znamenj, ki z večjo ali manjšo gotovostjo kažejo, ali smo ali nismo v večnih bukvah zaznamljeni za večno življenje. To pa je popolnoma gotovo, da se vsi ljudje lahko zveličajo, ako le hočejo dobro delati s pomočjo milosti božje, ki nam jo Bog deli v obilnosti. Od nas je odvisno večno zveličanje.

Beremo v životopisu sv. Adelwolda, ki ga praznujemo dne 1. avg., to-le dogodnico: Ko je škof posvetil sv. Adelwolda v mašnika, je ž njim posvetil še dva druga, namreč nekega Dunstana in Edelstana. Po dovršenem cerkvenem opravilu, se obrne škof k njim in jim reče v proroškem duhu: «Dva izmed vas, ki sem ju danes posvetil, bosta škofa, eden pa se bo izpridil in se pogubil.» Tako se je v resnici zgodilo: Adelwold in Dunstan sta postala sveta škofa, tretji Edelstan pa se je vdal slabemu življenju in drl v pogubo. To se pa ni zgodilo, ker je škof tako v proroškem duhu rekel, ampak ker sta prva dva dobro delala s pomočjo milosti božje, tretji pa slabo, čeprav je tudi njemu Bog dal obilnih milosti.

Bodi tedaj na koncu starega cerkvenega leta naš trden sklep: *Greha ne več! Dovolj smo grešili in žalili Boga in Zveličarja.* Od sedaj hočemo živeti v ljubezni božji, v ljubezni do Boga in do bližnjega, tudi nasprotnika, v ponižnosti, krotkosti, čistosti, v gorečnosti do molitve in besede božje, v pokorščini do sv. cerkve in v skrbnosti za vzgajanje družine v strahu božjem. To je resnično prava pot sv. čednosti, ki vede k Zveličarju. Držimo se te prave poti in ne poslušajmo krivih prerokov, ki nas zavajajo v večno pogubo.

*

*

*

*

*

*

*

*

*

78. Kristus je rekel: «Ako vam porečejo: Glejte v puščavi je (Kristus), ne hodite tja; glejte, notri

v hiši je, ne verujte.» S temi besedami nas Kristus svari, da ne smemo iskati Njega in njegovih milosti, kjer jih ni. Kristus je, kjer je Marija, ker je bilo rečeno: Zdrava Marija, milosti polna, *Gospod s Teboj*, Kristusa najdemo tudi pri sv. Petru, ker je bilo rečeno: «*Tebi bom dal ključe nebeškega kraljestva.*»

*

* *

79. Kdor hoče torej najti Jezusa Kr. in njegovo milost, naj gre pred vsem k Mariji, ker *Gospod je ž Njo*: Zdrava Marija, milosti polna, *Gospod s Teboj!* Pri Njej je Kristus z vsemi milostmi, kakor je Marija v raznih prikaznih razodela in kakor je bilo še posebe rečeno deklici Ferligojevki na Skalnici: «Reci ljudstvu, naj mi tukaj hišo zida in me milosti prosi.»

Mnogi iščejo sreče zveličanja po raznih zabavah in plesiščih, po raznih športih in zletih, pa ne najdejo, kajti *Gospod*, ki je gospodar vse sreče, je pri Mariji. Pri Njej dobimo vse milosti, popolno zdovoljnost in stalno srečo, ker pri Njej je Kristus-Zveličar. Tudi trpljenje, ki je vdano trpimo, nam Kristus osladi in obilno poplača, da nam zavidajo zanje, kakor pravi sv. Terezija D. J., celo angeli, ki ne morejo nič trpeti za Kristusa in si tudi nič zaslužiti. To naj pomislijo vsi, ki ne morejo nobene nevšečnosti potrpeti, nobene žalitve preboleti, nobene skušnjave odločno odbiti, ki jim je vsako delo pretežko in presitno, ki vedno tožijo in jočejo in ne morejo nič odpustiti, nič zamolčati.

*

* *

80. Ne zabimo te resnice danes, ko je toliko krivih naukov, ko ljudje povsod drugod iščejo dobrih svetov in leka za gorje in siromaštvo, ki nas tlačí, le pri pravem zdravniku-Zveličarju ne! Pri Mariji je Jezus, ki je naša moč in naše veselje. Zato vidimo, da so vsi svetniki bili goreči častivci Marijini, ki so po Mariji dobivali od Jezusa obilnih milosti in se po Mariji zveličali.

Naj omenim sv. Filipa Benicija, ki ga praznujemo dne 23. avgusta. Životopis pravi da je prej začel izgovarjati ime Marijino nego materino. Ni bil star še pet mesecev, ko prideta v hišo dva duhovnika iz reda «Marijinih služabnikov», ki sta prosila miloščine. Ker ni mati hitro dala, se oglasi mali Filip v zibelki: «Glej, *Marijini* služabniki so, daj jim ubogajme.»

Iz njegove mladeniške dobe se poroča ta-le zanimiva dogodbica: Ko je na četrtek po Veliki noči klečal v cerkvi «Marijinih služabnikov» pred podobo M. B., je duhovnik prav takrat bral berilo iz Dejanja apostolov o dijakonu Filipu, ki je na cesti srečal oskrbnika etijopske kraljice, kateri se je peljal na vozu iz Jeruzalema proti domu. Sv. Duh navdihne Filipu: «Filip, pojdi tja in pridruži se temu vozu.» Sv. Filipu Benicij-u se je zdelo, kakor da bi bile te besede izgovorjene njemu. Pri tej priči se svetnik zamakne. Zdi se mu, da je na širokem polju, kjer ni videl drugega ko skalovje, močvirje, zarastlo s trnjem, kjer so se skrivale pošasti in zmaji. V strahu gleda na vse kraje, kako bi si pomagal in se otel. Kar zagleda na nebu preblazeno Devico Marijo, sedečo na vozu, ki sta ga vlekla lev in jagnje, Marijo so obdajali angeli in svetniki in v roki je imela obleko Marijinih služabnikov. Kar

zasliši iz Marijinih ust prav tiste besede, ki jih je prej slišal v cerkvi iz sv. berila: «Filip, pojdi in pridruži se temu vozu.» Pri tej prikazni se je svetnik toliko časa mudil, da ga je moral cerkvenik opozoriti, naj odide, ker da mora cerkev zapreti. Drugi dan gre k predniku «Marijinih služabnikov», da mu pojasni to prikazen. Prednik dé, da široko polje, polno pečevja, trnja, močvirja, pošasti in zmajev, pomenja izprijeni in hudobni svet, nebeški voz pomenja duhovniški stan, zlasti red «Marijinih služabnikov», lev in jagnje pa pomenjata moč in ponižnost, ki ste duhovnikom potrebni, da hudobni svet premagajo in ga pokristjanijo. Sv. Filip Benicij je takoj razumel, da ga Marija kliče na voz k bratom — Marijinim služabnikom, kjer bo deloval za uničbo pošasti in zmajev in za odstranitev skalovja in trnja, ki prepleta hudobni in izprijeni svet.

Svetnik je takoj stopil v red Marijinih služabnikov, kjer je neumorno deloval do smrti. Prehodil je, oznanjujoč sv. evangelij, vso Italijo, šel je v ta namen tudi v Francijo, celo v Frizijo in Šaksonijo. V slehernem cerkvenem govoru je opominjal poslušavce, naj Marijo posebno časté in na pomoč kličejo. Na praznik Marijinega vnebovzetja je zadnjič pridigal. Govoril je o prednostih Marijinih ter blagoslavljal vse, ki umrjejo pod njenim varstvom. Po pridigi ga strese mrzlica, da je moral v posteljo, iz katere ni več vstal. Prejemši sv. zakramente, poprosi, naj mu molijo spokorne psalme in litanije vseh svetnikov. Pri prošnji: «Mi grešniki, prosimo te, usliši nas!» se zamakne in izgubi. Vsi so mislili, da je za vselej umolknil in izdihnil sveto dušo. To stanje je trajalo tri ure. Potem pa pride njegov prijatelj, ki ga glasno pokliče po imenu. Na ta klic

se svetnik prebudi kakor iz trdnega spanja in začne pripovedovati, kako strašno se mu je bilo bojevati s satanom, ki mu je očital vse storjene grehe in ga skušal spraviti v obup. V tem najhujšem boju se mu prikaže Marija, ki ga reši satana in mu pokaže pot v nebesa k Jezusu. Nato mu dajo v roke božje razpelo, katerega se trdno oklene, potem začne z navzočnimi peti «Benedictus» in 30. psalm, ki se začnjenja z besedami: «V tebe, o Gospod, zaupam.» Pri besedah: *V tvoje roke izročim svojo dušo*, se ozre še enkrat na križanega Zveličarja in izdihne svojo sveto dušo v osmini Marijinega vnebovzvetja dne 22. avg. l. 1285. po Kr.

Posnemajmo ga! Sveti Filip Benicij je vse dni svojega življenja iskal pri Mariji Zveličarja in ga je tudi našel ter se združil ž njim na veke pri Mariji v nebesih.

*

* *

81. Kristusa-Zveličarja (pa najdemo tudi pri Petru, ker je Kristus rekel Petru: *Tebi bom dal ključne nebeškega kraljestva*).

Slišali boste večkrat nespametne ljudi, ki pravijo: Vse vere so dobre. V vseh verah se lahko zveličamo. Nekateri bi v naših časih napravili radi nemško vero, drugi rusko vero itd. Vsem tem veljajo besede Jezusove: «Ako vam porečejo: Glejte, v puščavi je (Kristus), ne hodite tja; glejte, notri v hiši je, ne verujte. Zveličanje je tam, kjer je Peter, ker njemu je bilo rečeno: *Tebi bom dal ključne nebeškega kraljestva*. Kar boš razvezal na zemlji, bo

razvezano tudi v nebesih in kar boš zavezal na zemlji, bo zavezno tudi v nebesih.

Ko je Jezus nasitil s petimi kruhi pet tisoč ljudi, se je potem umaknil na goro molit. Drugi dan pa ga poišče množica, a on jej reče: «Iščete me, ker ste od kruhov jedli in bili nasičeni: ne delajte za jed, ki mine, ampak za jed, ki ostane v večno življenje... Jaz sem kruh življenja, ki je iz nebes prišel. Ako kdo je od tega kruha, bo živel vekomaj. In kruh, ki ga bom jaz dal, je moje meso za življenje sveta. Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje...» Veliko njegovih učencev je reklo: «To govorjenje je trdo. Kdo ga more poslušati?» Tedaj reče Jezus dvanajsterim: «Hočete tudi vi oditi?» Simon Peter pa mu odgovori: «Gospod, h komu pojdemo? Besede večnega življenja imaš Ti. Mi smo spoznali, da si Kristus, Sin Božji.»

Iz teh besedi je jasno, da je Peter pri Jezusu. Čeprav so drugi odhajali, je Peter ostal zvest. In pri zadnji večerji je zatrjeval Kristusu: «Jaz grem s Teboj v ječo, pa tudi v smrt... Ko bi te vsi zatajili, jaz ne.» Res je sicer, da je Jezusa trikrat zatajil, preden je petelin odpel, kakor mu je bil Kristus napovedal, pa ga je Jezusov pogled ostro presunil, da je šel vun in se bridko zjokal.

Peter je bil s Kristusom tudi, ko je grešil. Jezus ga ni zapustil.

Bodimo torej zvesto združeni s Petrom oziroma njegovim naslednikom, ker ž njim je Kristus.

*

* * *

82. Naš sedanji papež Pij XII. je rekel, ko je odhajal iz Nemčije, kjer je bil dvanajst let nuncij

ali poslanec papeža Benedikta XV. in Pija XI, te-le besede: «Moj nemški misijon je končan. Sedaj grem, od koder sem prišel — k sv. Petru pod kupolo Michelangelovo. Stati blizu Petra, se pravi: *stati blizu Kristusa.*»

Sv. duhovnik Janez Bosco je bil srčno vdan sv. Očetu. Njemu je bil papež za Kristusom najvišjega spoštovanja in češčenja vredna oseba. Ko je govoril o papežu, je Bon Bosco vedno navdušeno govoril. Ko so mu bila potrjena pravila salezijanskega reda, je ta ubogi duhovnik iz hvaležnosti nabral 1000 lir milodarov, ki jih je nesel papežu Piju IX. Tisoč lir je bila za tisti čas in za siromašnega duhovnika, ki se je boril za obstoj svojega Oratorija, velikanska svota.

Posnemajmo tega sv. moža in druge svetnike, ki so bili vsi srčno vdani sv. Očetu.

83. Brez dvoma je za vsakega človeka največja sreča, da se udeležuje milosti Jezusa Kristusa in njegovih zakramentov. Vsi nauki, zakramenti in milosti Jezusa Kristusa pa so shranjeni v zakladnici katoliške cerkve. Katoliška cerkev pa bi ne imela nobenega življenja in nobene moči, če bi ne imela poglavarja, ki jo združuje in vlada. Kakor bi kri v žilah takoj zastala, če bi iz telesa iztrgali srce, prav tako bi življenje v katoliški cerkvi takoj zamrlo, če bi poglavarja ne bilo. Da se torej moremo udeleževati sv. zakramentov, milosti in naukov Jezusa Kristusa, je koncem koncev na tem svetu odvisno

od poglavarja sv. cerkve ali od rimskega papeža, ki je naslednik sv. Petra.

*

* *

84. Če vam torej kdo poreče: V puščavi je (Kristus), recimo v komunizmu, ki izpreminja bogate države v puščave ali v hramu, recimo pri brezvercih, ki na skrivnih shodih kujejo hude naklepe proti cerkvi, ne bodimo nespametni, da bi šli tja. Kristus je pri Mariji, ker Njej je bilo rečeno: *Gospod s Teboj* in pri sv. Petru ga najdemo, ker njemu je bilo rečeno: *«Tebi bom dal ključe nebeškega kraljestva. Karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih in karkoli boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih.»*

Iščimo torej Kristusa, a iščimo ga, kjer je, t. j. pri Mariji in pri sv. Petru oziroma pri njegovem nasledniku. To dvoje je gotovo znamenje večnega zveličanja.

Devetinsedemdeseto Branje.

ANGELSKI PASTIR.

1. Vsak kristjan mora vedeti, kaj je Kristus določil o poglavarju svojega duhovnega kraljestva na zemlji, t. j. sv. Cerkve. To kraljestvo Kristusovo ni od tega sveta, kakor je Kristus zagotovil pred Poncijem Pilatom, toda besede: «od tega sveta» ne pomenjajo, da to kraljestvo ni na tem svetu, ampak pomenjajo le, da je namenjeno v prvi vrsti za dosego reči in koristi, ki so na onem svetu, t. j. za dosego večnega zveličanja. To kraljestvo je na tem svetu, deluje na tem svetu, a deluje neposredno za dosego večnega življenja in le posredno za dosego časne blaginje, kakor je rekel Kristus: Iščite najprej Božjega kraljestva in njegove pravice in vse drugo nam bo privrženo.

*
* *
* *

2. Ker je to Kristusovo kraljestvo na zemlji, t. j. vidni zbor vseh pravovernih kristjanov, ki verujejo iste nauke in prejemajo iste zakramente, ki jih je Kristus postavil, je bilo potrebno, da je Kristus določil tudi vidnega poglavarja — Petra.

Kristus je rekel sv. Petru: «Ti si Peter (skala) in na to skalo bom zidal jaz svojo cerkev in vrata peklena je ne bodo premagala. In tebi bom dal ključe nebeškega kraljestva. Karkoli boš zvezal na zemlji, bo zvezano tudi v nebesih in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih (Mat. 16, 18 in 19).»

Iz teh besedi je jasno, da je Kristus postavil svoji cerkvi ali svojemu kraljestvu na zemlji vidnega poglavarja sv. Petra.

To je še bolj razvidno iz besedi, katere je Kristus govoril Petru po ustajenju ob genezareškem jezeru: Simon Jonov, ali me ljubiš bolj ko ti-le? Simon reče: To je da, Gospod, ti veš, da te ljubim. Jezus mu reče: Pasi moja jagnjeta. Jezus pa mu reče spet: Simon Jonov, ali me ljubiš? Simon reče: To je da, Gospod, ti veš, da te ljubim. Jezus reče: Pasi moja jagnjeta. Jezus pa mu reče vtretjič: Simon Jonov, ali me ljubiš? Peter je bil žalosten, ker mu je rekel vtretjič: Ali me ljubiš? Zato reče: Gospod, ti vse veš, ti veš, da te ljubim. In Jezus mu reče: Pasi moje ovce (Jan. 21, 15).

Samemu Petru je rekel Gospod: Simon, Simon! Glej, satan vas je hotel imeti, da bi vas presejal kakor pšenico. Jaz pa sem prosil zate, da tvoja vera ne omaga; in ti potrdi svoje brate, ko se izpreobrneš (Luk. 22, 31).

*

* *

3. Vsa ta čast in oblast, katero je Kristus dal Petru, je prešla na rimskega škofa, kajti sv. Peter je prišel v Rim in je kot rimski škof umrl v Rimu.

Njegovi nasledniki so torej (rimski škofje, katere imenujemo papeže, t. j. očete. Zato pravimo, da govori Peter po rimskih papežih. Škofje, ki so bili zbrani l. 451. na kalcedonskem cerkvenem zboru, so zaklicali, ko se je prebralo pismo papeža Leona Vel.: «Peter govori po Leonu! Apostoli so tako učili! Kdor ne veruje, bodi izobčen.»

*
* *

4. Rimski škof je torej poglavar sv. katoliške cerkve in nihče ne more biti katoličan, kdor ni podložen in pokoren rimskemu papežu. Biti pokorni in vdani rimskemu papežu je najbolj zanesljivo znamenje, da smo na pravi poti do večnega zveličanja. Če se držimo sv. Očeta, ne zajdemo, kajti Kristus je rekel sv. Petru: «Simon (Peter), glej, satan vas je hotel imeti, da bi vas presejal kakor pšenico. Jaz pa sem prosil zate, da tvoja vera ne omaga in ti potrdi svoje brate, ko se izpreobrneš.» Sv. Oče ima ključe nebeškega kraljestva, ker njemu je bilo rečeno: «Tebi bom dal ključe nebeškega kraljestva» in «karkoli boš zvezal na zemlji, bo zvezano tudi v nebesih in karkoli boš razvezal na zemlji, bo razvezano tudi v nebesih.» Sv. Petru je bilo rečeno: «Pasi moje jagnjeta, pasi moje ovce.»

Iz teh besedi je razvidno, da je Kristusova najsvetejša volja, da poslušajmo sv. Očeta papeža, ki je naslednik sv. Petra in da se njemu pokorimo, če hočemo biti udje njegovega kraljestva-sv. cerkve in če hočemo biti kdaj udje njegovega nebeškega kraljestva v večni slavi.

5. Sv. Peter je prišel v Rim okolu l. 42. in je tam ustanovil prvo krščansko cerkev. Spremljal ga je, kakor slove izročilo, sv. evangelist Mark. Prvi kristjani, katere je sv. Peter izpreobrnil, so bili zelo goreči.

Kaj je sv. Petra nagnilo, da je šel v Rim, ki je bilo takrat največje in najbogatejše mesto celega sveta? Sv. vatikanski cerkveni zbor pravi, da je to naredba Kristusova, t. j. Kristus, bodisi sam bodisi po svojih apostolih, je določil Petru in njegovim naslednikom sedež, ki je središče katoliške cerkve, namreč Rim. Kristus sam je Petru tudi naznanil, kako bo umrl in kakor slove ustno izročilo, je Kristus tudi določil Petru kraj, kjer bo pretrpel mučeniško smrt. O tem pripoveduje sv. Ambrož to-le: Ko je cesar Neron začel hudo preganjati cerkev, so kristjani svetovali Petru, naj beži iz Rima, ker so ga hoteli še ohraniti. Bil je že pri mestnih vratih, kar zagleda Jezusa, ki prihaja skozi vrata v Rim. Peter ga upraša: «Gospod, kam greš?» Jezus odgovori: «Grem v Rim, da se dam spet križati.» Peter je takoj razumel te besede, češ, ker nočeš ti, se bom dal jaz spet križati. Nato se je takoj vrnil in povedal kristjanom, kaj mu je Kristus rekel v prikazni. Kmalu nato so ga ujeli in zaprli v ječo, kjer je veliko ljudi izpreobrnil. Mej temi so bili tudi jetniški čuvaji. Kot Jud je bil obsojen v smrt na križu. To se je zgodilo dne 29. junija l. 67. po Kristusovem rojstvu na vatikanskem polju. Na morišču je prosil, naj mu denejo glavo k tlom, ker da ni vreden tako umreti, kakor je umrl Kristus z glavo

navzgor. Na ta način je bil po Kristusovi volji posvečen sedež vidnega poglavarja katoliške cerkve s krvjo sv. Petra, prvega rimskega škofa in prvega papeža vseh kristjanov.

Tako pripoveduje sv. Ambrož.

*
* *

6. Rimski papež ima kot naslednik sv. Petra v cerkvi najvišjo oblast. Tako učijo cerkveni zbori, zlasti florentinski in vatikanski. To je za katoliško cerkev, ki je razširjena po vsem svetu, nujno potrebno, kajti drugače bi šlo vse narazen. Papeštvo je v katoliški cerkvi tako potrebno, kakor je potreben sklepni kamen pri obokani stavbi. Če sklepni kamen pade, se zruši cela stavba. Tako bi se zrušila in razpala tudi stavba katoliške Cerkve, ko bi Petra ne bilo, ki z uso oblastjo in nezmotljivostjo vodi vernike v večno življenje.

*
* *

7. Iz teh razlogov se je ves svet zanimal, kdo bo po smrti papeža Pija XI. izvoljen papežem, kdo bo naslednik Petrov in namestnik Jezusa Kristusa na zemlji. Vsakokrat se pri volitvi pokaže prst božji. Tako tudi sedaj. Kristus čuje nad svojo cerkvijo in je za te naše zmešane in burne čase pokazal s prstom na angelskega, neomadežanega kardinala Eugeniya Pacelli-ja. Kristus ga je hotel razveseliti za god, kajti rojen je bil v Rimu iz plemenite in zelo pobožne družine dne 2. marca l. 1876; izvoljen pa

je bil papežem dne 2. marca l. 1939. (1). Bogoslovne šole je dovršil na Gregorijanski univerzi in v papeževem rimskem semenišču. Sv. mašniško posvečenje je prejel l. 1899. Dne 2. aprila 1939 je praznoval že štiridesetletnico svojega mašništva. Dne 8. februarja l. 1901. pa je že dobil službo v kongregaciji za izredne cerkvene zadeve. Takrat mu je bilo še-le 25 let.

V 27. letu je dobil profesuro cerkvenega prava, ki je pa ni mogel sprejeti radi svoje službe v kongregaciji. Kmalu potem pa je bil imenovan profesorjem za cerkveno diplomacijo na visoki šoli «Pontificia Accademia dei Nobili Ecclesiastici», kjer je deloval 5 let. Dne 6. marca 1911 je bil imenovan za podtajnika v kongregaciji za izredne cerkvene zadeve, dne 20. junija 1912 pa za tajnika istotam.

Ker je bil Pacelli mož globokega znanja, je postal po želji pok. kardinala Gasparri-ja tudi tajnik komisije za izdaje cerkvenega zakonika.

Leta 1917. ga je papež Benedikt XV imenoval za nuncija v Monakovem. Iste leta meseca maja ga je sam papež Benedikt XV. posvetil v sikstinski kapeli za škofa. Ob tej priliki je bila navzočna še njegova mati Virginija in brat Francesco. Navzočni so bili zastopniki rimskega plemstva in diplomatskega zbora, ki so srčno čestitali visokemu odlikovancu. Po posvetitvi ga je papež Benedikt XV. očetovsko objel.

Od l. 1925. je bil hkratu tudi berlinski nuncij.

Ko se je državni tajnik kardinal Gasparri dne 2. januarja 1930. radi bolehnosti in starosti umaknil,

(1) Seštejte vse številke: 2+3+1+8+7+6 in 2+3+1+9+3+9!

je papež Pij XI. imenoval Pacellija državnim tajnikom. V tej službi je modro in uspešno deloval. L. 1933 je podpisal konkordat z Nemčijo. Naslednja leta je podpisal pogodbe še s 5 drugimi državami, nazadnje, t. j. dne 25. julija 1935 tudi z Jugoslavijo.

L. 1934. je predsedoval 32. svetovnemu evharističnemu kongresu v Buenos Aires-u.

L. 1935. ga je papež poslal kot svojega posebnega odposlanca v Lourdes, kjer je imel v francoščini velik govor o večnem nesoglasju, ki mora biti med Cerkvijo in onimi, ki njene osnovne nauke zanikajo.

L. 1937. je bil spet papežev odposlanec v Lisieu-xu v Franciji, kjer je blagoslovil cerkev sv. Terezije Deteta Jezusa. Pri tej priliki je imel v francoščini mnogo pridig v cerkvi Notre Dame.

L. 1938 je bil papežev odposlanec na evharističnem kongresu v Budimpešti.

*

* *

8. To je ob kratkem zgodovina visokega delovanja tega angelsko čistega in značajnega moža, ki je sedaj zasedel prestol sv. Petra v Rimu.

Sedanjega papeža značaj se da resnično izraziti z eno besedo: Angel. Pisali so časopisi, ko je bil izvoljen papežem, da je v prerokbah sv. škofa Malahije označen naslednik Pija XI. z besedami «Ogenj in meč». To pa je neresnično. Drugi časopisi so pisali, da je naslednik Pija XI. označen z besedama: Pastir in mornar. Tudi to je neresnično. V prerokbah sv. Malahije je zapisano, da bo za pa-

pežem, ki je označen z geslom: *Fides intrepida* (neomajna vera: Pij XI.) zavlada na Petrovem prestolu: Angelski pastir. Sv. cerkev ni potrdila teh prerokb, a človek strmi, ko jih bere, ker se čudovito ujemajo.

Naš papež Pij XII. je imel uprav angelsko vzgojo. Njegov oče Filip je bil predsednik papeževe advokature. Njegova mati Virginija je bila globoko verna in pobožna. Domača hiša sv. Očeta Pija XII. je bila pravo svetišče, kakor se izraža prelat Ludovik Kaas, ki je l. 1930 zapisal o sedanjem papežu te-le besede: «Nikoli nisem poznal človeka, ki bi mu bila, kakor njemu, domača hiša hkratu dom in svetišče.

Njegovo dvanajstletno delovanje v Nemčiji je bilo obilno blagoslovljeno. Nastopal je povsod kot angel miru za resnico in pravico. Bil je usmiljen oče vojnih ujetnikov. Na tisoče rešenih družin se še danes spominja njegovih dobrot in njegovega posredovanja. V Nemčiji so ga ljubili in spoštovali celo luterani. Na katoliškem shodu v Magdeburgu l. 1928. je bil neki luteranski teolog tako zavzet nad angelsko osebnostjo Evgenija Pacelli-ja, da je zaklical: *Angelus, non nuntius, t. j. Angel in nuncij!*

Ko je dne 10. dec. l. 1929 kot novoimenovani kardinal odhajal iz Nemčije spet v Rim, je rekel te-le besede: «Moj nemški misijon je končan. Vračam se, od koder sem prišel: H grobu Petrovemu pod Michelangelovo kupolo, k živemu Petru v Vatikan. Stati blizu Petra, se pravi, stati blizu Kristusa... ne da bi tam sprejemal časti, marveč da bi bil bolj deležen njegovega križa in trpljenja za blagor duš...» Ta njegova želja se mu je sedaj izpolnila

v polni meri. Postal je živ Peter ob strani Kristusovi, njegov vidni namestnik na zemlji.

Geslo, katero je prevzel novi papež za svoje delovanje, se glasi: «Po pravičnosti k miru.» To geslo je iz angelskega petja v božični noči: Mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje. Ne: Mir ljudem na zemlji, ampak: Mir ljudem na zemlji, ki so dobre volje, t. j. ki so pravične in svete volje. To geslo, ki so je angeli oznanili za Kristusa, je prevzel novi papež z geslom: Po pravičnosti k miru. To geslo je izraženo tudi v grbu novega papeža, t. j. golobček z oljčno vejico. Pod njim so trije stebri, stoječi ob morskem bregu, ki se vanj zaganjajo od spredaj sovražni morski valovi. Ti stebri so: «vera, upanje, ljubezen, to troje; največja pa mej temi je ljubezen», in na tej sedi golobček, ki ima v kljunu oljčno vejico, t. j. znak miru: Po pravičnosti k miru.

*

* *

9. V resnici Angelski pastir! «Prerokovanje sv. Malahije», čeprav se o njem ni prav nič izrekla sv. cerkev, se v tem slučaju čudovito ujema. Tega pa ne poudarjamo radi prerokovanja samega, ampak ker hočemo katoliškim vernikom priporočiti sveto in angelsko življenje po zgledu «angelskega pastirja», katerega nam je sam Kristus poslal. Bodi tudi naše geslo angelsko petje: Mir ljudem na zemlji, ki so dobre, t. j. pravične volje. Po pravičnosti k miru!

Osemdeseto Branje.

PO KONGRESU KRISTUSA KRALJA.

1. Svetovni kongresi Kristusa Kralja so zbudili zanimanje za njegovo kraljestvo, ki je sv. cerkev in za načela, ki veljajo v tem kraljestvu, kajti človeštvo se ne more na noben način rešiti iz narodnih in socialnih bojev in sovražnosti ko s tem, da se vsi oklenemo teh načel in začnemo živeti po teh načelih, ki preminjajo ljudi *v otroke božje*, v brate in sestre v Kristusu ne glede na narodne, krvne in socialne razlike. Nazaj h Kristusu, nazaj k njegovim svetim naukom! Potrudimo se vsi, da postanemo res pravi, živi katoličani, *otroci božji* in pravi bojevnik *Krstusovi*, t. j. Izraelci, ki se ne bojujejo z orožjem iz železa in svinca, ampak s škitom vere, s čelado zveličanja in z mečem duha. S tem orožjem ugasimo vse ognjene puščice hudobnega duha (Ef. 6, 16). Pogoj pa je, da smo res otroci božji in da živimo kot otroci božji, kajti tem je obljubljena vsa milost, konečna zmaga in večno kraljestvo.

*

* *

2. Sv. Pavel pravi v pismu do Rimljanov (8): «Ti, *katere vodi duh Božji*, so otroci Božji... Ako pa otroci, tudi dediči, dediči Božji, sodečiči *Krstusovi*.»

Čast otrok božjih je najvišja, ki jo more siromašni človek doseči. Te časti ne smemo z nobeno drugo rečjo zamenjati. Ko bi nam ponudili vse bogastvo celega sveta, bi ne smeli dati te časti in ko bi nam ponudili vse časti in slave tega sveta, ko bi nam ponudili tudi kraljevsko in cesarsko krono, bi se tej časti otrok božjih in dedičev božjih ne smeli odpovedati.

Iz tega je razvidno, da je za nas najbolj važno vprašanje, je-li smo res otroci Božji. Kako bomo to dokazali?

*

*

*

3. Če umrje v tujini bogata oseba, se njeni soniki, ki so morda ostali doma, na vse načine prizadenejo, da dokažejo, da so res sorodniki in torej dediči bogatega premoženja, ki ga je zapustila bogata oseba v tujini.

Kristus je umrl za nas na križu in zapustil neskončno premoženje. Kako bomo dokazali, da smo njegovi duhovni sorodniki ali celo njegovi duhovni bratje in torej duhovni otroci Božji in dediči večnega kraljestva?

Sv. Pavel odgovarja: Tisti so *otroci Božji* in dediči večnega kraljestva, *katere vodi duh Božji*.

Če hočemo torej dokazati, da smo duhovni sorodniki, ki so morda ostali doma, na vse načine pri otroci božji, moramo dokazati, da nas vodi *duh božji*. Duh božji, ki je duh Kristusov, duh pravičnosti in ljubezni, duh ponižnosti in požrtvornosti, mora biti v nas in mora oživljati in voditi naše besede, naše misli in naša dejanja. Da se tega duha navza-

memo, moramo pridno in pozorno poslušati ob nedeljah in praznikih besedo božjo, t. j. sv. evangelij, ki je beseda Kristusova, moramo v Kristusa verovati, prejemati sv. zakramente in sploh vse storiti, kar je Kristus zapovedal. Sv. Janez, evangelist, pravi (1): «Njim pa, ki so ga sprejeli, je dal oblast biti otroci božji, njim, ki verujejo v njegovo ime, kateri niso iz krvi, ne iz volje mesa, ne iz volje moža, *ampak iz Boga rojeni*», t. j. prerojeni po sv. krstu in drugih sv. zakramentih, ki se s pomočjo milosti božje ogibljuje hudega in delajo dobro, ki krotijo svojo kri in svojo voljo in izpolnjujejo voljo Kristusa Kralja.

*

* *

4. Kar je rojeno iz krvi, iz volje mesa in iz volje moža, je napuh, lakomnost, nečistost, nevoščljivost, požrešnost, jeza in lenoba. To je sedem kačjih glav, katerih se je poslužil satan v rajju, da je zapeljal prve starše. Te glave moramo tlačiti, ako hočemo biti otroci božji.

Marija drži trdno pod svojimi nogami peklenško kačo, zato je Marija bila božja hčerka, brez vsakega slabega nagnenja, brez izvirnega greha in brez vsakega osebnega greha. Zato moramo za njo hoditi, v njo se ozirati in po njenem zgledu tlačiti peklenško sedmeroglavo kačo.

*

* *

5. Kdor je res otrok božji, se ne vdaja *napuhu*, ampak se mu ustavlja in si prizadeva biti iz srca

ponižen in pohleven. Sv. Avguštin pravi: «Zastonj iščemo prave modrosti na poti, ki se razlikuje od poti, katero je Bog zaznamoval. Če bi me kdo vprašal, katera zapoved je prva, druga, tretja, bi odgovoril: *Ponižnost* in kolikorkrat bi mi kdo postavil to vprašanje, bi dobil vedno le ta odgovor. S tem ni rečeno, da nimamo drugih zapovedi, ampak hočem le reči, na nam vzame napuh ali prevzetnost iz rok vse dobro, ki ga storimo.»

Iz teh besedi je jasno, da je napuh smrt dobrih del, ker so pa dobra dela vsakemu odrastlemu človeku za zveličanje potrebna, je napuh hkratu smrt naše duše. Kdor pa je mrtev na duši, ne more biti otrok božji in dedič večnega kraljestva.

*

* *

6. Kdor je res otrok božji, se ne sme vdajati *lakomnosti*. Kdor namreč nima druge misli, ko na posvetno premoženje in skrbi le, kako bi skupaj grabil posvetno blago, njemu ni mar večno kraljestvo. Tak se sam sebe izključuje od časti otrok božjih in dedičev večnega kraljestva. (Glej priliko o Lazarju in bogatincu v I. snopiču, str. 33, in o bogatincu, ki mu je polje bogato obrodilo v III snopiču, str. 845).

*

* *

7. Kdor hoče biti res otrok božji, se ne sme vdajati *nečistosti*, kajti sv. Pavel kliče v pismu do Efežanov (5, 5): «To namreč vedite, da noben ne-

čistnik nima deleža v kraljestvu Kristusovem in božjem.» Nečistnika vodi nečisti duh in ne božji duh, kar se zahteva za otroke božje.

Dobro si zapomnimo Kristusove besede o nečistem duhu: «Kadar gre nečisti duh iz človeka, t. j. ko se človek izpreobrne in da slovo nečistemu duhu, hodi ta po suhih krajih in išče pokoja in ker ga ne najde, pravi: Vrnil se bom v svojo hišo, od koder sem izšel. In ko pride, jo najde pometeno in osnaženo. Tedaj gre in si privzame sedem drugih duhov, hujših kot on in gredo vanjo in prebivajo tam. In poslednje tistega človeka je hujše ko prvo.»

Te besede samega Jezusa nas učijo, kako moramo biti na straži glede tega greha, da ne izgubimo milosti božje in časti otrok božjih, ki je največja čast vsakega človeka.

*

*

*

8. Kdor hoče biti otrok božji, se ne sme vdajata *nevoščljivosti*. Satan je iz nevoščljivosti zapeljal v raj človeški rod in je takrat to kačo položil v srce prvih staršev, ki so mu preveč zaupali in mu na široko odprli srce. Ta kača sedi od takrat v skritem kotičku vseh ljudi, ki so potomci Adama in Eve. Pokazala je svojo peklenko glavo v prvem sinu Kajnu, ki je iz nevoščljivosti ubil svojega brata Abela; pokazala se je v sinovih očaka Jakoba, ki so iz nevoščljivosti prodali svojega brata Jožefa v Egipt; pokazala se je v kralju Savlu, ki je hotel iz nevoščljivosti umoriti Davida; pokazala se je v Judih ki so iz same nevoščljivosti umorili Zveličarja sveta

itd, itd. Ta kača leži skrita v srcu slehernega človeka. Nevoščljivec je v bistvu morivec. Če ne more umoriti življenja svojega bližnjega, mu skuša zamoriti z opravljanjem in obrekovanjem vsaj čast in dobro ime. Zato pravi sv. Janez (I 3, 15): «Sleherni, ki sovraži svojega brata, je ubijavec in veste, da noben ubijavec nima v sebi večnega življenja.»

9. Kdor hoče biti res otrok božji, se ne sme vdajati *požrešnosti*, t. j. nezmernosti v jedi in pijači. V pismu do Rimljanov pravi sv. Pavel: «Vrzi mo od sebe dela teme... Kakor podnevi pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti...» V pismu do Korinčanov (5, 11) pa pravi, *da se s pijanci ne smemo družiti in še jesti ne!*

Kdor se vdaja torej požrešnosti, se ne more imenovati otrok božji in še manj dedič večnega kraljestva.

10. Kdor hoče biti otrok božji, mora krotiti *jezo*. Kristus je rekel: «Povem vam, ako vaša pravica ne bo obilnejša ko pravica pismarjev in farizejev, ne pojdete v nebeško kraljestvo. Slišali ste, da je bilo rečeno starim (na sinajski gori): Ne ubijaj! Kdor pa ubija, bo sodbe kriv. Jaz pa vam povem, da bo vsak, ki se jezi nad svojim bratom, kriv sodbe; kdor pa svojemu bratu reče raka (malopridnež), bo kriv zboru (višjega sodišča); kdor pa reče norec (hudo-

XIV.

než prekleti), bo kriv peklenškega ognja (Mat. 5, 20).»

Razume se, da govori Jezus o jezi, ki je brez ljubezni, kajti jeza, ki izvira iz ljubezni in je v čast božjo in v zveličanje našega bližnjega, je dovoljena, ker je sveta in pravična,

Sv. Jakob pravi 1, 19): «Vedite preljubi bratje moji! Vsak človek bodi hiter k poslušanju, kesan pa v govorjenju in počasen k jezi. Človekova jeza namreč ne dela pravice božje. Za voljo tega odložite ...obilnost hudobije in v krotkosti ohranite vsajeno besedo, katera more zveličati vaše duše.»

Ti nauki so bili znani že starim pred Kristusom. Modrijan Atenodor je rekel *cesarju Avgustu*: «V jezi ne govori nič, ne delaj nič, dokler nisi povedal vse abecede.» (1). Besede: «Dokler nisi povedal vse abecede» pomenjajo: Dokler nisi vse dobro premislil.

*
* * *

11. Še en pogoj! Kdor hoče biti otrok božji, se ne sme vdajati *lenobi*.

Gospod bo na koncu pohvalil hlapce, ki so pridno delovali s talenti, katere so prejeli, obsodil pa bo vse, ki so izročene talente zakopali. Rekel jim bo: Vzemite jim talente in dajte jih njim, ki so si s pridnostjo še druge talente pridobili: zakaj vsakemu, kateri ima, se bo še dalo in bo obilno imel; kdor pa nima, mu bo še to odvzeto, kar se zdi, da ima (Mat. 25).

Sv. papež Gregor, ki razlaga to priliko pravi: Čim več talentov smo prejeli, tem pridnejši in tem

(1) Glej Allioli: Sv. Jakob 1, 20.

bolj goreči moramo biti, tem večja je odgovornost in tem stroža bo sodba!

12. Čuvajmo si torej čast otrok božjih, ki je največja mej vsemi častmi; hranimo jo skrbno v svojem srcu, da je ne izgubimo. Vse druge časti in dobrote, ki jih uživamo na tem svetu, pojdejo z nami v grob in se bodo izpremenile v nič, le čast otrok božjih bo trajna in večna. Bodimo hvaležni Kristusu, ki nas je s svojó krvjo naredil otroke božje in dediče božjega kraljestva. Kot zvesti vojaki skušajmo Njegovo kraljestvo razširiti do skrajnih mej sveta, kakor molimo v Očenašu: *Pridi k nam tvoje kraljestvo*, da bi se mogli vsi ljudje zveličati.

13. *Namen*, ki jih imajo katoliški shodi, kongresi Kristusa Kralja, evharistični shodi i. t. d., je, da se kristjani zbudijo iz verske mlačnosti, kakor imajo sv. misijoni v paganskih deželah namen, da se pagani zbudijo iz spanja nespametnega malikovanstva. Taki shodi so kakor velika bakla, ki posveti daleč na okrog, da ljudje vstanejo iz teme grešnega življenja, iz verskih zmot in iz verske mlačnosti, da začnejo premišljevati, kako neumno živijo zanemarljavoč sv. zakramente in prelamljavoč božje in cerkvene zapovedi. Od časa do časa je potrebno, da nam Bog pošlje posebno luč ali baklo, da se ljudje

zbudijo in vstanejo iz teme in blata, v katero so položoma zagazili in začnejo spet dajati čast in hvalo Bogu in Zveličarju Jezusu Kristusu.

14. Naši časi so v marsičem podobni zagriženim časom sv. Dominika in sv. Frančiška, Takrat je Bog poslal ti dve veliki bakli: sv. Dominika in sv. Frančiška, ki sta ves svet razsvetlila in zbudila iz smrtnege spanja v novo življenje večnega zveličanja.

Mati sv. Dominika je imela prečudne sanje, preden je bil svetnik rojen. Zdelo se ji je, da ima pod srcem mladiča, ki ima v ustih gorečo baklo, s katero bo ves svet vžgal, ko se bo porodil. Sv. Dominik je res ves svet vžgal z baklo božje besede in svetega življenja.

Prav tako gorečo baklo je v ustih držal tudi sv. Frančišek Asiški, ki je z besedo in svetim življenjem vžgal tedanji mlačni svet.

15. Tako je Bog v vseh stoletjih pošiljal velike luči, velike bakle, da so temo človeške slepote in verske mlačnosti razgnali in kraljestvo Kristusovo na zemlji utrdili. Tak namen imajo v naših časih mejnarodni kongresi Kristusa Kralja, evharištični shodi, katoliški shodi itd., ki prižigajo veliko luč vsem narodom. Tak namen je imel tudi mejnarodni kongres Kristusa Kralja v Ljubljani od 25.-30.

julija 1939, ki se je sijajno obnesel. Naj bi luč, ki se je prižgala na tem kongresu posvetila po vsem svetu in naj bi ogrela na milijone kristjanov in drugovercev, da bi začeli tudi sami obsevati in greti druge malomarne in mlačne kristjane in v nemali drugoverce in pagane, da bi spoznali resnico katoliške vere.

*

* *

16. Kristus je rekel (Luk. 12): «Vaše ledje naj bo opasano in svetila goreča v vaših rokah.» Opasano ledje pomenja čistost in zdržnost, goreča svetila pa luč krščanskega nauka in luč dobrih del. Po teh Kristusovih besedah moramo vsi kristjani držati v rokah luč, s katero razsvetljujemo vse ljudi ter jih grejemo in navdušujemo za vse lepo in dobro. Teh besedi ni govoril Jezus le apostolom, ampak množici. V prvi vrsti so kajpada poklicani za to apostoli, t. j. duhovniki in škofje, v drugi vrsti pa so poklicani tudi verniki. Vsi kristjani smo poklicani, da z lučjo Kristusovo razsvetljujemo svet in ga pridobivamo za Kristusa. Le na ta način se bo kraljestvo Kristusovo širilo. Tako so delali prvi kristjani in to hočejo rimski papeži, ki priporočajo Katoliško akcijo.

Kristus je govoril na gori (Mat. 5, 14): «Vi ste luč sveta... ne prižigajo luči, da bi jo postavili pod mernik, ampak na svečnik, da sveti vsem, ki so v hiši. Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela in časte vašega Očeta, ki je v nebesih.»

Kristus pravi: *vaša luč*, t. j. luč, ki smo jo prejeli od Kristusa, kajti le Kristus je sonce, od katerega prihaja vsa luč. O tej luči ali soncu je prerokoval prerok Jesaja (9, 2): «Ljudstvo, ki hodi v temi, bo ugledalo veliko luč. Prebivavcem v kraju smrtne sence, se bo luč prikazala.» Ta luč Kristusovega nauka in zgleda mora postati tudi *naša luč*, s katero moramo svetiti vsem ljudem, da se vsi izpreobrnejo in da začnejo biti *živi* udje Kristusovega kraljestva.

*

* *

17. Kako bomo pa drugim svetili in druge učili, če nismo sami dobro podučeni in prepričani o resnici naše sv. vere. To so poudarjali tudi na kongresu Kristusa Kralja v Ljubljani. Tri reči zahteva Kristus Kralj od katoličanov: 1. *Da si vsi pridobe prepričanje o svetih resnicah*, 2. *da pogumno nastopajo za sv. vero* in 3. *da vsi složno nastopajo v podložnosti in pokorščini do škofov in do rimskega papeža*. Koliko slabega lahko stori en sam človek, če ni ponižen in pokoren, je pokazal v 16. stoletju Luter, ki je bil sicer učen, a ni bil ponižen in pokoren, zato je bil le v škodo in pogubo kraljestvu Kristusovemu, ker ni dovolj učenost, potrebna je tudi pokorščina in ponižnost.

*

* *

18. Vse drugače sta delovala sv. Dominik in sv. Frančišek, ki sta bila sodobnika. Ker sta bila po-

nižna in pokorna sta imela pri vseh svojih delih velike uspehe. Sv. Frančišek Asiški je celo postavljen za patrona Katoliške akcije.

19. Naj navedem zglede, kako sta svetnika znala pridobivati ljudi za Kristusovo kraljestvo! Škof je nekega dne povabil mladega sv. Dominika, naj bi ga spremljal na potovanju. Prišla sta v mesto Toulouse. Prebivavci tega mesta so bili v veliki meri vdani krivi veri, ki so jo širili zagrizeni sovražniki katoliške cerkve *Albigenzi*. Krivoverci so bili tudi krčmar in njegova družina, pri kateri sta se ustavila škof in sv. Dominik, da bi tam prenočila. Sv. Dominiku so se ti ljudje v srce smilili. Zdelo se mu je, da bi bil greh, ko bi pustili v krivi veri to družino, ki je bila do njiju tako prijazna in postrežljiva. Kaj storiti? Svetnik se pogumno spusti v dolg pogovor in razgovor s krčmarjem. Njegovi jasni dokazi in njegova srčna ljubezen do bližnjega in do Boga je krčmarja takoj pridobila, da je na koncu prosil, naj služabnika božja sprejmeta spet njega in vso družino v katoliško cerkev. To je bil prvi začetek blagosnega delovanja sv. Dominika mej *Albigenzi* in *Valdenzi*, ki jih je izpreobrnil nad stotisoč.

Sv. Dominik se je pri svojem delovanju zanašal le na resničnost sv. katoliške vere in je bil trdno prepričan, da bo Bog dal njegovemu dokazovanju nasproti krivovercem moč in blagoslov. Zato se ni bal izvoliti za rozsodnike tudi krivoverce, katere je na koncu vsakega razgovora pozval, naj povedó, je-li je resnico govoril ali ne? Ta svetnikova od-

kritosrčnost in njegovo trdno katoliško prepričanje je večkrat povzročilo, da so ga nasprotniki pohvalili in njegove besede potrdili. Pri neki taki priliki je kar 500 Albigenzov pristopilo spet v katoliško cerkev, kajti ljudstvo je spoznalo, da govori in dela res iz ljubezni do njih, da bi jih zveličal.

Pri neki priliki so ti sovražniki najeli dva hudobneža, ki naj svetnika umorita. Ta naklep pa se je po božji naredbi ponesrečil. Svetnik je srečno ušel. Prašali pa so ga kasneje nekateri krivoverci, kaj bi bil storil, ko bi bil prišel v roke morivcem. Svetnik pa je odgovoril: «Zahvalil bi bil Boga in bi bil prosil morivca, naj me počasi mučita, da bi še bolj trpel. Žal pa, da nisem bil vreden mučeniške krone.»

Albigenzi so očitali duhovščini, da niso pravi nasledniki Kristusovi in svetih apostolov, kajti ti so živeli v popolnem uboštvu, dočim imajo duhovniki posestva in uživajo posvetne dobrote. Čeprav pa je sv. Dominik vedel, da Kristus ni prepovedal imeti posestev in uživati posvetnih dobrot, ki nam jih je sam dal, ampak je prepovedal le navezovati svoje srce na posvetnost in na pozemeljske dobrote, se je vendar-le večkrat prostovoljno odpovedal tudi dovoljenemu uživanju in je živel le ob kruhu in vodi. Nekega dne je na svojem misijonskem potovanju prišel v kraj, kjer so ga pod streho vzele gospe, ki so bile vdane krivi veri. Pričakovale so, da bo svetnik jedel in pil, kakor so sovražniki obrekovali. Ko so pa videle, da živi le ob vodi in ob kruhu in da spi na trdih tleh, je to njegovo uboštvo napravilo nanje tak vtis, da so se takoj odpovedale krivi veri in pristopile spet v katoliško cerkev.

Prav tako je deloval mej ljudstvom tudi sv. Frančišek, ki je živel ob istem času. Le-ta je usta-

novil Katoliško akcijo svoje vrste v obliki *Tretjega reda*. Hodil je od vasi do vasi in pridigal z veliko gorečnostjo. V mestu *Canara* je s svojim govorom tako navdušil može in žene, da so vsi hoteli stopiti v samostan. Sv. Frančišek pa je bil temu nasproten in je zato ustanovil Tretji red za izvoljene vernike, ki naj bi s svojim lepim krščanskim življenjem svetili vsem ljudem in na ta način širili kraljestvo Kristusovo na zemlji. Tretji red se je naglo razširil po vsem svetu in med vse stanove. V Tretji red so se vpisovali knezi in kralji in ponižno izpolnjevali pravila, ki jih je sestavil sv. Frančišek.

In kakó pogumen je bil sv. Frančišek! Odpravil se je v Egipt, kjer je prav takrat imela biti velika bitka mej križarsko vojsko in mohamedani. Mohamedani so žal zmagali. Kristjani so pustili na bojišču do 6000 mrtvih mož. Frančišek se je pa kljub temu odločil, da gre s spremljevalcem Iluminatom k sultanu. Ko sta prišla do turškega šotorišča, ju je straža naskočila, ju zvezala in zvezana vedla pred sultana. Pred sultanom je Frančišek z nadnaravno močjo in z nadnaravnim pogumom takoj začel govoriti o krščanski veri. Sultan je strmeč gledal in poslušal prečudnega moža. Na koncu ga je pozval, naj bi pri njem ostal. Ponudil mu je tudi darov, a ker se ni hotel izpreobrniti, je Frančišek le malo dni tam ostal. Pridigoval je še nekoliko časa mohamedanom, potem pa se je vrnil v krščansko šotorišče. Pri slovesu je sultan prosil sv. Frančiška, naj se ga spominja pri molitvah. Pripoveduje se celo, da je sultan od tega dne bolj milo postopal s kristjani in pravljica je celo, da se je izpreobrnil pred smrtno uro.

Tako pogumen in neustrašen je bil sv. Frančišek Asiški! Posnemajmo te krščanske junake vsaj v malih rečeh in nastopajmo pogumno, ko treba storiti kaj ali reči kaj v čast božjo in v zveličanje duš. Vsi, ki smo vpisani v tretji red, izpolnjujmo pravila in bodimo pravi učenci in prave učenke sv. Frančiška, ki je patron Katoliške akcije. Kdor je pravi tretjerednik, izpolnjuje hkratu, kar je *bistvenega* v Katoliški akciji, ki jo papeži priporočajo. Katoliška akcija je sodelovanje vernikov s katoliško duhovščino, je organizacija vseh vernikov, ki hočejo duhovščini pomagati, da se uresničijo katoliška načela v zasebnem, družinskem in družabnem življenju. Kaj pa je tretji red? Tretji red je organizacija, ki daje vernikom navodila za lepo, Bogu ljubo krščansko življenje. Ta organizacija je trdnjava za pobijanje nevere, neumnosti, raznih praznih in krivih ver, sovraštva in razkolov mej kristjani in pomaga utrjevati in širiti kraljestvo božje na zemlji.

Iz tega je razvidno, da je tretji red po svojem bistvu v resnici Katoliška akcija. Izkušnja tudi uči, da so tretjeredniki in tretjerednice najboljše in najbolj zanesljivi sodelavci katoliške duhovščine pri Katoliški akciji.

20. Če hočemo služiti namenom kongresa Kristusa Kralja, posnemajmo ta dva sveta moža, ki sta pokazala, kako treba delovati za razširjevanje sv. vere in Kristusovega Kraljestva na zemlji v zmislu Kristusovih besedi: «Vi ste luč sveta... Tako naj sveti

vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela in časté vašega Očeta, ki je v nebesih.»

Tako bomo na najlepši način izpolnjevali to, kar so poudarjali govorniki na kongresu Kristusa Kralja, ki so zahtevali od kristjanov, naj si pridobe prepričanje o resničnosti Kristusovega nauka, naj pogumno nastopajo za zmago Kristusovega kraljestva in naj bodo složni, ko gre za čast božjo in zveličanje človeštva.

PRIDI K NAM TVOJE KRALJESTVO!

VSEBINA :

1. Šestinsedemdeseto Branje za dvaindvajseto nedeljo po Binkoštih St. 1433
2. Sedeminsedemdeseto Branje za triindvajseto nedeljo po Binkoštih „ 1491
3. Oseminsedemdeseto Branje za zadnjo nedeljo po Binkoštih „ 1544
4. Devetinsedemdeseto Branje :
Angelski Pastir „ 1623
5. Osemdeseto Branje :
Po kongresu Kristusa Kralja „ 1632

Na znanje.

*Za ponatis prvega snopiča s pomnoženo tva-
rino, bi nam bila dobro došla naročila, da izve-
mo približno koliko izvodov pripraviti.*

*V dvanajstem snopiču bodo čitatelji našli
poleg drugega tudi nekatere popravke neljubih
pogreškov, kajti tiskarski škrat je imel — žal —
tudi tu svoje prste.*
